

การพัฒนาความสามารถด้านการพูดในงานอาชีพ โดยใช้การจัดการเรียนรู้เชิงรุก
ของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง

โดย
ชุตินา พุ่งสุข

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตาม
หลักสูตรศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน
วิทยาลัยครูสุริยเทพ

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยรังสิต

ปีการศึกษา 2563

**DEVELOPING THE SPEAKING ABILITY FOR CAREER OF STUDENTS
AT HIGH VOCATIONAL CERTIFICATE
THROUGH ACTIVE LEARNING**

**BY
CHUTIMA FUNGSUK**

**A THESIS SUBMITTED IN PARTIAL FULFILLMENT
OF THE REQUIREMENTS FOR
THE DEGREE OF MASTER OF EDUCATION
IN CURRICULUM AND INSTRUCTION
SURYADHEP TEACHERS COLLEGE**

**GRADUATE SCHOOL, RANGSIT UNIVERSITY
ACADEMIC YEAR 2020**

วิทยานิพนธ์เรื่อง

การพัฒนาความสามารถด้านการพูดในงานอาชีพ โดยใช้การจัดการเรียนรู้เชิงรุก
ของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง

โดย

ชุตินา ฟุ้งสุข

ได้รับการพิจารณาให้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร
ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน

มหาวิทยาลัยรังสิต

ปีการศึกษา 2563

รศ.ดร.มารุต พัฒผล
ประธานกรรมการสอบ

ดร.นิภาพร เกลิมนิรันดร
กรรมการ

ดร.ชิตชไม วิสูตรกุล
กรรมการและอาจารย์ที่ปรึกษา

บัณฑิตวิทยาลัยรับรองแล้ว

(ผศ. ร.ต. หญิง ดร. วรณี สุขสาคร)
คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย
20 พฤษภาคม 2564

Thesis entitled

**DEVELOPING THE SPEAKING ABILITY FOR CAREER OF STUDENTS
AT HIGH VOCATIONAL CERTIFICATE
THROUGH ACTIVE LEARNING**

by

CHUTIMA FUNGSUK

was submitted in partial fulfillment of the requirements
for the degree of Master of Education in Curriculum and Instruction

Rangsit University
Academic Year 2020

Assoc. Prof. Marut Patphol, Ed.D.
Examination Committee Chairperson

Nipaporn Chalermmirundorn, Ed.D.
Member

Chidchamai Visuttakul, Ed.D.
Member and Advisor

Approved by Graduate School

(Asst.Prof.Plт.Off. Vanee Sooksatra, D.Eng.)

Dean of Graduate School

May 20, 2021

กิตติกรรมประกาศ

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จลุล่วงไปได้ด้วยดีเนื่องมาจากการได้รับความอนุเคราะห์ ความเมตตา กรุณา ความเอาใจใส่ และความช่วยเหลืออย่างดียิ่งจากอาจารย์ ดร.ชิตชไม วิสูตรกุล อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ที่เสียสละเวลาให้ความรู้ ชี้แนะแนวทาง ให้ข้อคิดเห็น ส่งเสริมให้กำลังใจ ให้ข้อเสนอแนะและคำปรึกษาอันเป็นประโยชน์อย่างดีในการปรับปรุงแก้ไขข้อบกพร่องต่าง ๆ มาโดยตลอดระยะเวลาระหว่างการทำวิจัย ผู้วิจัยจึงขอกราบขอบพระคุณเป็นอย่างสูงไว้ ณ โอกาสนี้ด้วย

ขอกราบขอบพระคุณ รองศาสตราจารย์ ดร.มารุต พัฒผล ประธานกรรมการสอบวิทยานิพนธ์และ อาจารย์ ดร.นิภาพร เฉลิมนิรันดร กรรมการสอบวิทยานิพนธ์ ที่กรุณาให้คำแนะนำ ข้อเสนอแนะและแนวทางแก้ไขที่ทำให้วิทยานิพนธ์ฉบับนี้เสร็จสมบูรณ์

ขอกราบขอบพระคุณ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ อนัญญา วาริสอาด นางชฎารัตน์ แก้วไทย และนางสาววิระวรรณ จันอิ ที่ได้ให้ความอนุเคราะห์ในการตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือในการวิจัย พร้อมทั้งคำแนะนำที่ทำให้วิทยานิพนธ์ฉบับนี้เสร็จสมบูรณ์ยิ่งขึ้น

ขอกราบขอบพระคุณผู้อำนวยการ โรงเรียน คณะครู บุคลากร นักเรียนและนักศึกษาทุกคนของวิทยาลัยอาชีวศึกษาแห่งหนึ่งในจังหวัดนครสวรรค์ ที่ให้ความร่วมมือและเป็นกำลังใจอย่างดียิ่งดีในการเก็บรวบรวมข้อมูล

สุดท้ายนี้ ขอกราบขอบพระคุณ บิดา มารดา และครอบครัวที่ให้การสนับสนุน ความปรารถนาดี คอยช่วยเหลือ เป็นกำลังใจสำคัญและเป็นแรงบันดาลใจพร้อมทั้งคอยส่งเสริมในการทำวิจัยมาโดยตลอดจนทำให้ประสบความสำเร็จในการทำวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยขอมอบคุณค่าและประโยชน์ของวิทยานิพนธ์ฉบับนี้เพื่อเป็นการน้อมรำลึกถึงพระคุณบิดา มารดาและบูรพาจารย์ ผู้ประสิทธิ์ประสาทวิชาความรู้ด้วยความเคารพยิ่ง

ชุตินา พึ่งสุข

ผู้วิจัย

6204603 : ชุตติมา ฟุ้งสุข
 ชื่อวิทยานิพนธ์ : การพัฒนาความสามารถด้านการพูดในงานอาชีพ โดยใช้การจัดการเรียนรู้เชิงรุก ของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง
 หลักสูตร : ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน
 อาจารย์ที่ปรึกษา : ดร.ชิตชไม วิสูตรกุล

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) เปรียบเทียบความสามารถด้านการพูดในงานอาชีพ ของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ก่อนและหลังเรียน โดยใช้การจัดการเรียนรู้เชิงรุก และ 2) ศึกษาความพึงพอใจของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ที่มีต่อการจัดการเรียนรู้เชิงรุกเพื่อพัฒนาความสามารถด้านการพูดในงานอาชีพ กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย คือ นักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ที่กำลังศึกษาอยู่ในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2563 วิทยาลัยอาชีวศึกษาแห่งหนึ่งในจังหวัดนครสวรรค์ จำนวน 1 ห้องเรียน มีจำนวนนักเรียน 30 คน ได้มาจากการสุ่มแบบกลุ่ม (Cluster Random Sampling) เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ 1) แผนการจัดการเรียนรู้วิชาทักษะภาษาไทยเชิงวิชาชีพ จำนวน 4 แผน 2) แบบทดสอบวัดความสามารถด้านการพูดในงานอาชีพ และ 3) แบบสอบถามความพึงพอใจของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ที่มีต่อการเรียนรู้เรื่องการพูดในงานอาชีพ โดยใช้การจัดการเรียนรู้เชิงรุก สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน และค่าสถิติ t-test for dependent samples ผลการวิจัยพบว่า 1) นักศึกษามีความสามารถด้านการพูดในงานอาชีพหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และ 2) นักศึกษามีความพึงพอใจต่อการเรียนรู้โดยใช้การจัดการเรียนรู้เชิงรุกอยู่ในระดับมากที่สุด มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.60

(วิทยานิพนธ์มีจำนวนทั้งสิ้น 89 หน้า)

คำสำคัญ: ความสามารถด้านการพูด, การพูดในงานอาชีพ, การจัดการเรียนรู้เชิงรุก, บทบาทสมมุติ

6204603 : Chutima Fungsuk
 Thesis Title : Developing the Speaking Ability for Career of Students at High Vocational Certificate through Active Learning
 Program : Master of Education in Curriculum and Instruction
 Thesis Advisor : Chidchamai Visuttakul, Ed.D.

Abstract

The research objectives were 1) to compare the speaking ability for career of students at high vocational certificate before and after learning through active learning and 2) to study the satisfaction of students at high vocational certificate towards active learning to develop the speaking ability for career. The sample used in the study was the students at high vocational certificate currently studying in the first semester of academic year 2020. 30 students in one classroom at a vocational college in Nakhon Sawan province were selected using cluster random sampling. The research instruments consisted of 1) four lesson plans of Thai skill for career course 2) a test on the speaking ability for career, and 3) a questionnaire on the satisfaction of students at high vocational certificate towards active learning to develop the speaking ability for career. The statistics used for data analysis were mean, standard deviation and t – test for dependent samples. The findings showed that 1) the students' speaking ability for career after the lesson was significantly higher than before the lesson at the .01 level and 2) the students were satisfied with learning using the study arrangement Know proactive at the most level Has a mean of 4.60 2) the students' satisfactory on active learning was at highest level with the mean of 4.60.

(Total 89 pages)

Keywords: Speaking Ability, Speaking for Career, Active Learning, Role-play

Student's Signature Thesis Advisor's Signature

สารบัญ

	หน้า
กิตติกรรมประกาศ	ก
บทคัดย่อภาษาไทย	ข
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ	ค
สารบัญ	ง
สารบัญตาราง	ช
สารบัญรูป	ซ
บทที่ 1	
บทนำ	1
1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา	1
1.2 วัตถุประสงค์การวิจัย	3
1.3 คำถามการวิจัย	4
1.4 กรอบแนวคิดการวิจัย	4
1.5 ขอบเขตของการวิจัย	4
1.6 นิยามศัพท์	6
1.7 ประโยชน์ของการวิจัย	6
บทที่ 2	
เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	7
2.1 หลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง พุทธศักราช 2563	8
2.2 การพูด	12
2.3 การจัดการเรียนรู้เชิงรุก (Active Learning)	15
2.4 ความพึงพอใจ	23
2.5 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	24

สารบัญ (ต่อ)

		หน้า
บทที่ 3	ระเบียบวิธีการวิจัย	29
	3.1 ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง	29
	3.2 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย	30
	3.3 การสร้างและหาคุณภาพเครื่องมือที่ใช้ในการทำวิจัย	30
	3.4 การเก็บรวบรวมข้อมูล	33
	3.5 การวิเคราะห์ข้อมูล	34
	3.6 การรับรองจริยธรรมในคน	34
บทที่ 4	ผลการวิจัย	35
	4.1 ผลการวิเคราะห์ความสามารถด้านการพูดในงานอาชีพ ของนักศึกษา ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ก่อนและหลังเรียนโดยใช้การ จัดการเรียนรู้เชิงรุก	35
	4.2 ผลการวิเคราะห์แบบสอบถามความพึงพอใจของนักศึกษาระดับ ประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ที่มีต่อการเรียนรู้โดยใช้การจัดการ เรียนรู้เชิงรุก	38
บทที่ 5	สรุปผลและข้อเสนอแนะ	42
	5.1 สรุปผลการวิจัย	42
	5.2 อภิปรายผล	42
	5.3 ข้อเสนอแนะ	45
บรรณานุกรม		46

สารบัญ (ต่อ)

	หน้า
ภาคผนวก	50
ภาคผนวก ก	51
ภาคผนวก ข	43
ภาคผนวก ค	82
ภาคผนวก ง	87
ประวัติผู้วิจัย	89

สารบัญตาราง

ตารางที่	หน้า
4.1 ผลการวิเคราะห์ความสามารถด้านการพูดในงานอาชีพ ของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ก่อนและหลังเรียน โดยใช้การจัดการเรียนรู้เชิงรุก เป็นรายบุคคล	36
4.2 ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของคะแนนความสามารถด้านการพูดในงานอาชีพ ของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ก่อนและหลังการเรียน โดยใช้การจัดการเรียนรู้เชิงรุก ของนักศึกษาทั้งชั้น	38
4.3 ผลการวิเคราะห์แบบสอบถามความพึงพอใจของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ที่มีต่อการเรียนรู้โดยใช้การจัดการเรียนรู้เชิงรุก	38

สารบัญรูป

รูปที่

1.1 กรอบแนวคิดในการวิจัย

หน้า

4

บทที่ 1

บทนำ

1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ภาษามีความสำคัญต่อมนุษย์เป็นอย่างยิ่ง เพราะนอกจากจะใช้เป็นเครื่องมือในการสื่อสารแล้ว ยังเป็นเครื่องมือในการใช้ถ่ายทอดความรู้สึกและการประกอบอาชีพได้ ในการใช้ภาษาจึงจำเป็นต้องได้รับการฝึกฝนในด้านทักษะต่าง ๆ ที่จำเป็นทั้งสี่ด้าน ได้แก่ การฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน การสื่อสารที่ดีเกิดจากปัจจัยสำคัญหลายด้าน เช่น หมั่นฝึกฝนและพัฒนาตนเองต่อทักษะต่าง ๆ ด้วยความมุ่งมั่น เอาใจใส่อย่างต่อเนื่อง หากมนุษย์ไม่มีความสามารถในการสื่อสาร ไม่สามารถพูดคุยกันหรือสื่อสารกันไม่รู้เรื่อง จะเกิดความวุ่นวายและไม่สามารถดำเนินชีวิตไปในทิศทางเดียวกันได้ มนุษย์จึงจำเป็นต้องมีการสื่อสารเพื่อการดำเนินชีวิต เนื่องจากทุกคนล้วนแต่อยากพูด อยากสื่อสารในสิ่งที่ตนเองต้องการทั้งสิ้น การสื่อสารจึงมีความสำคัญอย่างมากในการดำรงชีวิตของมนุษย์ โดยเฉพาะการสื่อสารด้วยการพูด

ทักษะการพูดเป็นทักษะที่มีความสำคัญอย่างยิ่งทักษะหนึ่ง เพราะจะต้องใช้ในการสื่อสารทั้งในการศึกษาและในชีวิตประจำวัน แม้ว่าความเจริญก้าวหน้าทางเทคโนโลยีที่มนุษย์นั้นสร้างขึ้นมาเพื่อการสื่อสารของมวลมนุษยชาติให้เชื่อมต่อกันมากขึ้นเพียงใดก็ตาม การพูดยังคงเป็นการสื่อสารที่เกิดประสิทธิภาพมากที่สุด (ไชยวัฒน์ อารีโรจน์ และสมพร ร่วมสุข, 2558) สอดคล้องกับกมล การกุศล (2529, น.116) ที่ได้กล่าวถึงความสำคัญของทักษะการพูดว่า “ยิ่งโลกเจริญมากขึ้นเท่าใด สังคมสลับซับซ้อนยิ่งขึ้นเท่าใด การพูดยิ่งสำคัญและจำเป็นมากขึ้นเท่านั้น” การพูดจึงมีความสำคัญจำเป็นอย่างยิ่งที่ทุกคนต้องหมั่นฝึกฝนให้เกิดความชำนาญเพื่อการสื่อสารที่มีประสิทธิภาพ ดังนั้น หน่วยงานที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาจึงกำหนดหลักสูตรให้สอดคล้องกับทักษะที่จำเป็นในปัจจุบัน

ในหมวดวิชาภาษาไทย สำหรับหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ในภาคเรียนที่ 1 นักศึกษาต้องเรียนวิชาทักษะภาษาไทยเชิงวิชาชีพ มีจุดประสงค์รายวิชาที่เน้นเรื่องการใช้ภาษาไทยเป็นเครื่องมือในการสื่อสารอย่างมีประสิทธิภาพ จากคำอธิบายรายวิชาภาษาไทยเชิงวิชาชีพ มีทักษะ

การพูดที่นักเรียนจะต้องได้เรียน คือ การพูดในงานอาชีพและการพูดในโอกาสต่าง ๆ ของสังคม เป็นทักษะการพูดที่นักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงต้องได้เรียนและปฏิบัติได้เพื่อนำไปใช้ในสังคมหรืองานอาชีพของตนเองในอนาคต (สำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา, 2563)

จากที่ผู้วิจัยศึกษางานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความสามารถด้านการพูดของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ (ปวช.) และระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง (ปวส.) พบว่านักศึกษาส่วนใหญ่ยังมีปัญหาเกี่ยวกับความสามารถด้านการพูด ดังที่ปรากฏในรายงานการประชุมสัมมนาครูฝึกในสถานประกอบการ นักศึกษาที่ออกฝึกงานโดยส่วนใหญ่มีคุณลักษณะที่ต้องแก้ไขปรับปรุงคือ นักศึกษาขาดความเชื่อมั่นในตนเอง ไม่กล้าแสดงออก ทำให้ส่งผลกระทบต่อการศึกษาฝึกประกอบวิชาชีพในหลายด้าน เช่น ประกอบอาชีพเป็นพนักงานบริการซ่อมบำรุง พนักงานขาย พนักงานด้านการตลาด พนักงานด้านประชาสัมพันธ์ ตลอดจนเป็นผู้ควบคุมงาน เป็นนายช่าง (นพรัตน์ ใจกาษา, 2555) สอดคล้องกับงานวิจัยของ ชาริณา สว่างวงษ์ (2560) ที่พบปัญหานักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง เกี่ยวกับความสามารถในการพูด โดยนักศึกษาส่วนใหญ่มีคุณลักษณะที่ต้องแก้ไขปรับปรุง คือ นักศึกษาจะมีความกลัว ขี้อาย ไม่กล้าพูดแสดงความคิดเห็น ขาดความเชื่อมั่น ไม่กล้าแสดงออก ประหม่า พูดเสียงเบา ตื้นตื้นมาก ซึ่งสรุปได้ดังนี้ ปัญหาการพูดเกิดจากนักศึกษาขาดความเชื่อมั่นในตนเองในการออกเสียงควบกล้ำเสียง ร, ล ไม่ชัดเจน ไม่มีห้องปฏิบัติการในการพูด นักศึกษามีเวลาน้อยในการร่วมกิจกรรม จำนวนนักศึกษาในแต่ละชั้นเรียนมีมากเกินไป และนักศึกษาไม่เกิดความกระตือรือร้นในการค้นคว้าทำให้ขาดข้อมูลในการพูดและจากประสบการณ์การสอนของผู้วิจัย พบว่า นักศึกษาส่วนใหญ่มีคุณลักษณะที่ต้องปรับปรุงคือ ขาดความเชื่อมั่นในตนเอง มีความขี้อาย พูดเสียงเบา ตื้นตื้น ไม่กล้าแสดงออก เมื่อผู้เรียนต้องแสดงความสามารถด้านการพูดหน้าชั้นเรียนปรากฏว่ามีการใช้ภาษาที่ไม่เป็นทางการ พูดติดตลกและไม่สามารถเลือกใช้คำหรือน้ำเสียงที่ถูกต้องได้ โดยผู้เรียนคิดว่าสิ่งที่ตนแสดงออกมาคือสิ่งที่ถูกต้องแล้ว นอกจากนั้นการเรียนการสอนที่มีลักษณะเน้นการบรรยายในห้องเรียน ทำให้ผู้เรียนไม่สามารถฝึกฝนความสามารถได้อย่างเพียงพอ เนื่องจากเป็นผู้ฟังและเขียนตามเป็นส่วนใหญ่ ไม่ได้ฝึกปฏิบัติด้วยตนเองเท่าที่ควร

ผู้วิจัยได้ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับเทคนิคและวิธีการจัดการเรียนรู้ที่พัฒนาความสามารถด้านการพูดของผู้เรียน พบว่า การจัดการเรียนรู้แบบ Active Learning พัฒนาความสามารถด้านการพูด โดยใช้การสอนแบบแสดงบทบาทสมมุติ ช่วยพัฒนาความสามารถด้านการพูดในรายวิชาภาษาไทยเพื่ออาชีพ ของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 1 ซึ่งผลการวิจัยพบว่าความสามารถด้านการพูดโดยใช้การสอนแบบแสดงบทบาทสมมุติในรายวิชา

ภาษาไทยเพื่ออาชีพของผู้เรียน สูงกว่าก่อนเรียนและผู้เรียนมีการพัฒนาความด้านการพูด ทั้งในด้านการใช้ภาษา ความถูกต้อง น้ำเสียงและท่าทาง ที่ดีมากยิ่งขึ้น (ดวงหทัย เรืองนนท์, 2555) โดยการจัดการเรียนรู้แบบ Active learning เป็นแนวทางการจัดการเรียนรู้ที่มีพื้นฐาน จากทฤษฎีการสร้างความรู้ (Constructivism) ที่มุ่งเน้นให้ผู้เรียนมีบทบาทมากขึ้นและผู้เรียนมีความสำคัญที่สุดในกระบวนการจัดการเรียนรู้ มีการแลกเปลี่ยนความคิดเห็น การรวบรวมข้อมูลและสรุปความเห็น โดยใช้กิจกรรมที่หลากหลายมาจัดการเรียนรู้และเป็นกิจกรรมที่น่าสนใจ ซึ่งจะช่วยส่งเสริมให้ผู้เรียนสามารถประยุกต์ใช้ความรู้และประสบการณ์เดิมของตน มาเชื่อมโยงองค์ความรู้ใหม่ จากการมีปฏิสัมพันธ์ในการเรียนรู้ร่วมกัน เพื่อสร้างองค์ความรู้ด้วยตนเอง (แพทยศาสตร์ศึกษา มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ 2559, น. 2) โดยผู้สอนลดบทบาทตนเองมาเป็นที่ปรึกษา คอยให้คำแนะนำและจัดกิจกรรมการเรียนรู้ให้เหมาะสมกับบริบทของผู้เรียน ซึ่งรูปแบบการจัดการเรียนรู้เชิงรุกนั้นมีหลายรูปแบบ ได้แก่ 1) วิธีการสอนแบบแบ่งกลุ่มทำกิจกรรม 2) การเรียนรู้แบบแสดงบทบาทสมมุติ 3) การสอนด้วยการโต้ว่าที 4) การสอนโดยใช้คำถาม 5) การเรียนรู้แบบร่วมมือ 6) การออกแบบกิจกรรมการเรียนรู้ (เขาวเรศ ภัคฉัตร, 2557)

จากผลการวิจัยและแนวคิดที่กล่าวมาข้างต้น ผู้วิจัยจึงมีความสนใจที่จะพัฒนาความสามารถในด้านการพูด ของนักศึกษาในระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง โดยใช้การจัดการเรียนรู้เชิงรุก (Active Learning) ในรายวิชาทักษะภาษาไทยเชิงวิชาชีพ เพื่อให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ อย่างมีประสิทธิภาพ ได้พัฒนาความสามารถด้านการพูด สร้างทัศนคติที่ดีต่อการใช้ภาษาไทย อีกทั้งยังเป็นการสืบสานการใช้ภาษาไทยที่เป็นภาษาแม่ได้อย่างถูกต้องและสามารถนำไปใช้ใน ชีวิตประจำวันและการประกอบอาชีพในอนาคตได้อีกด้วย

1.2 วัตถุประสงค์การวิจัย

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์ ดังนี้

1.2.1 เพื่อเปรียบเทียบความสามารถด้านการพูดในงานอาชีพ ของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ก่อนและหลังเรียนโดยใช้การจัดการเรียนรู้เชิงรุก

1.2.2 เพื่อศึกษาความพึงพอใจของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ที่มีต่อการจัดการเรียนรู้เชิงรุกเพื่อพัฒนาความสามารถด้านการพูดในงานอาชีพ

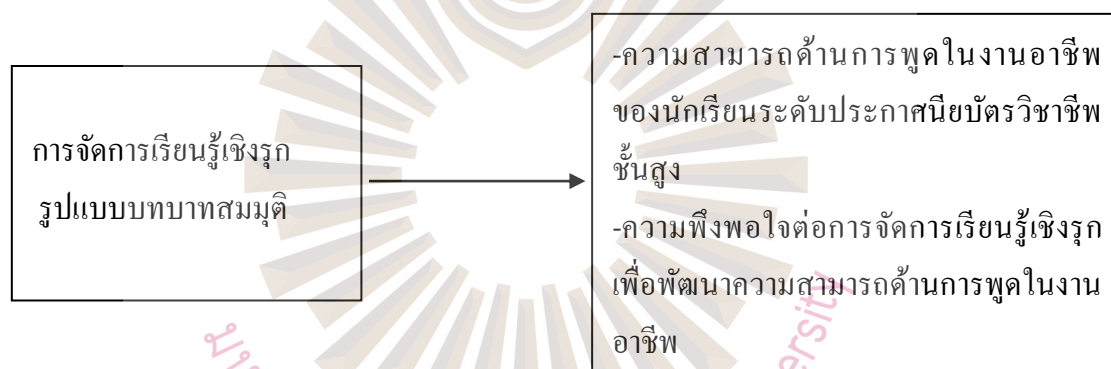
1.3 คำถามการวิจัย

1.3.1 นักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงมีความสามารถด้านการพูดในงานอาชีพ หลังการเรียนรู้โดยใช้การจัดการเรียนรู้เชิงรุก สูงกว่าก่อนเรียนหรือไม่

1.3.2 นักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงมีความพึงพอใจต่อการจัดการเรียนรู้เชิงรุกเพื่อพัฒนาความสามารถด้านการพูดในงานอาชีพอยู่ในระดับใด

1.4 กรอบแนวคิดการวิจัย

ผู้วิจัยได้วางกรอบแนวคิดในการพัฒนาความสามารถด้านการพูดในงานอาชีพ โดยใช้การจัดการเรียนรู้เชิงรุก ดังนี้

รูปที่ 1.1 กรอบแนวคิดการวิจัย

1.5 ขอบเขตของการวิจัย

1.5.1 ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

1.5.1.1 ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ นักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ชั้นปีที่ 1 ที่กำลังศึกษาในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2563 วิทยาลัยอาชีวศึกษาแห่งหนึ่งในจังหวัดนครสวรรค์ จำนวน 7 ห้อง มีนักเรียนจำนวน 271 คน

1.5.1.2 กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ นักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ชั้นปีที่ 1 ที่กำลังศึกษาในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2563 วิทยาลัยอาชีวศึกษาแห่งหนึ่ง

ในจังหวัดนครสวรรค์ จำนวน 1 ห้อง มีนักเรียนจำนวน 30 คน ได้จากการสุ่มแบบกลุ่ม (Cluster Random Sampling) โดยใช้ห้องเรียนเป็นหน่วยการสุ่ม

1.5.2 เนื้อหาที่ใช้ในการวิจัย

ผู้วิจัยได้ใช้เนื้อหาสาระสำคัญตามหลักสูตรสถานศึกษา กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย รายวิชาทักษะภาษาไทยเชิงวิชาชีพ ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ชั้นปีที่ 1 หน่วยที่ 4 การพูดในงานอาชีพ หัวข้อเรื่อง การพูดโทรศัพท์ การสัมภาษณ์งาน การพูดสาธิต และการพูดนำเสนอ (อมรรัตน์ ฉายศรี, 2563)

1.5.3 ตัวแปรที่ใช้ในการวิจัย

1.5.3.1 ตัวแปรต้น คือ การจัดการเรียนรู้เชิงรุก

1.5.3.2 ตัวแปรตาม คือ

(1) ความสามารถด้านการพูดในงานอาชีพ

(2) ความพึงพอใจต่อการจัดการเรียนรู้เชิงรุกเพื่อพัฒนาความสามารถด้าน

การพูดในงานอาชีพ

1.5.4 สถานที่ที่ใช้ในการวิจัย

วิทยาลัยอาชีวศึกษาแห่งหนึ่งในจังหวัดนครสวรรค์

1.5.5 ระยะเวลาที่ใช้ในการวิจัย

การดำเนินงานวิจัยในครั้งนี้ผู้วิจัยได้ดำเนินการวิจัยตั้งแต่เดือนเมษายน 2563 – เดือนพฤศจิกายน 2563

1.6 นิยามศัพท์

การจัดการเรียนรู้เชิงรุก (Active Learning) หมายถึง กระบวนการจัดการเรียนรู้โดยให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการจัดการเรียนรู้ ได้ลงมือปฏิบัติ ร่วมทำงานกลุ่ม มีการสมมุติตัวละครหรือใช้บทบาทสมมุติให้ผู้เรียนสวมบทบาทนั้นเพื่อเข้าถึงบทบาทที่ตนได้รับและร่วมอภิปรายแสดงความคิดเห็น นำไปสู่การประยุกต์ใช้ในสถานการณ์จริง เรื่องการพูดในงานอาชีพ

บทบาทสมมุติ หมายถึง กระบวนการสอน โดยให้ผู้เรียนสวมบทบาทในสถานการณ์ที่ใกล้เคียงกับความเป็นจริง เน้นให้ผู้เรียนได้มีส่วนร่วมในการแสดงออก โดยผู้สอนเป็นผู้คอยสังเกตพฤติกรรม

ความสามารถด้านการพูดในงานอาชีพ หมายถึง ความสามารถของนักศึกษาในการวิเคราะห์ สถานการณ์แล้วสามารถเลือกใช้ถ้อยคำ น้ำเสียง ท่าทาง ได้อย่างถูกต้อง เหมาะสม ถูกกาลเทศะและสถานการณ์ในหัวข้อเรื่อง การพูดโทรศัพท์ในงานอาชีพ การสัมภาษณ์งาน การพูดสาธิต และการพูดนำเสนอ ประเมินโดยใช้แบบทดสอบความสามารถด้านการพูดก่อน – หลังเรียนที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น ตีค่าเป็นคะแนนโดยใช้เกณฑ์การให้คะแนนแบบรูบริก (Scoring Rubric)

ความพึงพอใจ หมายถึง ความรู้สึกชอบหรือไม่ชอบต่อการจัดการเรียนรู้เชิงรุก เพื่อพัฒนาความสามารถด้านการพูดของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ด้านเนื้อหา ระยะเวลา ด้านกิจกรรมการเรียนและด้านประโยชน์ที่ได้รับ (ชาเรีนา สว่างวงษ์, 2560) ประเมินได้จากแบบสอบถามความพึงพอใจที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นจำนวน 20 ข้อ โดยประเมินค่าเป็น 5 ระดับ คือ มากที่สุด มาก ปานกลาง น้อยและน้อยที่สุด

1.7 ประโยชน์ของงานวิจัย

1.7.1 ครูผู้สอนได้แนวทางในการพัฒนารูปแบบการจัดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาความสามารถด้านการพูด

1.7.2 สถานศึกษามีงานวิจัยเกี่ยวกับการจัดการเรียนรู้สำหรับเป็นแนวทางให้ครูและได้บุคลากรสามารถนำไปใช้เป็นแนวทางการวิจัยไปใช้ในการจัดการเรียนรู้และศึกษาต่อไป

1.7.3 อาจารย์และนักศึกษาสามารถใช้เป็นข้อมูลและแนวทางในการวิจัยที่เกี่ยวข้องต่อไป

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ในการศึกษาเอกสารงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการจัดการเรียนรู้เชิงรุกเพื่อพัฒนาความสามารถด้านการพูดในงานอาชีพ ของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ผู้วิจัยได้ค้นคว้าเอกสารงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง โดยลำดับเนื้อหาที่เป็นสาระสำคัญ ดังต่อไปนี้

2.1 หลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง พุทธศักราช 2563

2.1.1 หลักการของหลักสูตร

2.1.2 จุดมุ่งหมายของหลักสูตร

2.1.3 หลักเกณฑ์การใช้ในการเรียนการสอน

2.1.4 คำอธิบายรายวิชาทักษะภาษาไทยเชิงวิชาชีพ

2.1.5 คำอธิบายรายหน่วย

2.2 การพูด

2.2.1 ความหมายของการพูด

2.2.2 ความสำคัญของการพูด

2.2.3 รูปแบบของการพูด

2.2.4 หลักการพูดที่มีประสิทธิภาพ

2.2.5 การพูดในงานอาชีพ

2.3 การจัดการเรียนรู้เชิงรุก (Active Learning)

2.3.1 ความหมายของการจัดการเรียนรู้เชิงรุก

2.3.2 ความสำคัญของการจัดการเรียนรู้เชิงรุก

2.3.3 ลักษณะการจัดการเรียนรู้เชิงรุก

2.3.4 รูปแบบการจัดการเรียนรู้เชิงรุก

2.3.5 การสอนแบบบทบาทสมมติ

2.4 ความพึงพอใจ

2.4.1 ความหมายของความพึงพอใจ

2.5 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

2.5.1 งานวิจัยในประเทศ

2.5.2 งานวิจัยต่างประเทศ

2.1 หลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง พุทธศักราช 2563

หลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง สำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา ได้กำหนดหลักการของหลักสูตร จุดมุ่งหมายของหลักสูตร และหลักเกณฑ์การใช้ไว้ดังนี้ (สำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา, 2563)

2.1.1 หลักการของหลักสูตร

2.1.1.1 เป็นหลักสูตรระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงเพื่อส่งเสริมกำลังคนระดับเทคนิคให้มีความสามารถทำงานได้ตรงตามความต้องการของตลาดแรงงาน และการประกอบอาชีพอิสระสอดคล้องกับแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติและแผนการศึกษาแห่งชาติ

2.1.1.2 เป็นหลักสูตรที่เปิดโอกาสให้เลือกเรียนได้อย่างครอบคลุม กว้างขวาง เน้นสมรรถนะเฉพาะด้านด้วยการปฏิบัติจริง เลือกวิธีตามสมรรถนะผู้เรียน เปิดโอกาสให้ผู้เรียนสามารถเทียบโอนความรู้และประสบการณ์จากแหล่งวิทยาคาร สถานประกอบการและสถานประกอบอาชีพอิสระ

2.1.1.3 เป็นหลักสูตรที่เน้นให้ผู้สำเร็จการศึกษามีศักยภาพในการประกอบอาชีพ มีความรู้เต็มความสามารถปฏิบัติได้จริง สามารถทำงานเป็นหมู่คณะและมีความเป็นผู้นำ

2.1.1.4 เป็นหลักสูตรที่สนับสนุนการติดต่อประสานงาน เรื่องการศึกษาระหว่างหน่วยงานและองค์กรที่เกี่ยวข้องทั้งภาครัฐและเอกชน

2.1.1.5 เป็นหลักสูตรที่เปิดโอกาสให้สถานศึกษาสถานประกอบการชุมชนมีส่วนร่วมในการพัฒนาหลักสูตรให้ตรงตามความต้องการกับสภาพยุทธศาสตร์ของภูมิภาคเพื่อเพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขันของประเทศ

2.1.2 จุดมุ่งหมายของหลักสูตร

2.1.2.1 เพื่อให้มีความรู้ทางทฤษฎีและเทคนิคเชิงลึกภายใต้ขอบเขตของงานอาชีพ มีทักษะด้านเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารเพื่อใช้ในการดำรงชีวิตและงานอาชีพ

2.1.2.2 เพื่อให้มีทักษะและสมรรถนะในงานอาชีพตามมาตรฐานวิชาชีพ สามารถบูรณาการความรู้ทักษะจากศาสตร์ต่าง ๆ ประยุกต์ใช้ในงานอาชีพสอดคล้องกับการเปลี่ยนแปลงทางเทคโนโลยี

2.1.2.3 เพื่อให้มีปัญญามีความคิดสร้างสรรค์มีความสามารถในการคิดวิเคราะห์ที่วางแผนบริหารจัดการตัดสินใจแก้ปัญหา ประสานงานและประเมินผลการปฏิบัติงานอาชีพมีทักษะการเรียนรู้แสวงหาความรู้และแนวทางใหม่ ๆ มาพัฒนาตนเองและประยุกต์ใช้

2.1.2.4 เพื่อให้มีเจตคติที่ดีต่ออาชีพ มีความกล้าแสดงออก มั่นใจในงาน รักหน่วยงานสามารถทำงานเป็นหมู่คณะได้ดี มีความภาคภูมิใจในตนเองต่อการเรียนวิชาชีพ

2.1.2.5 เพื่อให้มีบุคลิกภาพที่ดี มีคุณธรรมจริยธรรม ซื่อสัตย์ มีวินัย มีสุขภาพสมบูรณ์แข็งแรงทั้งร่างกายและจิตใจ เหมาะสมกับการปฏิบัติงานในอาชีพนั้น ๆ

2.1.2.6 เพื่อให้เป็นผู้มีพฤติกรรมทางสังคมที่ดีงามต่อต้านความรุนแรงและสารเสพติด มีความรับผิดชอบต่อองค์กรท้องถิ่นและประเทศชาติ เสียสละเพื่อสังคม เห็นคุณค่าภูมิปัญญาท้องถิ่นตระหนักในปัญหาและความสำคัญของสิ่งแวดล้อม

2.1.2.7 เพื่อให้ตระหนักและมีส่วนร่วมในการพัฒนา และแก้ไขปัญหาเศรษฐกิจของประเทศโดยเป็นกำลังสำคัญในด้านการผลิตและให้บริการ

2.1.2.8 เพื่อให้ตระหนักถึงคุณค่าและดำรงไว้ซึ่งสถาบัน ชาติ ศาสนาและพระมหากษัตริย์ ปฏิบัติตนเป็นพลเมืองดีตามระบอบประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุข

2.1.3 หลักเกณฑ์การใช้ในการเรียนการสอน

2.1.3.1 ผู้เรียนสามารถลงทะเบียนเรียนได้ทุกวิธีเรียนที่กำหนด และนำผลการเรียนแต่ละวิธีมาประเมินผลรวมกันได้ สามารถขอเทียบโอนผลการเรียนและขอเทียบโอนความรู้และประสบการณ์ได้

2.1.3.2 การจัดการเรียนการสอนเน้นการปฏิบัติจริง สามารถจัดการเรียนการสอนได้หลากหลายรูปแบบ เพื่อให้ผู้เรียนมีความรู้ความเข้าใจในหลักการ วิธีการและการดำเนินงาน

มีทักษะการปฏิบัติงานตามแบบแผนและปรับตัวได้ภายใต้ความเปลี่ยนแปลง สามารถบูรณาการและประยุกต์ใช้ความรู้และทักษะทางวิชาการที่สัมพันธ์กับวิชาชีพเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร ในการตัดสินใจวางแผนแก้ปัญหา บริหารจัดการประสานงานและประเมินผลการดำเนินงานได้อย่างเหมาะสม มีส่วนร่วมในการวางแผนและพัฒนาริเริ่มสิ่งใหม่ มีความรับผิดชอบต่อนตนเองผู้อื่นและหมู่คณะ รวมทั้งมีคุณธรรมจริยธรรม จรรยาบรรณวิชาชีพ เจตคติและกิจนิสัยที่เหมาะสมในการทำงาน

2.1.4 คำอธิบายรายวิชาทักษะภาษาไทยเชิงวิชาชีพ

ชื่อวิชา ทักษะภาษาไทยเชิงวิชาชีพ รหัสวิชา 30000 – 1101 (3-0-3)

จุดประสงค์รายวิชา เพื่อให้

- 1) เข้าใจทักษะการใช้ภาษาไทยเชิงวิชาชีพ
- 2) สามารถวิเคราะห์ สังเคราะห์ ประเมินค่าสาร และใช้ภาษาไทยเป็นเครื่องมือสื่อสารในวิชาชีพ ตามหลักภาษาเหมาะสมกับกาลเทศะบุคคลและสถานการณ์
- 3) เห็นความสำคัญของการใช้ภาษาไทยในวิชาชีพอย่างมีจรรยาบรรณ

สมรรถนะรายวิชา

- 1) แสดงความรู้เกี่ยวกับหลักการฟัง การดู การพูด การอ่าน การเขียน การวิเคราะห์ การสังเคราะห์ และการประเมินค่าสารภาษาไทยเชิงวิชาชีพอย่างมีจรรยาบรรณ
- 2) วิเคราะห์ สังเคราะห์ และประเมินค่าสาร ในงานอาชีพจากสื่อประเภทต่าง ๆ ตามหลักภาษาเหมาะสมกับกาลเทศะบุคคลและสถานการณ์
- 3) พุดนำเสนอข้อมูลเพื่อสื่อสารในงานอาชีพและในโอกาสต่าง ๆ
- 4) เขียนเพื่อติดต่อกิจธุระ บันทึกข้อมูล และรายงานการปฏิบัติงานเชิงวิชาชีพตามหลักการใช้ภาษาไทย

คำอธิบายรายวิชา

ศึกษาและปฏิบัติเกี่ยวกับหลักการฟัง การดู การพูด การอ่านและการเขียนภาษาไทย การคิดวิเคราะห์ สังเคราะห์ และประเมินค่าสารในงานอาชีพจากสื่อประเภทต่าง ๆ การพุดนำเสนอข้อมูลเพื่อสื่อสารในงานอาชีพและในโอกาสต่าง ๆ การเขียนเพื่อกิจธุระ การจดบันทึกข้อมูล และเขียนรายงานการปฏิบัติงานเชิงวิชาชีพ และจรรยาบรรณในการใช้ภาษาไทยเชิงวิชาชีพ

2.1.5 คำอธิบายรายหน่วย

หน่วยที่ 4 การพูดในงานอาชีพ

หัวข้อเรื่อง

- 1) ความหมายของการพูด
- 2) จุดมุ่งหมายของการพูด
- 3) หลักการพูดที่มีประสิทธิภาพ
- 4) จรรยาบรรณในการพูด
- 5) รูปแบบการพูด

แนวคิดสำคัญ

การพูดเป็นการสื่อสารที่มนุษย์ใช้เพื่อถ่ายทอดความรู้ ความคิด ความรู้สึก และความต้องการของผู้พูด ให้ผู้ฟังรับรู้และเข้าใจ ด้วยการใช้ถ้อยคำ น้ำเสียง และกิริยาท่าทาง การพูดเป็นทักษะที่สามารถพัฒนาให้สูงขึ้นได้ หากได้รับการเรียนรู้และมีโอกาสฝึกฝนอยู่เสมอ ผู้ประสบผลสำเร็จในชีวิตหรือหน้าที่การงานส่วนมากมักเป็นผู้มีทักษะการพูดหรือสามารถพูดได้อย่างมีประสิทธิภาพ

สมรรถนะย่อย

แสดงความรู้เกี่ยวกับการพูดในงานอาชีพตามหลักการ เป็นการนำเสนอข้อมูลเพื่อสื่อสารในงานอาชีพและในโอกาสต่าง ๆ

วัตถุประสงค์เชิงพฤติกรรม

- 1) บอกความหมายของการพูดได้
- 2) บอกจุดมุ่งหมายของการพูดได้
- 3) อธิบายหลักการพูดที่มีประสิทธิภาพได้
- 4) แสดงจรรยาบรรณในการพูดได้อย่างเหมาะสม
- 5) พูดในรูปแบบต่าง ๆ ได้อย่างมีประสิทธิภาพ

2.2 การพูด

2.2.1 ความหมายของการพูด

ความหมายของการพูด มีผู้ให้ความหมายไว้ ดังนี้

ศิวาพร วัฒนรัตน์ (2522, น. 31) ได้ให้ความหมายของการพูดไว้ว่า การพูด (Speech) หมายถึง พฤติกรรมการสื่อสารเพื่อสื่อความหมายแบบหนึ่งซึ่งเรียกว่า Oral Communication หมายถึง การสื่อความหมายโดยใช้ปาก เป็นการสื่อความคิดจากคนหนึ่งซึ่งเรียกว่า ผู้พูด ไปยังอีกคนหนึ่งหรือกลุ่มหนึ่งซึ่งเรียกว่า ผู้ฟัง ทั้งนี้จะต้องมีจุดมุ่งหมาย เช่น เพื่อถ่ายทอดความรู้ ความเข้าใจ ความคิดเห็น ความรู้สึกหรือความต้องการให้แก่ผู้ฟัง โดยมีเสียง ภาษา สัญลักษณ์ รวมทั้งอากัปกิริยา เป็นสื่อประกอบความเข้าใจ

สมเกียรติ รัชย์มณี (2560) กล่าวว่า การพูดเป็นพฤติกรรมการสื่อสารที่เกิดขึ้นจากการเปล่งเสียงเป็นถ้อยคำ ถ้อยคำที่เปล่งออกไปนั้น เมื่อไปกระทบโสตประสาทผู้ฟัง ผู้ฟังจะได้ยินเสียง เกิดการรับรู้และทำความเข้าใจถ้อยคำภาษาที่ส่งมานั้น

จุไรรัตน์ ลักษณะศิริ และบาหยัน อิมสำราญ (2550, น. 133) กล่าวว่า การพูดคือการถ่ายทอดความรู้ ความคิด หรือความต้องการของผู้พูด เพื่อสื่อความต้องการ ความหมายไปยังผู้ฟัง โดยใช้ถ้อยคำ น้ำเสียงและกริยาท่าทางจนเป็นที่เข้าใจกันได้

จากความหมายของการพูดดังกล่าวสรุปได้ว่า การพูด คือ วิธีที่ใช้ติดต่อสื่อสารกัน สามารถถ่ายทอดอารมณ์ ความเข้าใจและสื่อความหมายได้ตามความมุ่งหมายของผู้พูด

2.2.2 ความสำคัญของการพูด

ความสำคัญของการพูด มีผู้ให้ความหมายไว้ ดังนี้

อมรรัตน์ นายศรี (2563, น. 83) กล่าวถึงความสำคัญของการพูดว่า เป็นการช่วยสร้างมนุษยสัมพันธ์ที่ดีต่อกันในสังคม การศึกษาหลักเกณฑ์ในการพูดจึงเป็นสิ่งสำคัญ เพราะสามารถนำไปใช้ในชีวิตประจำวันและประกอบอาชีพได้

อภิชัย ธีรทัต (2555) กล่าวว่า การพูดช่วยให้ประสบผลสำเร็จทั้งในชีวิตประจำวันและการประกอบกิจการงานต่าง ๆ การพูดนับเป็นพฤติกรรมการใช้ภาษาที่ใช้มากเป็นอันดับ 2 รองจากการฟัง ซึ่งเป็นทักษะที่ใช้ภาษามากที่สุด นอกจากการฟังเสียงอื่น ๆ แล้วสิ่งที่ฟังก็คือเสียงพูด เห็นได้ว่า ในแต่ละวันเราต้องใช้การพูดตั้งแต่ตื่นนอนจนกระทั่งเข้านอนอีกครั้ง

ฉันทนา พรรณารม (2561) ให้ความสำคัญของการพูดไว้ดังนี้ 1) สร้างภาพลักษณ์ คือ เป็นการพูดเพื่อให้ผู้ฟังเกิดความสนใจ เห็นคุณค่า คุณสมบัติที่ดีของ “งาน สินค้าหรือองค์กร” ในหน่วยงานของผู้พูด เป็นการสร้างความเชื่อถือ ความศรัทธา เกิดทัศนคติและค่านิยมที่ดีส่งผลให้ประสบผลสำเร็จต่อหน้าที่การงานและตามวัตถุประสงค์ที่ผู้พูดต้องการ การสร้างภาพลักษณ์ที่ดีย่อมทำให้เกิดความประทับใจในสิ่งที่ต้องการนำเสนอและบรรลุผลตามต้องการของ “ผู้ส่งสาร” ส่วนใหญ่จะเน้นความสำคัญของครอบครัวและการช่วยเหลือสังคม ผู้ด้อยโอกาส 2) ลดความขัดแย้ง คือ ในชีวิตประจำวัน “ความขัดแย้ง” เป็นสิ่งที่มนุษย์ไม่สามารถหลีกเลี่ยงได้ “ความขัดแย้ง” ในการประกอบอาชีพ มักเริ่มต้นจากการขัดแย้งด้านความคิด การกระทำจากเรื่องเล็ก ๆ ลูกกลามไปจนส่งผลต่อการทำงาน อาจทำให้งานหยุดชะงักสร้างความเสียหายตามมา ดังนั้น การพูดเพื่อลดความขัดแย้งจึงมีความสำคัญยิ่งต่อทุกสาขาอาชีพ โดยเฉพาะด้าน ธุรกิจที่ต้องสัมพันธ์กับ “ลูกค้า” การพูดเพื่อรักษาลูกค้า ถือเป็นการรักษาผลประโยชน์ต่อองค์กรหรือหน่วยงาน

จากความสำคัญของการพูดข้างต้น สรุปได้ว่า การพูดมีความสำคัญต่อชีวิตมนุษย์เป็นอย่างมาก เพราะมนุษย์ต้องใช้การพูดติดต่อสื่อสารในชีวิตประจำวัน ใช้การพูดในการถ่ายทอดอารมณ์ ความรู้สึกนึกคิด การพูดยังเป็นวิธีการที่ทำให้การงานประสบความสำเร็จและสร้างความน่าเชื่อถือของบุคคลอีกด้วย

2.2.3 รูปแบบของการพูด

การพูดมีหลายรูปแบบ เพื่อให้บรรลุตามจุดมุ่งหมายในการพูดนั้น ผู้พูดควรเลือกแบบการพูดให้เหมาะสมกับจุดประสงค์ของการพูดแต่ละครั้ง แบบของการพูดมีดังนี้

1) การพูดบรรยายหรือบอกเล่า หมายถึง การพูดที่มีวัตถุประสงค์มุ่งเน้นให้ความรู้ ให้ความเข้าใจแก่ผู้ฟัง เช่น การปฐมนิเทศ การอบรม การบรรยายชี้แจง หรือแม้กระทั่งการสอน เป็นต้น

2) การพูดโน้มน้าวใจ หมายถึง การพูดเพื่อปลุกเร้า ให้ผู้ฟังเกิดการคล้อยตาม เชื่อถือ และปฏิบัติตามที่ผู้พูดต้องการ มีการใส่อารมณ์ กิริยาท่าทางที่ทำให้รู้สึกถึงความจริงใจได้ลงไป เช่น การหาเสียงเลือกตั้ง การบริจาคเงิน การโฆษณาสินค้า เป็นต้น

3) การพูดจรรโลงใจหรือการพูดเพื่อความบันเทิง หมายถึง การพูดเพื่อให้ความสนุกสนาน อาจมีการสอดแทรกความรู้หรือให้เกิดแง่คิด ทำให้รู้สึกผ่อนคลาย ปัจจุบันมีการพูดแบบนี้ในที่สาธารณะและมีผู้สนใจฟังเป็นจำนวนมาก

ในการปฏิบัติ สามารถนำการพูดทั้ง 3 แบบ มาปรับใช้ให้สอดคล้องกับสถานการณ์และเนื้อหา เพื่อให้การพูดครั้งนั้น ๆ ประสบความสำเร็จ

2.2.4 หลักการพูดที่มีประสิทธิภาพ

การพูดที่มีประสิทธิภาพ หมายถึง การพูดที่ประสบผลสำเร็จตามวัตถุประสงค์ ทำให้ผู้พูดกับผู้ฟังมีความเข้าใจตรงกันปัจจัยสำคัญที่ส่งผลต่อการพูด คือ ดังนี้ (อมรรัตน์ ฉายศรี, 2563)

1) ผู้พูดต้องมีความรู้ในเรื่องที่จะพูดเป็นอย่างดี ความรู้จะทำให้ผู้พูดเกิดความเชื่อมั่นในตนเอง คำพูดมีน้ำหนัก น่าเชื่อถือ ทำให้ผู้ฟังเกิดความเลื่อมใส

2) ผู้พูดต้องมีวัตถุประสงค์ในการพูดที่แน่นอนชัดเจนว่ากำลังพูดถึงเรื่องอะไร และเพื่ออะไร เช่น เพื่อความรู้ เพื่อความบันเทิง เพื่อแนะนำ เพื่อคัดค้าน หรือเพื่อสั่งสอน เป็นต้น

3) ผู้พูดต้องวิเคราะห์ผู้ฟังเพื่อศึกษาลักษณะทั่วไปเช่นเพศวัยการศึกษาอาชีพ ศาสนา เป็นต้น เพื่อจะได้เลือกเนื้อหาภาษาและวิธีพูดที่เหมาะสมกับผู้ฟัง

4) ผู้พูดต้องรู้จักกาลเทศะในการพูดว่าพูดในโอกาสใด เวลาไหนและสถานที่ใด

5) สามารถรวบรวมเนื้อหาได้ตรงประเด็นเหมาะสมกับผู้ฟังและ โอกาสเนื้อหาเหล่านี้ ได้แก่ ข้อเท็จจริง ข้อคิดเห็น ตัวอย่างต่าง ๆ เป็นต้น

- 6) การออกเสียงถูกต้องชัดเจนตามอักขรวิธี น้ำเสียงนุ่มนวลน่าฟัง
- 7) มีบุคลิกดีเพื่อให้ผู้ฟังเกิดความประทับใจและเลื่อมใสในตัวผู้พูด เช่น ยิ้มแย้มแจ่มใส แต่งกายสุภาพเรียบร้อย เป็นต้น
- 8) สร้างบรรยากาศที่ดีในการพูดให้ผู้ฟังรู้สึกเป็นกันเองด้วยการแสดงความจริงใจ มีอธยาศัยไมตรีอันดีต่อกัน

2.2.5 การพูดในงานอาชีพ

สุภักดิ์ มหาวรรการ และนิธอร พรอำไพกุล (2562, น. 56) กล่าวว่า การพูดเป็นการสื่อสารที่สำคัญประการหนึ่งในงานอาชีพ โดยเฉพาะอย่างยิ่งเป็นการชี้แจงและทำความเข้าใจต่อกัน หากมีสิดปะหรือทักษะในการพูดที่ดีย่อมทำให้เจริญก้าวหน้าในหน้าที่การงาน การพูดในงานอาชีพมีหลักการพูดที่สำคัญ 3 ประการ คือ ใช้หลักจิตวิทยาในการจูงใจผู้ฟัง มีกลวิธีในการพูดและต้องใช้ถ้อยคำอย่างมีศิลปะ

อมรรัตน์ ฉายศรี (2563, น. 61) กล่าวว่า การพูดในงานอาชีพ หมายถึง การใช้ถ้อยคำ น้ำเสียง ตลอดจนกริยาท่าทาง ถ่ายทอดความรู้สึกและความต้องการของผู้พูดให้เข้าใจตามจุดประสงค์ของการพูดในชีวิตประจำวันและในหน้าที่การงาน จุดมุ่งหมายในการพูดในงานอาชีพมี 3 ข้อ คือ เพื่อให้ความรู้ เพื่อให้ความบันเทิงหรือจรรโลงใจและเพื่อโน้มน้าวใจ

สรุปได้ว่าการพูดในงานอาชีพคือการสื่อสารที่จำเป็นในหน้าที่การงาน หากเรามีทักษะในการพูดที่ดี เข้าใจหลักการในการพูด ขอมส่งผลให้ประสบความสำเร็จในหน้าที่การงาน ได้

2.3 การจัดการเรียนรู้เชิงรุก (Active Learning)

2.3.1 ความหมายของการจัดการเรียนรู้เชิงรุก

สถาพร พฤษพิบูล (2555) ได้ให้ความหมายของ การจัดการเรียนรู้เชิงรุก ไว้ว่า เป็นการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดการสร้างสรรค์ทางปัญญา (Constructivism) ที่เน้นกิจกรรมการเรียนรู้มากกว่าเนื้อหาวิชา เพื่อช่วยส่งเสริมการสร้างความรู้ให้เกิดขึ้นในตนเองหรือเชื่อมโยงความรู้ จากสื่อหรือกิจกรรมที่ผู้สอนเป็นผู้ชี้แนะแนวทางให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ขึ้น โดยกระบวนการคิดขั้นสูง

กล่าวคือ ผู้เรียนมีการวิเคราะห์ สังเคราะห์และการประเมินค่า ทำให้การเรียนรู้เป็นไปอย่างมีศักยภาพและนำไปปรับใช้ได้อย่างมีประสิทธิภาพ

เชดศักดิ์ ภักดีวิโจจน์ (2556) กล่าวว่า การจัดการเรียนรู้เชิงรุก หมายถึง กระบวนการจัดการเรียนรู้ที่ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการเรียนและดำเนินกิจกรรมต่าง ๆ มากกว่าการเป็นผู้รับความเพียงฝ่ายเดียว เป็นการจัดการเรียนรู้ที่เปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้มีปฏิสัมพันธ์ต่อเพื่อนร่วมห้องและผู้สอน สามารถสร้างองค์ความรู้ได้ด้วยตนเองจากสิ่งที่ได้ลงมือปฏิบัติผ่านการเขียน การพูด การฟัง การอ่านและการอภิปราย

ศุภัทรา ภูมิรัตนาวลี (2559) สรุปความหมายของการเรียนรู้เชิงรุกไว้ว่าเป็นการเรียนรู้ที่ส่งเสริมให้ผู้เรียนได้มีส่วนร่วมเข้าไปมีปฏิสัมพันธ์กับสิ่งแวดล้อมด้วยการลงมือปฏิบัติจากกิจกรรมที่หลากหลาย ผ่านการฟัง พูด อ่านและเขียน โดยเน้นกระตุ้นให้ผู้เรียนเกิดกระบวนการคิดขั้นสูงด้วยการวิเคราะห์ที่ตั้งเคราะห์และประเมินค่า

ณัฐพร สุกดี (2561) สรุปในงานวิจัยของตนเองว่า การเรียนรู้เชิงรุก (Active Learning) เป็นกระบวนการจัดการเรียนรู้โดยการร่วมมือระหว่างผู้เรียนกับเพื่อนร่วมชั้นเรียน ครูผู้สอนเป็นเพียงผู้ชี้แนะแนวทางปฏิบัติและไปเพิ่มกิจกรรมการเรียนรู้ ที่ทำให้ผู้เรียนมีความกระตือรือร้นในการทำกิจกรรมต่าง ๆ มากขึ้น ไม่ว่าจะเป็นการแลกเปลี่ยนประสบการณ์ โดยการพูดการเขียนหรือการอภิปรายกับเพื่อน

จากความหมายข้างต้นสรุปได้ว่า การจัดการเรียนรู้เชิงรุก คือ กระบวนการจัดการเรียนรู้โดยเน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ ให้ผู้เรียนได้ลงมือปฏิบัติผ่านกิจกรรมที่หลากหลาย มีปฏิสัมพันธ์ที่ดีต่อเพื่อนร่วมห้องและผู้สอน ในการนี้ผู้สอนต้องลดบทบาทตัวเองจากผู้บรรยายหน้าห้องมาเป็นผู้ให้คำปรึกษาและกระตุ้นให้ผู้เรียนได้ใช้ความคิด วิเคราะห์ด้วยตนเอง นำไปสู่การประยุกต์ใช้ต่อไป

2.3.2 ความสำคัญของการจัดการเรียนรู้เชิงรุก

สุพรรณิ ชาญประเสริฐ (2557, น. 5-6) ให้ความสำคัญของการจัดการเรียนรู้เชิงรุกไว้ ดังนี้

1) ส่งเสริมให้เกิดกระบวนการคิดที่เป็นอิสระ โดยเฉพาะอย่างยิ่งการคิดวิเคราะห์ การแก้ปัญหาและคิดสร้างสรรค์ เนื่องจากผู้เรียนมีโอกาสในการฝึกปฏิบัติและพัฒนาทักษะ การคิดขั้นสูงมากขึ้น ผู้สอนจะเป็นผู้อำนวยความสะดวกให้เกิดทักษะเหล่านี้ผ่านการกระตุ้นด้วยการใช้คำถาม เพื่อให้ผู้เรียนเกิดการคิดวิเคราะห์ สังเคราะห์ หรือการประยุกต์ความรู้ไปใช้แก้ปัญหาในโลกความเป็นจริง คั่นระหว่างการบรรยายหรือการมอบหมายงานเป็นรายบุคคล งานกลุ่มย่อยหรืองานที่มอบหมายให้ทำร่วมกันทั้งชั้นเรียน เช่น การมอบหมายให้แก้ปัญหาจากสถานการณ์หรือกรณีศึกษา นอกจากนี้การฝึกให้ผู้เรียนได้อภิปรายโต้แย้งก็เป็นอีกเทคนิคหนึ่งที่จะช่วยพัฒนาการคิดขั้นสูงและทักษะการให้เหตุผลอย่างมีตรรกะ ซึ่งผู้สอนสามารถเลือกได้หลากหลายรูปแบบ

2) ส่งเสริมให้เกิดการทำงานแบบร่วมมืออย่างมีประสิทธิภาพ การจัดการเรียนรู้ที่ฝึกให้ผู้เรียนได้ทำงานร่วมกัน โดยเฉพาะอย่างยิ่งถ้าหากว่าผู้เรียนได้รับการฝึกปฏิบัติอย่างสม่ำเสมอและถูกต้อง จะทำให้เกิดทักษะการทำงานแบบร่วมมืออย่างมีประสิทธิภาพ เนื่องจากเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ใช้เวลาช่วงสั้น ๆ ในการพูดคุย คิดและแลกเปลี่ยนความคิดเห็น กิจกรรมที่ทำให้เกิดการ ทำงานแบบร่วมมือ เช่น กิจกรรมที่มีการอภิปรายหรือได้ลงมือปฏิบัติแบบกลุ่มหรือการทำกิจกรรม

3) เพิ่มแรงจูงใจและความสำเร็จในการเรียนรู้ของผู้เรียน การเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ร่วมแสดงความคิดเห็นต่อเป้าหมายหรือวัตถุประสงค์การเรียนรู้และการร่วมพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้ เช่น การเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้เลือกหัวเรื่องในการอภิปรายหรือการประยุกต์ความรู้สู่การแก้ปัญหาในเรื่อง ที่พวกเขาสนใจ การมีส่วนร่วมในลักษณะนี้จะช่วยเพิ่มระดับความสนใจ ความกระตือรือร้นของผู้เรียน ซึ่งการที่กระตุ้นให้นักเรียนสนใจ กระตือรือร้นและร่วมสร้างบรรยากาศของการเรียนรู้นั้นเท่ากับเป็นการเพิ่มขีดความสามารถด้านความรับผิดชอบต่อการเรียนรู้ของผู้เรียน รวมทั้งผู้เรียนจะมีทางเลือกมากขึ้นใน การบรรลุเป้าหมายการเรียนรู้ของพวกเขา

2.3.3 ลักษณะของการจัดการเรียนรู้เชิงรุก

แพทยศาสตร์ศึกษา มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ (2559, น. 3) กล่าวว่า การเรียนรู้เชิงรุกเป็นการเรียนรู้ที่ผู้เรียนจะต้องค้นหาเพื่อให้เกิดองค์ความรู้ โดยการลงมือปฏิบัติอย่างมีความหมาย เพื่อให้สามารถนำความรู้ไปใช้ประโยชน์ได้ซึ่งมีลักษณะที่สำคัญของการจัดการเรียนรู้ ดังต่อไปนี้

- 1) ผู้เรียน ได้มีส่วนร่วมในกระบวนการเรียนรู้สูงสุด
- 2) ผู้เรียน ได้เรียนรู้ถึงการมีความรับผิดชอบร่วมกัน มีวินัยในการทำงานและการทำงานร่วมกัน
- 3) ผู้เรียน ได้เรียนรู้จากกิจกรรมที่ได้อ่าน พูดย ฟัง คิดอย่างลุ่มลึกและเป็นผู้จัดระบบการเรียนรู้ด้วยตนเอง
- 4) ผู้เรียน มีโอกาสประยุกต์ และบูรณาการข้อมูลข่าวสาร หรือสารสนเทศและหลักการความคิดรวบยอด
- 5) อาจารย์ผู้สอนเป็นผู้อำนวยความสะดวกในการจัดการเรียนรู้ เพื่อให้ผู้เรียนได้ปฏิบัติด้วยตนเอง
- 6) ความรู้เกิดจากประสบการณ์ การสร้างองค์ความรู้และการสรุปบทวนของผู้เรียน

ไชยยศ เรืองสุวรรณ (2553) ได้กล่าวถึงลักษณะของการจัดการเรียนการสอนแบบ Active Learning ดังนี้

- 1) เป็นการเรียนการสอนที่พัฒนาการคิด การแก้ปัญหา และการประยุกต์ใช้
- 2) เป็นการเรียนการสอนที่เปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้มีส่วนร่วมในกระบวนการเรียนรู้มากที่สุด
- 3) ผู้เรียนสามารถสร้างองค์ความรู้ได้ด้วยตนเอง
- 4) ผู้เรียนมีส่วนร่วมในกระบวนการจัดการเรียนการสอน ได้มีปฏิสัมพันธ์ร่วมกัน
- 5) ผู้เรียนมีความรับผิดชอบ เรียนรู้การแบ่งหน้าที่และมีวินัยในการทำงาน
- 6) เป็นกระบวนการในการสร้างสถานการณ์ ให้ผู้เรียนเป็นผู้จัดระบบการอ่าน การพูด การฟัง ด้วยตนเอง
- 7) เป็นกิจกรรมการเรียนการสอนที่เน้นทักษะการคิดขั้นสูง
- 8) เป็นกิจกรรมที่เปิดโอกาสให้ผู้เรียนเกิดการคิดรวบยอด
- 9) ผู้สอนเป็นผู้อำนวยความสะดวกในการจัดการเรียนรู้ เพื่อการปฏิบัติด้วยตนเอง
- 10) สามารถหาความรู้ได้จากประสบการณ์ สร้างองค์ความรู้ใหม่และสรุปจากผู้เรียนเอง

จากที่กล่าวมาข้างต้นสรุปได้ว่า ลักษณะสำคัญของการจัดการเรียนรู้เชิงรุก (Active Learning) หมายถึง การที่ผู้สอนและผู้เรียนมีส่วนร่วมในการจัดการเรียนรู้ มีการสร้างสถานการณ์ให้

ผู้เรียนได้อ่าน ฟัง พูดและคิดวิเคราะห์ด้วยตนเอง เน้นการสร้างปฏิสัมพันธ์ภายในห้องเรียน สำหรับผู้สอนมีหน้าที่จัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่เหมาะสมและคอยแนะนำ กระตุ้นให้ผู้เรียนได้เกิดกระบวนการคิดต่อยอดสู่การนำไปใช้

2.3.4 รูปแบบการจัดการเรียนรู้เชิงรุก

เยาเวเรศ กักคิจิตร (2557) กล่าวถึงรูปแบบการจัดการเรียนรู้เชิงรุก ดังนี้

1) วิธีการสอนแบบแบ่งกลุ่มทำกิจกรรม (Committee Work Method) ผู้สอนได้มอบหมายงานให้สมาชิกทำงานร่วมกัน แสดงความคิดเห็นแลกเปลี่ยนเรียนรู้ นำเสนอข้อมูลและผู้สอนให้ข้อมูลย้อนกลับ (Feedback) ด้วย

2) การเรียนรู้แบบแสดงบทบาทสมมติ (Anchored Instruction) เป็นการเรียนรู้โดยผู้สอนแบ่งกลุ่ม กำหนดสถานการณ์ให้ผู้เรียนและสมาชิกในกลุ่มร่วมกันแสดงความคิดเห็น หาข้อมูลเพื่อออกแบบบทบาทของกลุ่มตนเอง จากนั้นออกมาแสดงท่าทางใช้บทสนทนา รวมถึงเปิดโอกาสให้แสดงความคิดเห็นความรู้สึกต่อสถานการณ์นั้น ๆ ด้วย

3) การสอนด้วยการโต้เถียง (Classroom Debate) ผู้สอนตั้งหัวข้อหรือประเด็นและแบ่งกลุ่มให้ค้นหาข้อมูลให้มากที่สุดเพื่อใช้สำหรับนำเสนอหน้าชั้นเรียน ชักซ้อมกับเพื่อนในกลุ่มเพื่อเตรียมตัวด้านการพูดนำเสนอ เป็นการฝึกฝนความคิดและผ่านขั้นตอนการใช้กระบวนการคิดหลายอย่าง ฝึกทักษะการพูดให้ผู้อื่นเข้าใจ การออกเสียงสำเนียงการพูดให้ผู้อื่นสนใจและคล้อยตามให้ได้มากที่สุด เกิดการยอมรับในความสามารถของเพื่อน ๆ ฝึกการทำงานเป็นกลุ่มทักษะการคิดและแบ่งปันด้วยความสนุกสนาน เป็นต้น

4) การสอน โดยใช้คำถาม (Questioning Method) ผู้สอนพยายามบ่อนคำถามในลักษณะต่าง ๆ ที่เป็นคำถามเชิงท้าทาย มุ่งเน้นพัฒนาความคิดของผู้เรียน ซึ่งผู้สอนได้แนะนำลักษณะคำถามตามระดับขั้นของ Bloom คือ ถามความรู้เป็นคำถามที่ผู้เรียนสามารถตอบข้อเท็จจริงได้ เช่น ใคร (who) อะไร (what) เมื่อไหร่ (when) ที่ไหน (where) ถามการนำไปใช้เป็นคำถามที่ผู้เรียนสามารถนำความรู้ไปแก้ปัญหาในสถานการณ์ใหม่ได้ ถามการวิเคราะห์เป็นคำถามที่ผู้เรียนสามารถจำแนกแยกแยะเรื่องราวต่าง ๆ ได้ ถามการสังเคราะห์เป็นคำถามที่ผู้เรียนใช้กระบวนการคิดสรุปเป็นหลักการหรือแนวคิดใหม่ ถามการประเมินค่าเป็นคำถามที่ให้ผู้เรียนตีคุณค่าโดยใช้ความรู้ความรู้สึก

5) การเรียนรู้แบบร่วมมือ (Cooperative Learning) ด้วยกิจกรรมต่าง ๆ เช่น ทำงานกลุ่ม (Group Work) อภิปราย (Discuss) เทคนิค Think-Pair-Share และการนำเสนอ (Presentation)

6) การออกแบบกิจกรรมการเรียนรู้ (Learning Design) ผู้สอนให้แบ่งกลุ่มตามสาขาที่ไปฝึกอบรม โดยให้กำหนดเนื้อหาที่จะสอนและให้ร่วมกันคิดกิจกรรมวิธีการถ่ายทอดเนื้อหา และออกไปทดลองสอนหน้าชั้นเรียน สามารถช่วยกันสอนได้

ไพศาล บรรจสุวรรณ์ (2561, น. 178-182) ได้กล่าวถึงรูปแบบของการจัดการเรียนรู้เชิงรุกไว้ 4 รูปแบบ ดังนี้

- 1) รูปแบบการเรียนรู้แบบเชิงรุกจากการสอนแบบใช้ปัญหาเป็นฐาน
- 2) รูปแบบการเรียนรู้แบบเชิงรุกด้วยการมอบหมายการจัดทำรายงานศึกษาค้นคว้า
- 3) รูปแบบการเรียนรู้แบบเชิงรุก กรณีศึกษาจากคลิปวิดีโอ
- 4) รูปแบบการเรียนรู้แบบเชิงรุกจาก การระดมสมองและเปิดอภิปรายในชั้นเรียนอย่างเปิดกว้างสร้างสรรค์

จากการศึกษารูปแบบข้างต้น ผู้วิจัยสนใจการเรียนรู้แบบแสดงบทบาทสมมติ เนื่องจากการจัดการเรียนรู้ที่เหมาะสมกับหน่วยการเรียนรู้เรื่องการพูดในงานอาชีพในรายวิชาทักษะภาษาไทยเพื่ออาชีพและเหมาะสมกับบริบทของนักศึกษามากที่สุด

2.3.5 การสอนแบบบทบาทสมมติ

การสอนแบบบทบาทสมมติในที่นี้จะกล่าวถึงความหมาย ประเภทของการสอนแบบบทบาทสมมติและเทคนิคการสอนแบบบทบาทสมมติ ดังรายละเอียดต่อไปนี้

ทิตนา แคมมณี (อ้างถึงใน นพรัตน์ ใจกาษา, 2555) กล่าวถึงการแสดงบทบาทสมมติว่า คือ กระบวนการสอนที่ทำให้เกิดการเรียนรู้ตามวัตถุประสงค์ โดยให้ผู้เรียนสวมบทบาทในสถานการณ์ที่ใกล้เคียงกับความเป็นจริงและได้แสดงออกตามความรู้สึก ตามสิ่งที่ตนเองนึกคิดและนำข้อมูลมาอภิปราย

ตรรกพร สุขเกษม (2555, น. 6) ให้ความหมายของการแสดงบทบาทสมมติไว้ว่า เป็นสถานการณ์ ของการแสดงโดยไม่สามารถเตรียมตัวเป็นเวลานานได้ เน้นความสำคัญที่บุคคลและบทบาท ผู้เรียนสวมบทบาทแสดงสถานการณ์เฉพาะที่กำหนดขึ้น มีจุดมุ่งหมายเพื่อเข้าใจลึกซึ้งถึงบทบาทและเนื้อหาที่เรียน

ศศิภา ไชยวงศ์ (2553, น. 14) กล่าวว่า การสอนแบบบทบาทสมมติเป็นวิธีการสอนที่มุ่งเน้นให้นักเรียนได้ฝึกใช้ภาษาในสถานการณ์ที่ใกล้เคียงกับความเป็นจริง มุ่งเน้นให้นักเรียนลดความวิตกกังวล อันเป็นอุปสรรคในการเรียนภาษา ทำให้นักเรียนเรียนด้วยความสนุกสนาน ซึ่งเป็นการจัดสภาพแวดล้อมภายในห้องเรียน ให้นักเรียนรู้สึกผ่อนคลายทั้งกาย จิตใจ สมอง อารมณ์ เป็นการเตรียมความพร้อมเข้าร่วมกิจกรรมการเรียนการสอน อีกทั้งเพื่อเป็นการลดความวิตกกังวลในการเรียนรู้

สรุปว่าการสอนแบบบทบาทสมมติ หมายถึง กระบวนการสอนที่ผู้สอนกำหนดสถานการณ์ขึ้นให้ใกล้เคียงกับความเป็นจริง เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ ให้ผู้เรียนสวมบทบาทและแสดงออกตามบทบาทที่ตนได้รับ โดยผู้สอนเป็นผู้จัดสภาพแวดล้อมภายในห้องเรียนให้เกิดความผ่อนคลายและคอยสังเกตพฤติกรรมผู้เรียน

2.3.5.1 ประเภทของบทบาทสมมติ

สุจริต เพียรชอบ (อ้างถึงใน นพรัตน์ ไชยภาษา, 2555) ได้จำแนกประเภทของบทบาทสมมติเป็น 3 ประเภท ดังนี้

(1) การแสดงแบบเตรียมบทบาทแล้ว การแสดงประเภทนี้จะกำหนดเรื่องหรือสถานการณ์ ที่จะแสดงไว้ก่อนแล้ว โดยครูจะเขียนบทไว้ หรืออาจให้นักเรียนช่วยกันเขียนบทขึ้นเองบางครั้งมี การฝึกซ้อมการแสดงไว้ล่วงหน้า การแสดงประเภทนี้ผู้แสดงจึงต้องแสดงบทบาทโดยใช้ถ้อยคำ สำนวนตามที่เขียนบทไว้ การแสดงประเภทนี้เหมาะสำหรับการฝึกบทบาทในระยะเริ่มแรก

(2) การแสดงบทบาทโดยฉับพลัน การแสดงประเภทนี้ผู้แสดงไม่มีการเตรียมตัวมาก่อน จะต้องแสดงโดยทันทีหลังจากที่ครูกำหนดสถานการณ์ขึ้น ผู้แสดงจะต้องใช้ถ้อยคำสำนวน ภาษา การดำเนินเรื่อง การตัดสินใจในการแก้ปัญหาด้วยตนเอง สำนวนภาษา การดำเนินเรื่อง การตัดสินใจในการแก้ปัญหาด้วยตนเอง การแสดงบทบาทสมมติประเภทนี้เป็นไปตามธรรมชาติมากกว่าประเภทแรก

(3) การแสดงบทบาทจากสถานการณ์ที่กำหนดให้ จะเป็นการแสดงบทบาทแบบประสม ประสานระหว่างแบบที่หนึ่งและแบบที่สอง ซึ่งครูจะกำหนดสถานการณ์ที่จะแสดงขึ้นแล้วนำมา เล่าให้นักเรียนฟัง หลังจากนั้นผู้แสดงหรือนักเรียนจะแสดงบทบาทโดยใช้สติปัญญาไหวพริบ เทคนิคในการแสดง การใช้ภาษา การตัดสินใจและการแก้ปัญหาด้วยตนเอง

จากรูปแบบของการสอนแบบบทบาทสมมติทั้ง 3 ประเภท ผู้วิจัยเห็นว่าควรจะนำมาใช้ในงานวิจัยทั้ง 3 ประเภท โดยประยุกต์ให้เข้ากับสถานการณ์ต่าง ๆ ตามบทเรียน เพื่อให้ผู้เรียนจะได้ใช้ความสามารถในการพูดอย่างเต็มที่ อีกทั้งยังได้ฝึกแก้ไขสถานการณ์เฉพาะหน้าอีกด้วย

2.3.5.2 เทคนิคขั้นตอนการสอนแบบบทบาทสมมติ

ศุวิทย์ มูลคำ และอรทัย มูลคำ (อ้างถึงใน ตรรกพร สุขเกษม, 2555) อธิบายขั้นตอนการจัด กิจกรรมบทบาทสมมติ ดังนี้

(1) ขั้นเตรียมการ ผู้สอนควรกำหนดวัตถุประสงค์ให้ชัดเจน สร้างสถานการณ์และกำหนดบทบาท

(2) ขั้นเริ่มบทเรียน ควรมีการกระตุ้นความสนใจให้ผู้เรียนเกิดความคิดและอยากติดตาม ซึ่งอาจทำได้หลายวิธี เช่น

(2.1) เชื่อมโยงจากประสบการณ์ใกล้ตัวผู้เรียน

(2.2) เชื่อมโยงจากประสบการณ์ในอดีต

(2.3) เล่าเรื่องราว สถานการณ์สมมุติขึ้นมาแล้วทิ้งท้ายด้วยปัญหา

(2.4) แสดงให้เห็นถึงประโยชน์จากการเข้าร่วมแสดงและร่วมการ

คิดเห็น

(2.5) ใช้คำถามซึ่งเป็นคำถามหลักที่ต้องการกระตุ้นให้เกิดการคิด

(3) ขั้นเลือกผู้แสดง การเลือกผู้แสดงขึ้นอยู่กับวัตถุประสงค์ที่ต้องการให้เกิดกับผู้เรียน ควรให้โอกาสผู้เรียนอาสาแสดงบทบาทด้วยความเต็มใจและควรใช้เวลาในการเตรียมการแสดงและการฝึกซ้อมพอสมควร

(4) ขั้นกำหนดตัวผู้สังเกตการณ์หรือผู้ชม ผู้สอนควรซ้อมความเข้าใจกับผู้ชมหรือผู้สังเกตการณ์ว่า กิจกรรมบทบาทสมมติที่จัดขึ้นมิได้มุ่งนำเสนอเพื่อความสนุกสนาน ความบันเทิง แต่จุดประสงค์ที่สำคัญมุ่งให้เกิดการเรียนรู้แก่ผู้แสดงและผู้ชมหรือผู้สังเกตการณ์ ดังนั้นผู้ชมควรสังเกตและมีแบบบันทึกการสังเกต เพื่อสะดวกในการเก็บข้อมูล

(5) ขั้นแสดง เมื่อทุกฝ่ายพร้อมแล้วให้เริ่มการแสดงตามเวลาที่กำหนด ผู้แสดงควรดูแลท่ากับการแสดงอย่างใกล้ชิด ไม่ควรให้ใช้เวลานานเกินไปหรือแสดงออกนอกเรื่องหรือวอกไปมาจนผู้ชมเกิดความรำคาญหรือสับสน จนไม่สามารถจับประเด็นตามที่ ต้องการได้

(6) ขั้นวิเคราะห์และอภิปรายผลการแสดง ขั้นตอนนี้เป็นขั้นตอนสำคัญ ที่ช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ตรงตามจุดประสงค์การเรียนรู้ เทคนิคที่จำเป็นคือ การสัมภาษณ์

ความรู้สึกของผู้แสดงและการจดบันทึก ต่อจากนั้นจึงสัมภาษณ์ผู้ชมหรือผู้สังเกตการณ์จาก ข้อมูลที่บันทึกไว้ เพื่อนำข้อมูลเหล่านั้นมาอภิปราย สะท้อนความคิดเห็นและสรุปประเด็นในการเรียนรู้

(7) ชั้นแลกเปลี่ยนประสบการณ์และสรุป เมื่อได้วิเคราะห์และอภิปรายผลของการแสดงแล้ว ผู้สอนจะเป็นผู้ริเริ่มและจูงใจให้ผู้เรียนได้แลกเปลี่ยนประสบการณ์ต่าง ๆ เพื่อให้เกิดแนวคิดกว้างขวางขึ้น โดยให้ข้อคิดว่าสิ่งที่ได้เรียนรู้หรือพบเห็นเป็นสิ่งที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับพื้นฐานความเป็นจริงในวิถีชีวิตทั้งสิ้นและให้ผู้เรียนช่วยกันกำหนดกรอบแนวคิดของเรื่อง สรุปประเด็นให้ตรงกับวัตถุประสงค์ของการแสดงที่กำหนดไว้

2.4 ความพึงพอใจ

นำลิน เทียมแก้ว (2558) ได้ให้ความหมายของความพึงพอใจว่า หมายถึง ความรู้สึกชอบ ไม่ชอบหรือพอใจ ไม่พอใจที่มีต่อเรื่องใดเรื่องหนึ่ง หรือต่อองค์ประกอบและสิ่งจูงใจในด้านต่าง ๆ ซึ่งเป็นผลมาจากความสนใจ ส่งผลให้มีทัศนคติที่ดีเมื่อได้รับการตอบสนองตามความต้องการของตนเอง

จรัส โพธิ์จันทร์ (2553, น. 17) ได้กล่าวถึง ความพึงพอใจว่าเป็นความรู้สึกของบุคคลซึ่งอาจเป็นความรู้สึกทางบวก ทางเป็นกลาง หรือทางลบ และมีผลต่อประสิทธิภาพ ในการปฏิบัติหน้าที่ หากความรู้สึกโน้มเอียงไปในทางบวก การปฏิบัติหน้าที่จะมีประสิทธิภาพสูง แต่หากความรู้สึกโน้มเอียงไปในทางลบ ก็จะมีประสิทธิภาพต่างกันไป

สมชาย วงศา (2559, น. 80) กล่าวว่าความพึงพอใจ หมายถึง ความรู้สึกที่ดี รู้สึกชอบ พอใจ และเจตคติที่ดีของบุคคลต่อการได้รับการตอบสนองที่ตรงต่อความต้องการของตนเอง ทำให้เกิดความรู้สึกที่ดี เป็นความสัมพันธ์ระหว่างความคาดหวังกับผลที่ได้รับ

สรุปได้ว่าความพึงพอใจ คือ ความรู้สึกดี ความรู้สึกชอบพอใจและการมีเจตคติที่ดีต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่ง ไม่ว่าจะเป็นบุคคล หน่วยงานหรือการเรียนการสอน

2.5 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

2.5.1 งานวิจัยในประเทศ

กฤษณะ ลำทะแย (2562) ศึกษาเกี่ยวกับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้วรรณคดีไทยด้วยวิธีการสัมมนาตามแนวคิด Active Learning สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย มีวัตถุประสงค์เพื่อเสนอแนะแนวทางการจัดกิจกรรมการเรียนรู้วรรณคดีไทยด้วย วิธีการสัมมนาตามแนวคิด Active Learning เป็นวิธีการที่ส่งเสริมให้ผู้เรียนเป็นประชากรในยุคศตวรรษที่ 21 อย่างสมบูรณ์ เนื่องจากกระบวนการสอนจะส่งเสริมให้นักเรียนแสวงหาความรู้ที่เกี่ยวกับวรรณคดีเรื่องนั้นจากสื่อต่าง ๆ อันจะนำไปซึ่งการวิพากษ์วิจารณ์ อภิปรายถกเถียง จนได้ข้อสรุปที่เป็นฉันทาคติของการสัมมนา วรรณคดีเรื่องนั้น ๆ สำหรับแนวคิดในการจัดกิจกรรมการประกอบไปด้วยทฤษฎีต่าง ๆ ดังนี้ 1) หลักการจัดสัมมนา 2) แนวคิด Active Learning 3) ความสอดคล้องของแนวคิด Active Learning ในกระบวนการสัมมนา 4) การพัฒนาการจัดกิจกรรมการเรียนรู้วรรณคดีไทยด้วยวิธีสัมมนา จากแนวคิดดังกล่าวทำให้เกิดกระบวนการเรียนการสอนทั้ง 3 ขั้นตอน ได้แก่ 1) ขั้นเตรียมการสัมมนา 2) ขั้นตอนดำเนินการสัมมนา 3) ขั้นประเมินผลการสัมมนา กิจกรรมทั้ง 3 ขั้นตอนช่วยส่งเสริมให้ผู้เรียนเกิดความรู้ความเข้าใจจากการปฏิบัติจริง อีกทั้งยังทำให้ ผู้เรียนเกิดคุณลักษณะนิสัยการเป็นผู้ที่มุ่งแสวงหาความรู้และความจริง อันเป็นคุณสมบัติที่สำคัญของมนุษย์ในศตวรรษที่ 21

ชารีนา สว่างวงษ์ (2560) ศึกษาเกี่ยวกับการพัฒนาความสามารถด้านการพูดในโอกาสต่าง ๆ โดยใช้การสอนแบบบทบาทสมมุติวิชาภาษาไทยเพื่อสื่อสารในงานอาชีพของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ผลการศึกษาค้นคว้า พบว่า ความสามารถด้านการพูดในโอกาสต่าง ๆ มีประสิทธิภาพ 80.42/82.17 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ที่ตั้งไว้ นักศึกษาที่เรียน โดยใช้บทบาทสมมุติมีความสามารถในการพูดใน โอกาสต่าง ๆ เพิ่มขึ้นจากก่อนเรียน และมีความพึงพอใจต่อการจัดกิจกรรมการเรียนรู้เพื่อพัฒนาความสามารถด้านการพูดในโอกาสต่าง ๆ โดยใช้การสอนแบบบทบาทสมมุติ โดยรวมอยู่ในระดับมาก โดยสรุป การพัฒนาความสามารถด้านการ พูดในโอกาสต่าง ๆ โดยใช้การสอนแบบบทบาทสมมุติ ช่วยให้นักศึกษามีการพัฒนาการด้านการพูดในโอกาสต่าง ๆ มากขึ้น และการแสดงบทบาทสมมุติช่วยให้นักศึกษาเกิดความมั่นใจในการเลือกใช้ภาษาในสถานการณ์จริง มีบุคลิกภาพที่เหมาะสม รวมทั้งสามารถมีมนุษย์สัมพันธ์ที่ดีและสามารถทำงานร่วมกับผู้อื่นได้อย่างมีประสิทธิภาพ

ดวงหทัย เรื่องนนท์ (2560) ศึกษาเกี่ยวกับการพัฒนาความสามารถด้านการพูด โดยใช้การ สอนแบบแสดงบทบาทสมมุติ ในรายวิชาภาษาไทยเพื่ออาชีพสาขางานธุรกิจค้าปลีกร้านสะดวกซื้อ ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ชั้นปีที่ 1 วิทยาลัยเทคโนโลยีปัญญาภิวัฒน์ ผลการวิจัยพบว่า ความสามารถด้านการพูดโดยใช้การสอนแบบแสดงบทบาทสมมุติในรายวิชา ภาษาไทยเพื่ออาชีพ ของผู้เรียน สูงกว่าก่อนการทดลอง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และผู้เรียนมี การพัฒนา ความสามารถด้านการพูด ทั้งในด้านการใช้ภาษา ความถูกต้อง น้ำเสียงและท่าทางที่ดีมากยิ่งขึ้น

ศุภัทรา ภูติรัตน์าวลี (2560) ศึกษาเกี่ยวกับการพัฒนารูปแบบการจัดการเรียนรู้เชิงรุก สำหรับคณาจารย์วิทยาลัยเทคโนโลยี ผลการวิจัยพบว่า 1) อาจารย์ผู้สอนมีความต้องการที่จะหา วิธีการจัดการเรียนรู้เพื่อแก้ปัญหาและผู้บริหารมีความต้องการที่จะสนับสนุนให้จัดการเรียนรู้ที่เน้น ให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมมากขึ้น 2) หลังเข้าร่วม โปรแกรมพัฒนาอาจารย์มีความรู้และเจตคติต่อการ จัดการเรียนรู้เชิงรุก สูงกว่าก่อนเข้าร่วมโปรแกรมและมีทักษะการเขียนแผนการจัดการเรียนรู้เชิงรุก จากการฝึกปฏิบัติ 3) ผลการเรียนรู้ของนักศึกษาที่ได้จากการเรียนรู้ตามรูปแบบการจัดการเรียนรู้เชิง รุกใน วิทยาลัยเทคโนโลยีภาคใต้เพิ่มขึ้น และ 4) ผลการตรวจสอบความเหมาะสมของรูปแบบ พบว่า หลังปรับขั้นตอนการจัดการเรียนรู้จากเดิมซึ่งรูปแบบการจัดการเรียนรู้เชิงรุกที่สร้างขึ้นมีความ เหมาะสมและมีประสิทธิภาพเป็นไปตามเกณฑ์ที่กำหนดไว้ (75/75) 2) เมื่อนำรูปแบบการจัดการ เรียนรู้เชิงรุกไปทดลองใช้พฤติกรรมการเรียนรู้เชิงรุกของนักศึกษากลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 โดยพฤติกรรมการเรียนรู้เชิงรุกของนักศึกษา กลุ่ม ทดลองที่อาจารย์จัดการเรียนรู้โดยใช้รูปแบบการจัดการเรียนรู้เชิงรุกมีค่าเฉลี่ยสูงกว่ากลุ่มควบคุมที่ อาจารย์ จัดการเรียนรู้โดยใช้รูปแบบปกติและนักศึกษาที่ได้รับการจัดการเรียนรู้ตามรูปแบบการ เรียนรู้เชิงรุกมีความพึงพอใจต่อการจัดการเรียนรู้เชิงรุกในภาพรวมอยู่ในระดับดี

ชมพูพราว มิ่งมงคล (2559) ศึกษาเกี่ยวกับการพัฒนาหน่วยการเรียนรู้เรื่องการพูดในงาน อาชีพ บุรณาการหลักปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียง ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ผลการวิจัยพบว่า 1) ผลการพัฒนาหน่วยการเรียนรู้ได้หน่วยการเรียนรู้เรื่องการพูดในงานอาชีพบุรณาการหลักปรัชญา เศรษฐกิจพอเพียงระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพมีค่าความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาของผู้เชี่ยวชาญ (IOC) = 1.00 เกณฑ์ประสิทธิภาพ E1/E2 เท่ากับ 80.66/82.00 2) ผลการเปรียบเทียบผลการเรียนรู้ ของนักเรียนก่อนและหลังเรียนตามหน่วยการเรียนรู้เรื่องการพูดในงานอาชีพบุรณาการหลักปรัชญา เศรษฐกิจพอเพียง พบว่าคะแนนหลังเรียนสูงกว่าคะแนนก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 3) ผลการศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อหน่วยการเรียนรู้เรื่องการพูดในงานอาชีพ

บูรณาการหลักปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียงพบว่ามีความพึงพอใจในภาพรวมอยู่ในระดับมากที่สุด มีค่าเฉลี่ย 4.56

ไชยวัฒน์ อารีโรจน์ และสมพร ร่วมสุข (2558) ศึกษาเกี่ยวกับการพัฒนาแบบฝึกทักษะการพูดรายงานการศึกษาค้นคว้าสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ผลการวิจัย พบว่า 1) แบบฝึกทักษะการพูดรายงานการศึกษาค้นคว้าสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 มีค่า ประสิทธิภาพ 82.24/85.46 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ 80/80 2) ความสามารถด้านการพูดรายงานการศึกษาค้นคว้าของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 หลังเรียน ด้วยแบบฝึกทักษะการพูดรายงานการศึกษาค้นคว้ามีค่า เท่ากับร้อยละ 85.46 สูงกว่าเกณฑ์การประเมินร้อยละ 80 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ดวงหทัย เรืองนนท์ (2555) ศึกษาเกี่ยวกับการพัฒนาความสามารถด้านการพูด โดยใช้การสอนแบบแสดงบทบาทสมมติ ในรายวิชาภาษาไทยเพื่ออาชีพ สาขางานธุรกิจค้าปลีกร้านสะดวกซื้อ ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ชั้นปีที่ 1 ผลการวิจัยพบว่า การทดสอบวัดความสามารถด้านการพูดของผู้เรียนมีระดับความสามารถด้านการพูดดีมากร้อยละ 7.5 ระดับความสามารถด้านการพูด ดี ร้อยละ 67.5 และระดับความสามารถด้านการพูด พอใช้ ร้อยละ 25 เมื่อ เปรียบเทียบผลคะแนน ทดสอบความสามารถด้านการพูดก่อนการสอนแบบแสดงบทบาทสมมติ พบว่าผู้เรียนมี ระดับความสามารถด้านการพูด โดยการสอนแบบแสดงบทบาทสมมติ ในระดับดีขึ้นไปคิดเป็นร้อยละ 75 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ร้อยละ 70 ที่กำหนดไว้ จากผลการวิเคราะห์ข้อมูล พบว่า ผลการทดสอบก่อนเรียน และหลังเรียน ของนักเรียนระดับ ประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 1 จำนวน 40 คน มีค่าเฉลี่ยก่อนเรียน เท่ากับ 29.7 คะแนน และหลังเรียนเท่ากับ 41.18 คะแนน เมื่อเปรียบเทียบข้อมูลและวิเคราะห์ ข้อมูล พบว่า คะแนนสอบหลังเรียนของ นักเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

นพรัตน์ ใจกาษา (2555) ศึกษาเกี่ยวกับการพัฒนาความสามารถด้านการพูดในโอกาสต่าง ๆ โดยใช้การสอนแบบบทบาทสมมติวิชาศิลปะการพูด ของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตร วิชาชีพ ผลการศึกษาค้นคว้า พบว่า ความสามารถด้านการพูดใน โอกาสต่าง ๆ มีประสิทธิภาพ 81.69/86.56 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ที่ตั้งไว้ มีดัชนีประสิทธิผลเท่ากับ 0.5870 แสดงว่านักศึกษามี ความก้าวหน้าในการเรียนร้อยละ 58.70 นักศึกษาที่เรียน โดยใช้บทบาทสมมติมีความสามารถ ใน การพูดในโอกาสต่าง ๆ เพิ่มขึ้นจากก่อนเรียนและมีความพึงพอใจต่อการจัดกิจกรรมการ เรียนรู้เพื่อ พัฒนาความสามารถด้านการพูดในโอกาสต่าง ๆ โดยใช้การสอนแบบบทบาทสมมติ โดยรวมอยู่ใน

ระดับมาก โดยสรุป การพัฒนาความสามารถด้านการพูดในโอกาสต่าง ๆ โดยใช้ การสอนแบบ บทบาทสมมุติ ช่วยให้นักศึกษามีการพัฒนาการด้านการพูดในโอกาสต่าง ๆ มากขึ้นและการแสดง บทบาทสมมุติช่วยให้นักศึกษาเกิดความมั่นใจในการเลือกใช้ภาษาใน สถานการณ์จริง มีบุคลิกภาพ ที่เหมาะสม รวมทั้งสามารถมีมนุษยสัมพันธ์ที่ดีและสามารถทำงานร่วมกับผู้อื่น ได้อย่างมี ประสิทธิภาพ

2.5.2 งานวิจัยต่างประเทศ

Demirci and Yavaslar (2018) ศึกษาผลกระทบการเรียนรู้เชิงรุกที่มีบทบาทสำคัญในการช่วย ให้นักเรียนได้รับทักษะในศตวรรษที่ 21 เช่น ความคิดสร้างสรรค์ การทำงานร่วมกัน ความ รับผิดชอบ และการสื่อสารที่มีประสิทธิภาพ โดยเน้นการนำไปใช้และมีอิสระในห้องเรียน นักเรียน มีความรับผิดชอบในการเรียนรู้ของตนเอง ในการศึกษานี้มีวัตถุประสงค์ คือ ต้องการเห็นกลยุทธ์ การเรียนรู้ที่คล่องแคล่วผ่านสายตาของนักเรียน หลังจากจบกิจกรรม นักเรียนบอกว่าสนุกมาก รู้สึกมี ความสุขและภูมิใจ นอกจากนี้ยังระบุด้วยว่าพวกเขาพัฒนาจินตนาการและความคิดสร้างสรรค์ พบ โอกาสในการฝึกฝนการพูดภาษาอังกฤษและค้นพบวิธีการทำงานเป็นกลุ่ม โดยรวมแล้วกิจกรรมที่ ใช้กลยุทธ์การเรียนรู้แบบ Active Learning ทำให้นักเรียนมีสภาพแวดล้อมการเรียนรู้ที่ดีขึ้น

Nadhirah et al. (2020) ศึกษาเกี่ยวกับการสำรวจการรับรู้ของผู้เรียนเกี่ยวกับการพัฒนา ความเต็มใจในการสื่อสารภาษาอังกฤษผ่านการเรียนรู้เชิงประสบการณ์ในกลุ่มนักศึกษาปริญญาตรี จุดประสงค์ของการศึกษานี้คือการสำรวจความคาดหวังและเป้าหมายของนักเรียนเมื่อเข้าร่วมใน กิจกรรมทางภาษา และวิธีที่พวกเขารับรู้ถึงความตั้งใจที่จะสื่อสาร กิจกรรมทางภาษาที่เกี่ยวข้องใน การศึกษานี้คือกิจกรรม LAX ซึ่งเป็นข้อบังคับสำหรับนักศึกษาระดับปริญญาตรีทุกคนใน สถาบันการศึกษานี้ ตลอดกิจกรรม LAX นักเรียนผ่านรูปแบบของการเรียนรู้จากประสบการณ์ที่ พวกเขาจะต้องทำงานให้เสร็จสิ้น ไตร่ตรองเกี่ยวกับงานของพวกเขาและนำสิ่งที่เรียนรู้ไปใช้ นักเรียนจะถูกสัมภาษณ์เกี่ยวกับความคาดหวังและเป้าหมายของพวกเขาก่อนที่จะทำกิจกรรมทาง ภาษาและความตั้งใจที่จะสื่อสารระหว่างและหลังทำกิจกรรม ผลการวิจัยพบว่านักเรียนตั้งเป้าหมาย ในเชิงบวกก่อนที่จะเข้าร่วมในกิจกรรมทางภาษา แต่พวกเขามีความคาดหวังเชิงลบเกี่ยวกับ ประสบการณ์ นอกจากนี้ยังพบว่านักเรียนรับรู้ถึงการพัฒนาความตั้งใจในการสื่อสารหลังจากเข้า ร่วมกิจกรรม ในอนาคตการเรียนรู้จากประสบการณ์สามารถนำไปใช้ในการเรียนรู้ภาษาเพื่อผลลัพธ์ เชิงบวกและการศึกษาเพิ่มเติมสามารถทำได้ในหัวข้อเพื่อปรับปรุงการเรียนรู้ภาษาที่สอง

จากการศึกษางานวิจัย พบว่า การจัดการเรียนรู้เชิงรุก (Active Learning) เป็นการจัดการเรียนรู้ที่ส่งเสริมการจัดการเรียนรู้ที่ดี ช่วยส่งเสริมพัฒนาการในด้านต่าง ๆ ของผู้เรียน โดยเฉพาะการนำบทบาทสมมติมาพัฒนาความสามารถด้านการพูด ทำให้ผู้เรียนมีพัฒนาการด้านการพูดที่ดีขึ้น และยังช่วยพัฒนาเจตคติที่ดีต่อผู้เรียน ส่งผลให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการทำกิจกรรม กระตือรือร้นที่จะเรียนรู้และมีส่วนร่วมในการแสดงความคิดเห็นมากขึ้น ผู้วิจัยจึงมีความสนใจที่จะพัฒนาความสามารถด้านการพูดในงานอาชีพ โดยใช้การจัดการเรียนรู้เชิงรุก สำหรับนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง

บทที่ 3

ระเบียบวิธีการวิจัย

การวิจัยเพื่อพัฒนาความสามารถด้านการพูดในงานอาชีพ โดยใช้การจัดการเรียนรู้เชิงรุกของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง มุ่งพัฒนาความสามารถด้านการพูด และเพื่อเปรียบเทียบความสามารถด้านการพูด ใช้รูปแบบการวิจัยแบบกึ่งทดลอง (Quasi Experiment Research) กับนักเรียนกลุ่มตัวอย่างเพียงกลุ่มเดียว โดยเปรียบเทียบผลที่เกิดกับกลุ่มตัวอย่างก่อนและหลังการทดลอง ซึ่งผู้วิจัยได้ดำเนินการตามขั้นตอน ดังต่อไปนี้

- 3.1 ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง
- 3.2 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
- 3.3 การสร้างและหาคุณภาพเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
- 3.4 การเก็บรวบรวมข้อมูล
- 3.5 วิเคราะห์ข้อมูล
- 3.6 การรับรองจริยธรรมในคน

3.1 ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ นักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ชั้นปีที่ 1 ที่กำลังศึกษาในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2563 วิทยาลัยอาชีวศึกษาแห่งหนึ่งในจังหวัดนครสวรรค์ จำนวน 7 ห้อง มีนักเรียนจำนวน 271 คน

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ นักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ชั้นปีที่ 1 ที่กำลังศึกษาในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2563 วิทยาลัยอาชีวศึกษาแห่งหนึ่งในจังหวัดนครสวรรค์ จำนวน 1 ห้อง มีนักเรียนจำนวน 30 คน ได้มาโดยการสุ่มแบบกลุ่ม (Cluster Random Sampling) โดยใช้ห้องเรียนเป็นหน่วยการสุ่ม

3.2 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้มีเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย 3 ชนิด คือ

3.2.1 แผนการจัดการเรียนรู้วิชาทักษะภาษาไทยเชิงวิชาชีพ รหัสวิชา 30000 – 1101 ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ปีที่ 1 จำนวน 1 หน่วย คือ หน่วยการเรียนรู้เรื่อง การพูดในงานอาชีพ จำนวน 4 แผน แผนละ 2 ชั่วโมง รวม 8 ชั่วโมง ซึ่งเป็นแผนการจัดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาความสามารถด้านการพูดในงานอาชีพ โดยใช้การจัดการเรียนรู้เชิงรุก (Active Learning) 4 เรื่อง ดังนี้ 1) การพูดโทรศัพท์ในงานอาชีพ 2) การสัมภาษณ์งาน 3) การพูดสาธิตและ 4) การพูดนำเสนอ จัดการเรียนการสอนสัปดาห์ละ 1 ครั้ง จำนวน 2 คาบ คาบละ 1 ชั่วโมง

3.2.2 แบบทดสอบวัดความสามารถด้านการพูดในงานอาชีพ วิชาทักษะภาษาไทยเชิงวิชาชีพ 1 ฉบับ สำหรับใช้วัดความสามารถด้านการพูดทั้งก่อนและหลังเรียน มีลักษณะเป็นการกำหนดสถานการณ์ จำนวน 2 หัวข้อ

3.2.3 แบบสอบถามความพึงพอใจของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ที่มีต่อการเรียนรู้เรื่องการพูดในงานอาชีพ โดยใช้การจัดการเรียนรู้เชิงรุก ด้านเนื้อหา/ระยะเวลา ด้านกิจกรรมการเรียนรู้ และด้านประโยชน์ที่ได้รับ ซึ่งมีลักษณะเป็นมาตราส่วนประมาณค่า (Rating scale) 5 ระดับ จำนวน 20 ข้อ

3.3 การสร้างและหาคุณภาพเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

3.3.1 แผนการจัดการเรียนรู้ วิชาทักษะภาษาไทยเชิงวิชาชีพ

ผู้วิจัยสร้างแผนการจัดการเรียนรู้วิชาทักษะภาษาไทยเชิงวิชาชีพ โดยใช้รูปแบบการจัดการเรียนรู้เชิงรุกเพื่อพัฒนาความสามารถด้านการพูดในงานอาชีพ ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ปีที่ 1 จำนวน 4 แผน แผนละ 2 ชั่วโมง มีวิธีดำเนินการสร้างและวิธีตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือ ดังนี้

3.3.1.1 ศึกษาหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง พุทธศักราช 2563

3.3.1.2 วิเคราะห์จุดประสงค์การเรียนรู้ เนื้อหาและคำอธิบายรายวิชาที่ปรากฏในหลักสูตร

3.3.1.3 ศึกษาเอกสารรวมถึงงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการจัดการเรียนรู้เชิงรุกและเอกสารที่เกี่ยวข้องกับความสามารถด้านการพูด

3.3.1.4 สร้างแผนการจัดการเรียนรู้โดยยึดกระบวนการเรียนรู้ตามรูปแบบการจัดการ เรียนรู้เชิงรุกเพื่อพัฒนาความสามารถด้านการพูด จำนวน 4 แผน แผนละ 2 ชั่วโมง รวม 8 ชั่วโมง แผนที่ 1 การสัมภาษณ์งาน แผนที่ 2 การพูดโทรศัพท์ แผนที่ 3 การพูดสาธิต และแผนที่ 4 การนำเสนอ

3.3.1.5 นำแผนการจัดการเรียนรู้ที่สร้างขึ้นไปเสนอต่ออาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ ตรวจสอบความถูกต้อง ทั้งด้านเนื้อหาและวิธีการ เทคนิคการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน

3.3.1.6 นำแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่ผ่านการตรวจสอบจากอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ ปรับปรุงแก้ไขให้ถูกต้องเหมาะสมตามที่แนะนำ

3.3.1.7 นำแผนการจัดการเรียนรู้ที่ปรับปรุงแล้วให้ผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบความสอดคล้องระหว่างเนื้อหากับวัตถุประสงค์การเรียนรู้และกิจกรรมการเรียนรู้ โดยให้ผู้เชี่ยวชาญจำนวน 3 คน เป็นผู้เชี่ยวชาญด้านเนื้อหาภาษาไทย ด้านการสอน และด้านการวัดและการประเมินผล เป็นผู้ตรวจสอบ โดยแผนการจัดการเรียนรู้มีค่า IOC อยู่ระหว่าง 0.67 – 1.00 ซึ่งถือว่าแผนการจัดการเรียนรู้สามารถนำไปใช้ได้เนื่องจากมีค่า IOC มากกว่า 0.67

3.3.1.8 ปรับปรุงแผนการจัดการเรียนรู้ตามข้อเสนอแนะของผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 4 แผน แผนละ 2 ชั่วโมง รวม 8 ชั่วโมง

3.3.1.9 นำแผนการจัดการเรียนรู้ที่ปรับปรุงตามคำแนะนำของผู้เชี่ยวชาญและผ่านการเสนอต่ออาจารย์ที่ปรึกษาไปทดลองใช้กับนักศึกษาประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ปีที่ 1 ปีการศึกษา 2563 จำนวน 30 คน ที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง

3.3.1.10 นำแผนการจัดการเรียนรู้ที่ผ่านการทดลองใช้แล้วมาปรับปรุง เพื่อให้แผนการจัดการเรียนรู้มีความสมบูรณ์ยิ่งขึ้นและให้อาจารย์ที่ปรึกษาตรวจสอบความถูกต้องอีกครั้ง ก่อนนำแผนการจัดการเรียนรู้ไปใช้ในการจัดการเรียนการสอนกับกลุ่มตัวอย่าง

3.3.2 แบบทดสอบวัดความสามารถด้านการพูด

ผู้วิจัยได้สร้างแบบทดสอบวัดความสามารถในการพูด ก่อน-หลังเรียน โดยมีขั้นตอนต่าง ๆ ดังรายละเอียดต่อไปนี้

3.3.2.1 กำหนดจุดมุ่งหมายในการสร้างแบบทดสอบวัดความสามารถด้านการพูด

3.3.2.2 ศึกษาหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง พุทธศักราช 2563 เพื่อวิเคราะห์ตัวชี้วัด จุดประสงค์การเรียนรู้ เนื้อหาวิชาทักษะภาษาไทยเชิงวิชาชีพ เรื่องการพูดในงานอาชีพ ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ปีที่ 1

3.3.2.3 ศึกษาวิธีการสร้างแบบทดสอบรวมถึงวิธีการวัดและประเมินผลที่ดี

3.3.2.4 ศึกษาวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างเนื้อหาและจุดประสงค์การเรียนรู้เพื่อสร้างแบบทดสอบให้สอดคล้องและครอบคลุมเนื้อหา

3.3.2.5 สร้างแบบทดสอบวัดความสามารถด้านการพูด วิชาทักษะภาษาไทยเชิงวิชาชีพ เรื่องการพูดในงานอาชีพ ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ปีที่ 1 ประเมินรายบุคคล มีลักษณะเป็นการกำหนดสถานการณ์ 2 หัวข้อ ให้ผู้เรียนจับคู่เพื่อช่วยกันคิดบทสนทนาตามสถานการณ์ที่กำหนดและแสดงบทบาทสมมติ ผู้สอนมีเวลาให้เตรียมตัวและจะเปลี่ยนสถานการณ์ก่อนและหลังเรียนโดยแจ้งให้ผู้เรียนทราบก่อน มีผู้ประเมินจำนวน 2 คน เป็นครูสอนวิชาภาษาไทย (ผู้วิจัย) และครูสอนแผนกช่างยนต์

3.3.2.6 นำแบบทดสอบที่สร้างขึ้นเสนอต่ออาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ตรวจสอบความถูกต้องชัดเจนครอบคลุมเนื้อหาและมีความสอดคล้องกับวัตถุประสงค์การจัดการเรียนรู้และทำการปรับแก้ไขให้เหมาะสมที่สุด

3.3.2.7 นำแบบทดสอบที่ผ่านการตรวจจากอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์เสนอต่อผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบความเที่ยงตรงตามจุดประสงค์การเรียนรู้ โดยผู้เชี่ยวชาญจำนวน 3 คน เป็นผู้เชี่ยวชาญด้านเนื้อหาภาษาไทย ด้านการสอนและด้านการวัดและประเมินผล ตรวจสอบความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาของแบบทดสอบ โดยแบบทดสอบความสามารถด้านการพูดมีค่า IOC มากกว่า 0.67 จึงสามารถกล่าวได้ว่าเป็นแบบทดสอบที่มีความสมบูรณ์ สามารถนำไปใช้เป็นเครื่องมือในการวิจัยได้

3.3.2.8 นำแบบทดสอบที่ปรับปรุงตามคำแนะนำของผู้เชี่ยวชาญและผ่านการเสนอต่ออาจารย์ที่ปรึกษาไปทดลองใช้กับนักศึกษาประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ปีที่ 1 ปีการศึกษา 2563 จำนวน 30 คน ที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง

3.3.2.9 นำแบบทดสอบที่ผ่านการทดลองใช้แล้วมาปรับปรุง เพื่อให้แบบทดสอบมีความสมบูรณ์ยิ่งขึ้น และให้อาจารย์ที่ปรึกษาตรวจสอบความถูกต้องอีกครั้ง ก่อนจัดพิมพ์เป็นฉบับสมบูรณ์ เพื่อนำไปใช้ในการวิจัยกับกลุ่มตัวอย่างต่อไป

3.3.3 แบบสอบถามความพึงพอใจในการเรียนรู้โดยรูปแบบการจัดการเรียนรู้เชิงรุก

การสร้างแบบสอบถามความพึงพอใจในการเรียนรู้โดยรูปแบบการจัดการเรียนรู้เชิงรุก ดำเนินการตามขั้นตอน ดังนี้

3.3.3.1 ศึกษาเอกสารที่เกี่ยวข้องกับการสร้างแบบสอบถามความพึงพอใจในการเรียนรู้โดยรูปแบบการจัดการเรียนรู้เชิงรุก

3.3.3.2 สร้างแบบสอบถามความพึงพอใจในการเรียนรู้โดยรูปแบบการจัดการเรียนรู้เชิงรุกเป็นแบบมาตราส่วนประเมินค่า (Rating Scale) ตามแบบของลิเคิร์ต (Likert's Rating Scale) มี 5 ระดับ คือ มากที่สุด มาก ปานกลาง น้อย และน้อยที่สุด จำนวน 20 ข้อ โดยมีด้านเนื้อหา ระยะเวลา ด้านกิจกรรมการเรียนและด้านประโยชน์ที่ได้รับ

3.3.3.3 นำแบบสอบถามความพึงพอใจในการเรียนรู้โดยรูปแบบการจัดการเรียนรู้เชิงรุก ที่สร้างเสร็จแล้วไปให้อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ตรวจสอบความชัดเจนทางภาษาและความถูกต้องของเนื้อหาเพื่อปรับปรุงแก้ไข

3.3.3.4 นำแบบสอบถามความพึงพอใจในการเรียนรู้โดยรูปแบบการจัดการเรียนรู้เชิงรุกเสนอผู้เชี่ยวชาญจำนวน 3 คนเป็นผู้เชี่ยวชาญด้านเนื้อหาภาษาไทย ด้านการสอน และด้านการวัดและประเมินผล เพื่อตรวจสอบค่าดัชนีความสอดคล้องหรือค่า IOC ของผู้เชี่ยวชาญในการพิจารณาแบบสอบถามความพึงพอใจในการเรียนรู้โดยรูปแบบการจัดการเรียนรู้เชิงรุกกับความคิดเห็นของผู้ตอบแบบสอบถาม ซึ่งมีผล IOC อยู่ในช่วง 0.67–1.00 ซึ่งเป็นค่าที่สามารถนำไปใช้ได้

3.3.3.5 นำแบบสอบถามความพึงพอใจในการเรียนรู้โดยรูปแบบการจัดการเรียนรู้เชิงรุก ไปให้นักเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่างตอบแบบสอบถามความพึงพอใจในการเรียนรู้โดยรูปแบบการจัดการเรียนรู้เชิงรุก

3.3.3.6 นำผลการตอบแบบสอบถามความพึงพอใจของนักเรียนในการเรียนรู้โดยรูปแบบการจัดการเรียนรู้เชิงรุก พิจารณาค่าเฉลี่ยโดยใช้เกณฑ์ในการแปลความหมายของข้อมูลการประเมิน (บุญชม ศรีสะอาด, 2553) ดังนี้

ค่าเฉลี่ยตั้งแต่ 4.51 – 5.00 หมายถึง มีความพึงพอใจระดับมากที่สุด

ค่าเฉลี่ยตั้งแต่ 3.51 – 4.50 หมายถึง มีความพึงพอใจระดับมาก

ค่าเฉลี่ยตั้งแต่ 2.51 – 3.50 หมายถึง มีความพึงพอใจระดับปานกลาง

ค่าเฉลี่ยตั้งแต่ 1.51 – 2.50 หมายถึง มีความพึงพอใจระดับน้อย

ค่าเฉลี่ยตั้งแต่ 1.00 – 1.50 หมายถึง มีความพึงพอใจระดับน้อยที่สุด

3.4 การเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยได้ดำเนินเก็บรวบรวมข้อมูลวิจัยจากการจัดการเรียนรู้โดยใช้รูปแบบการจัดการเรียนรู้เชิงรุก กับกลุ่มตัวอย่างซึ่งแสดงรายละเอียด ดังนี้

3.4.1 ปฐมนิเทศน์ศึกษากลุ่มตัวอย่าง ซึ่งเจตจุดประสงค์การเรียนรู้

3.4.2 ให้นักศึกษากลุ่มตัวอย่างทำแบบทดสอบวัดความสามารถด้านการพูดฉบับก่อนเรียน

3.4.3 ผู้วิจัยดำเนินการจัดการเรียนรู้ตามแผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้รูปแบบการจัดการเรียนรู้เชิงรุก จำนวน 4 แผน

3.4.4 เมื่อสิ้นสุดกิจกรรมการเรียนการสอน ผู้วิจัยให้นักศึกษาทำแบบทดสอบวัดความสามารถในการพูดฉบับหลังเรียน

3.4.5 ผู้วิจัยนำข้อมูลที่ได้นำมาวิเคราะห์ข้อมูล เพื่อสรุปผลของการวิจัย

3.5 การวิเคราะห์ข้อมูล

ในการวิเคราะห์ข้อมูล ผู้วิจัยได้นำข้อมูลที่ได้จากการเก็บรวบรวมมาวิเคราะห์ เพื่อหาความสอดคล้องของผลการวิจัยกับวัตถุประสงค์ที่กำหนดไว้ ได้แก่ การหาค่าเฉลี่ย ร้อยละ ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน วิเคราะห์ผลต่างคะแนนและเปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยผลต่างคะแนน ความสามารถด้านการพูดในงานอาชีพ โดยใช้การจัดการเรียนรู้เชิงรุก ของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง โดยการทดสอบค่าที (t-test) แบบกลุ่มตัวอย่างกลุ่มเดียว (Dependent Samples)

3.6 การรับรองจริยธรรมในคน

งานวิจัยเรื่องนี้ได้ผ่านการพิจารณาเห็นชอบตามมาตรฐานการดำเนินงานของคณะกรรมการพิจารณาจริยธรรมในคน สำนักงานจริยธรรมการวิจัย มหาวิทยาลัยรังสิต ดังเอกสารยืนยันการยกเว้นการรับรองเลขที่ RSUERB2020-054 ที่แนบในภาคผนวก ง (เอกสารรับรองจริยธรรมในคน)

บทที่ 4

ผลการวิจัย

การวิจัยเรื่องการพัฒนาความสามารถด้านการพูดในงานอาชีพ โดยใช้การจัดการเรียนรู้เชิงรุก ของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ผู้วิจัยนำผลที่ได้มาวิเคราะห์ข้อมูลตามวิธีการทางสถิติ ดังนี้

4.1 ผลการวิเคราะห์ความสามารถด้านการพูดในงานอาชีพ ของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ก่อนและหลังเรียน โดยใช้การจัดการเรียนรู้เชิงรุก

4.2 ผลการวิเคราะห์แบบสอบถามความพึงพอใจของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ที่มีต่อการเรียนรู้โดยใช้การจัดการเรียนรู้เชิงรุก

4.1 ผลการวิเคราะห์ความสามารถด้านการพูดในงานอาชีพ ของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ก่อนและหลังเรียนโดยใช้การจัดการเรียนรู้เชิงรุก

ผู้วิจัยนำคะแนนที่ได้จากการทำแบบวัดความสามารถด้านการพูดในงานอาชีพ ของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง จำนวน 30 คน ซึ่งมีคะแนนรวมทั้งสิ้น 20 คะแนน โดยนำคะแนนก่อนเรียนเปรียบเทียบกับคะแนนหลังเรียนของนักศึกษาเป็นรายบุคคลและทั้งชั้นเรียน ซึ่งสามารถแสดงข้อมูลได้ตามตารางที่ 4.1-4.2 ดังต่อไปนี้

ตารางที่ 4.1 ผลการวิเคราะห์ความสามารถด้านการพูดในงานอาชีพ ของนักศึกษาระดับ
ประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ก่อนและหลังเรียน โดยใช้การจัดการเรียนรู้เชิงรุกเป็น
รายบุคคล

คนที่	คะแนนก่อนเรียน (เต็ม 20 คะแนน)	คะแนนหลังเรียน (เต็ม 20 คะแนน)	ความสามารถด้านการ พูดในงานอาชีพ
			เพิ่ม
1	10	18	8
2	7	15	8
3	9	18	9
4	11	18	7
5	10	17	7
6	11	19	8
7	7	18	11
8	7	18	11
9	9	19	10
10	8	17	9
11	12	20	8
12	10	20	10
13	10	19	10
14	9	18	9
15	11	18	7
16	10	20	10
17	10	18	9
18	8	17	9
19	9	19	10
20	8	19	11
21	7	17	10
22	8	18	10
23	10	18	8
24	12	20	8

ตารางที่ 4.1 ผลการวิเคราะห์ความสามารถด้านการพูดในงานอาชีพ ของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ก่อนและหลังเรียน โดยใช้การจัดการเรียนรู้เชิงรุกเป็นรายบุคคล (ต่อ)

คนที่	คะแนนก่อนเรียน (เต็ม 20 คะแนน)	คะแนนหลังเรียน (เต็ม 20 คะแนน)	ความสามารถด้านการ พูดในงานอาชีพ
			เพิ่ม
24	12	20	8
25	10	19	9
26	10	19	9
27	11	20	9
28	10	17	7
29	8	17	9
30	12	20	8
รวม	ค่าเฉลี่ย 9.47 (S.D. = 1.53)	ค่าเฉลี่ย 18.33 (S.D. = 1.21)	ค่าเฉลี่ย 8.93 (S.D. = 1.20)

จากตารางที่ 4.1 พบว่า การทดสอบความสามารถด้านการพูดในงานอาชีพ ของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ก่อนและหลังเรียน โดยใช้การจัดการเรียนรู้เชิงรุก มีผลการศึกษา ดังนี้

1) คะแนนก่อนเรียน (Pre-test) ของนักศึกษามีค่าของคะแนนสูงสุดที่นักศึกษาได้คือ 12 คะแนน และคะแนนต่ำสุดคือ 7 คะแนน จากคะแนนเต็ม 20 คะแนน โดยภาพรวมของคะแนนของนักเรียนทั้งหมด 30 คน มีค่าเฉลี่ย 9.47 คะแนน (ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 1.53)

2) คะแนนหลังเรียน (Post-test) ของนักศึกษามีค่าของคะแนนสูงสุดที่นักศึกษาได้คือ 20 คะแนน และคะแนนต่ำสุดคือ 15 คะแนน จากคะแนนเต็ม 20 คะแนน โดยภาพรวมของคะแนนของนักเรียนทั้งหมด 30 คน มีค่าเฉลี่ย 18.33 คะแนน (ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 1.21)

3) นักศึกษามีคะแนนความสามารถด้านการพูดในงานอาชีพหลังเรียนเพิ่มขึ้นทุกคน จำนวน 30 คน คิดเป็นร้อยละ 100 โดยมีค่าเฉลี่ย 8.93 คะแนน (ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 1.20)

ตารางที่ 4.2 ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของคะแนนความสามารถด้านการพูดในงานอาชีพ ของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ก่อนและหลังการเรียน โดยใช้การจัดการเรียนรู้เชิงรุก ของนักศึกษาทั้งชั้น (N =30)

ความสามารถด้าน การพูดในงานอาชีพ	คะแนน	\bar{x}	S.D.	t	Sig (one-tailed test)
ก่อนเรียน	20	9.47	1.53	8.93**	.000
หลังเรียน	20	18.33	1.21		

**มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตารางที่ 4.2 พบว่า นักศึกษาทั้งชั้น จำนวน 30 คน มีความสามารถด้านการพูดในงานอาชีพ โดยใช้การจัดการเรียนรู้เชิงรุก หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

4.2 ผลการวิเคราะห์แบบสอบถามความพึงพอใจของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ที่มีต่อการเรียนรู้โดยใช้การจัดการเรียนรู้เชิงรุก

ผู้วิจัยดำเนินการเก็บข้อมูลความพึงพอใจของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง โดยใช้การจัดการเรียนรู้เชิงรุก เพื่อพัฒนาความสามารถด้านการพูดในงานอาชีพ มีลักษณะเป็นแบบสอบถามแบบมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ (Rating Scale) ได้ผลการวิเคราะห์ข้อมูลตามตารางที่ 4.3 ดังต่อไปนี้

ตารางที่ 4.3 ผลการวิเคราะห์แบบสอบถามความพึงพอใจของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ที่มีต่อการเรียนรู้โดยใช้การจัดการเรียนรู้เชิงรุก

รายการ	\bar{x}	S.D.	ระดับความ พึงพอใจ
ด้านเนื้อหา/ระยะเวลา			
1.สาระการเรียนรู้มีความเหมาะสมกับผู้เรียน	4.50	0.51	มาก
2.สาระการเรียนรู้มีความสอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้	4.43	0.5	มาก
3.สาระการเรียนรู้มีความชัดเจน กระชับและง่ายต่อการทำ กิจกรรม	4.30	0.47	มาก
4.สาระการเรียนรู้มีประโยชน์ต่อการเรียนในระดับที่สูงขึ้น	4.83	0.38	มากที่สุด

ตารางที่ 4.3 ผลการวิเคราะห์แบบสอบถามความพึงพอใจของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ
ชั้นสูง ที่มีต่อการเรียนรู้โดยใช้การจัดการเรียนรู้เชิงรุก (ต่อ)

รายการ	\bar{x}	S.D.	ระดับความ พึงพอใจ
5. ผู้เรียนสามารถทบทวนสาระการเรียนรู้ได้เองหลังจบการจัดการเรียนรู้	4.87	0.35	มากที่สุด
6. ระยะเวลาในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ มีความเหมาะสมกับสาระการเรียนรู้ในการเรียน	4.90	0.31	มากที่สุด
7. เวลาในการฝึกปฏิบัติในแต่ละคาบเรียนสามารถยืดหยุ่นได้ ทำให้ทำกิจกรรมด้วยความสนุกสนาน	4.60	0.5	มากที่สุด
8. ครูเปิดโอกาสให้ผู้เรียนมีความเตรียมความพร้อมในการนำเสนองานกลุ่ม	4.80	0.41	มากที่สุด
ด้านกิจกรรมการเรียน			
9. กิจกรรมส่งเสริมให้ผู้เรียนมีมนุษยสัมพันธ์ที่ดีต่อกันและรู้จักช่วยเหลือซึ่งกันและกัน	4.83	0.38	มากที่สุด
10. เปิดโอกาสให้ผู้เรียนทำกิจกรรมตามความสนใจทำให้เกิดความสนุกสนานในการเรียน	4.90	0.31	มากที่สุด
11. เปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ซักถาม แสดงความคิดเห็นและทำกิจกรรมต่างๆ ได้อย่างอิสระ	4.20	0.41	มาก
12. ทำให้บรรยากาศในห้องเรียนมีความสนุกสนาน ทำให้มีความกระตือรือร้นในการเรียน และมีส่วนร่วมในการเรียนมากขึ้น	4.93	0.25	มากที่สุด
13. สื่อที่ใช้ในการเรียนช่วยให้เรียนอย่างสนุกและเกิดการเรียนรู้	4.17	0.38	มาก
14. กิจกรรมการเรียนรู้อาจนำไปประยุกต์ใช้ใน ชีวิตประจำวันได้	4.47	0.51	มาก
15. การทำงานเป็นกลุ่มทำให้เกิดการเรียนรู้มากขึ้น	4.63	0.49	มากที่สุด

ตารางที่ 4.3 ผลการวิเคราะห์แบบสอบถามความพึงพอใจของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ
ชั้นสูง ที่มีต่อการเรียนรู้โดยใช้การจัดการเรียนรู้เชิงรุก (ต่อ)

รายการ	\bar{x}	S.D.	ระดับความ พึงพอใจ
ด้านประโยชน์ที่ได้รับ			
16. กิจกรรมการเรียนรู้ กระตุ้นให้ผู้เรียนได้พัฒนา ความสามารถ	4.63	0.49	มากที่สุด
17. เมื่อเรียนจบหน่วยการเรียนรู้แล้ว ผู้เรียนสามารถ นำทักษะไปใช้ได้	4.57	0.5	มากที่สุด
18. ผู้เรียนมีเจตคติที่ดีต่อการเรียนวิชาทักษะภาษาไทยเชิง วิชาชีพดีขึ้น	4.40	0.56	มาก
19. ผู้เรียนมีความรู้และเห็นความสำคัญในการปฏิบัติงาน อาชีพ	4.70	0.47	มากที่สุด
20. การพูดที่เหมาะสมของแต่ละอาชีพช่วยให้ประสบ ผลสำเร็จกับอาชีพนั้น	4.37	0.49	มาก
รวม	4.60	0.43	มากที่สุด

จากตารางที่ 4.3 พบว่า ความพึงพอใจของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ที่มีต่อการจัดการเรียนรู้เชิงรุก เพื่อพัฒนาความสามารถด้านการปฏิบัติงานอาชีพ โดยรวมอยู่ในระดับมากที่สุด มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.60 และมีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.43 เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า ข้อที่มีค่าเฉลี่ยความพึงพอใจมากที่สุด 3 อันดับแรกคือ ข้อที่ 12. ทำให้บรรยากาศในห้องเรียน มีความสนุกสนาน ทำให้มีความกระตือรือร้นในการเรียน และมีส่วนร่วมในการเรียนมากขึ้น มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.93 และมีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.25 รองลงมาคือ ข้อ 6. ระยะเวลาในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ มีความเหมาะสมกับสาระการเรียนรู้ในการเรียน มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.90 และมีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.31 และข้อที่ 10. เปิดโอกาสให้ผู้เรียนทำกิจกรรมตามความสนใจ ทำให้เกิดความสุขสนทนในการเรียนมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.90 และมีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.31 สำหรับข้อที่มีค่าเฉลี่ยความพึงพอใจน้อยที่สุดจากรายการประเมิน 20 ข้อ คือ ข้อที่ 13. สื่อที่ใช้ในการเรียนช่วยให้เรียนอย่างสนุกและเกิดการเรียนรู้ มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.17 มีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.38

จากตารางวิเคราะห์ข้อมูลทีกล่าวมาข้างต้น ผู้วิจัยสามารถสรุปผลการศึกษาได้ 2 ประเด็นหลัก คือ 1) นักศึกษามีความสามารถด้านการพูดในงานอาชีพ โดยใช้การจัดการเรียนรู้เชิงรุก หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และ 2) นักศึกษามีความพึงพอใจต่อการจัดการเรียนรู้โดยใช้การจัดการเรียนรู้เชิงรุก เพื่อพัฒนาความสามารถด้านการพูดในงานอาชีพ โดยรวมอยู่ในระดับมากที่สุด

บทที่ 5

สรุปผล อภิปรายผลและข้อเสนอแนะ

การวิจัยเรื่อง การพัฒนาความสามารถด้านการพูดในงานอาชีพโดยใช้การจัดการเรียนรู้เชิงรุก ของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง เป็นรูปแบบการวิจัยแบบกึ่งทดลอง (Quasi Experimental Research) ซึ่งมีแบบแผนการศึกษาแบบกลุ่มเดียว ในการวัดและเปรียบเทียบคะแนนก่อนเรียนและหลังเรียน โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) เปรียบเทียบความสามารถด้านการพูดในงานอาชีพของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ก่อนและหลังการเรียนรู้โดยใช้การจัดการเรียนรู้เชิงรุก และ 2) ศึกษาความพึงพอใจของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ที่มีต่อการเรียนรู้โดยใช้การจัดการเรียนรู้เชิงรุก กลุ่มตัวอย่างคือนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ที่กำลังศึกษาภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2563 วิทยาลัยอาชีวศึกษาแห่งหนึ่งในจังหวัดนครสวรรค์ สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา จำนวน 30 คน ผู้วิจัยสามารถวิเคราะห์สรุปผลการวิจัยและอภิปรายผลได้ดังนี้

5.1 สรุปผลการวิจัย

5.1.1 นักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงที่ได้รับการเรียนรู้โดยใช้การจัดการเรียนรู้เชิงรุก มีความสามารถด้านการพูดในงานอาชีพ หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

5.1.2 นักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงมีความพึงพอใจต่อการเรียนรู้โดยใช้การจัดการเรียนรู้เชิงรุก อยู่ในระดับมากที่สุด มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.60

5.2 อภิปรายผล

จากผลการวิจัยเรื่องการพัฒนาความสามารถด้านการพูดในงานอาชีพโดยใช้การจัดการเรียนรู้เชิงรุก ของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง สามารถอภิปรายผลได้ประเด็นต่าง ๆ ตามข้อค้นพบจากการวิจัย ดังนี้

1) การที่นักศึกษาที่ได้รับการเรียนรู้โดยใช้การจัดการเรียนรู้เชิงรุกทุกคน มีผลคะแนนความสามารถด้านการพูดในงานอาชีพหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ทั้งนี้พบได้จากการเพิ่มขึ้นของคะแนนการพูดในงานอาชีพในทิศทางบวกรายบุคคลจากการทดสอบ คิดเป็นร้อยละ 100 อภิปรายผลได้ว่าอาจเป็นเพราะการนำรูปแบบการจัดการเรียนรู้เชิงรุก แบบบทบาทสมมุติโดยการสร้างสถานการณ์ให้ผู้เรียนแสดงออกตามบทบาทที่ตนเองได้รับ ทำให้ผู้เรียนได้รับความรู้ ทักษะการพูดในงานอาชีพ และประสบการณ์ใหม่ ๆ ผู้เรียนมีโอกาสได้ใช้กระบวนการทางสติปัญญาและแก้ปัญหาเฉพาะหน้า ทำให้มีความมั่นใจ กล้าแสดงออก มีความสามารถในการพูดที่ดีขึ้น ในขณะที่ครูผู้สอน ได้ใช้เทคนิคการจัดการเรียนรู้เชิงรุก เพื่อกระตุ้นให้นักเรียนเกิดแรงจูงใจ สนใจ และอยากปฏิบัติกิจกรรม โดยการจัดการเรียนรู้เชิงรุกหรือ Active Learning เป็นกระบวนการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดการสร้างสรรค์ทางปัญญา (Constructivism) เน้นการเรียนรู้ได้จริงมากกว่าเนื้อหาตามวิชาการ เพื่อช่วยให้ผู้เรียนสามารถเชื่อมโยงความรู้ หรือสร้างองค์ความรู้ให้เกิดขึ้นในตนเอง ด้วยการที่ได้ลงมือปฏิบัติด้วยตนเองจริงผ่านสื่อต่าง ๆ หรือกิจกรรมการเรียนรู้ ที่มีครูเป็นผู้แนะนำ กระตุ้น หรืออำนวยความสะดวก ให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ขึ้น โดยกระบวนการคิดขั้นสูง คือ ผู้เรียนมีการ วิเคราะห์ สังเคราะห์ และการประเมินค่าจากสิ่งที่ได้รับ จากกิจกรรมการเรียนรู้ ทำให้การเรียนรู้เป็นไปอย่างมีความหมายและนำไปใช้ในสถานการณ์อื่น ๆ ได้อย่างมีประสิทธิภาพ (สถาพร พงษ์พิบูล, 2555) ทำให้ผู้เรียนเห็นความสามารถของตนเอง ส่งผลให้ผู้เรียนมีพัฒนาการด้านการพูดในงานอาชีพมากยิ่งขึ้น

ซึ่งสอดคล้องกับ ดวงหทัย เรืองนนท์ (2555) ที่ได้ศึกษาเกี่ยวกับการพัฒนาความสามารถด้านการพูด โดยใช้การสอนแบบแสดงบทบาทสมมุติ ในรายวิชาภาษาไทยเพื่ออาชีพ สาขางานธุรกิจค้าปลีกร้านสะดวกซื้อ ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ชั้นปีที่ 1 พบว่า การทดสอบวัดความสามารถด้านการพูดของผู้เรียนมีระดับความสามารถด้านการพูดดีมาร้อยละ 7.5 ระดับความสามารถด้านการพูด ดี ร้อยละ 67.5 และระดับความสามารถด้านการพูด พอใช้ ร้อยละ 25 เมื่อเปรียบเทียบผลคะแนนทดสอบความสามารถด้านการพูดก่อนการสอนแบบแสดงบทบาทสมมุติ พบว่า ผู้เรียนมีระดับความสามารถด้านการพูด โดยการสอนแบบแสดงบทบาทสมมุติ ในระดับดีขึ้น ไป คิดเป็นร้อยละ 75 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ร้อยละ 70 ที่กำหนดไว้ และงานวิจัยของ นพรัตน์ ใจกาษา (2555) ศึกษาเกี่ยวกับการพัฒนาความสามารถด้านการพูดในโอกาสต่าง ๆ โดยใช้การสอนแบบบทบาทสมมุติวิชาศิลปะการพูด ของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ พบว่า ความสามารถด้านการพูดในโอกาสต่าง ๆ มีประสิทธิภาพ 81.69/86.56 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ที่ตั้งไว้ มีดัชนีประสิทธิผล เท่ากับ 0.5870 แสดงว่านักศึกษามี ความก้าวหน้าในการเรียนร้อยละ 58.70 นักศึกษาที่เรียนโดยใช้บทบาทสมมุติมีความสามารถ ในการพูดในโอกาสต่าง ๆ เพิ่มขึ้นจากก่อนเรียน โดยสรุป การพัฒนา

ความสามารถด้านการพูดในงานอาชีพ โดยใช้การจัดการเรียนรู้เชิงรุก ช่วยให้นักศึกษามีความสามารถด้านการพูดในงานอาชีพมากขึ้นและช่วยให้นักศึกษาเกิดความมั่นใจในการเลือกใช้ภาษาใน สถานการณ์จริง มีบุคลิกภาพที่เหมาะสม รวมทั้งมีมนุษยสัมพันธ์ ที่ดีและทำงานร่วมกับผู้อื่นได้อย่างมีประสิทธิภาพ

2) การศึกษาความพึงพอใจของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ที่มีต่อการเรียนรู้โดยใช้การจัดการเรียนรู้เชิงรุก พบว่า นักศึกษามีความพึงพอใจโดยรวมอยู่ในระดับมากที่สุด มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.60 เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า ข้อที่มีค่าเฉลี่ยความพึงพอใจมากที่สุดคือ ข้อที่ 12. บรรยากาศในห้องเรียนมีความสนุกสนานทำให้มีความกระตือรือร้นในการเรียนและมีส่วนร่วมในการเรียนมากขึ้น มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.93 เป็นเพราะว่าการจัดการเรียนรู้เชิงรุกนั้นมีหลากหลายรูปแบบเน้นการเรียนรู้แบบร่วมมือ (Cooperative Learning) ด้วยกิจกรรมต่าง ๆ เช่น ทำงานกลุ่ม (Group Work) อภิปราย (Discuss) เทคนิค Think-Pair-Share และการนำเสนอ (Presentation) และการออกแบบกิจกรรมการเรียนรู้ (Learning Design) ผู้สอนให้แบ่งกลุ่มตามแผนก โดยให้กำหนดเนื้อหาที่จะสอนและให้ร่วมกันคิดกิจกรรมวิธีการถ่ายทอดเนื้อหา และออกไปทดลองหน้าชั้นเรียน สามารถช่วยกันสอนได้ (เขาวเรศ ภักดีจิตร, 2557) ทำให้นักศึกษาได้มีส่วนร่วมในการทำกิจกรรม ได้ฝึกทักษะการพูด ทำให้นักเรียนมีทักษะการพูดเพิ่มขึ้น และสามารถประยุกต์ใช้ได้ด้วยตนเอง สอดคล้องกับผลการวิจัยของ ชมพูปราว มิ่งมงคล (2559) ที่ได้ศึกษาเกี่ยวกับการพัฒนาหน่วยการเรียนรู้เรื่องการพูดในงานอาชีพ บุรณาการหลักปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียง ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพผลการศึกษาคความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อหน่วยการเรียนรู้เรื่องการพูดในงานอาชีพ บุรณาการหลักปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียงพบว่ามีค่าเฉลี่ยความพึงพอใจในภาพรวมอยู่ในระดับมากที่สุด มีค่าเฉลี่ย = 4.56 และสอดคล้องกับ ชวริณา สว่างวงษ์ (2560) ที่ได้ศึกษาเกี่ยวกับการพัฒนาความสามารถด้านการพูดในโอกาสต่าง ๆ โดยใช้การสอนแบบบทบาทสมมุติวิชาภาษาไทยเพื่อสื่อสารในงานอาชีพของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง พบว่านักศึกษามีความพึงพอใจต่อการจัดกิจกรรมการเรียนรู้เพื่อพัฒนาความสามารถด้านการพูดในโอกาสต่าง ๆ โดยใช้การสอนแบบบทบาทสมมุติ โดยรวมอยู่ในระดับมากที่สุด สำหรับข้อที่มีค่าเฉลี่ยความพึงพอใจน้อยที่สุดจากรายการประเมิน 20 ข้อ คือ ข้อที่ 13.สื่อที่ใช้ในการเรียนช่วยให้เรียนอย่างสนุกและเกิดการเรียนรู้ มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.17 อาจเป็นเพราะห้องเรียนที่ใช้ในการเรียนการสอนมีสื่อไม่เพียงพอเนื่องจากเป็นวิทยาลัยขนาดเล็ก ซึ่งเป็นข้อจำกัดในด้านสถานที่และสื่อการสอนต่าง ๆ ทำให้ผู้เรียนมีความพึงพอใจในข้อนี้ต่ำที่สุด

5.3 ข้อเสนอแนะ

5.3.1 ข้อเสนอแนะเพื่อนำผลการวิจัยไปใช้

5.3.1.1 การพัฒนาความสามารถด้านการพูดในงานอาชีพ โดยใช้การจัดการเรียนรู้เชิงรุกเป็นวิธีการที่เหมาะสมสำหรับผู้เรียนที่มีความรับผิดชอบงานและสามารถดูแลตนเองได้ เนื่องจากกิจกรรมเป็นการลงมือปฏิบัติเป็นวิธีหลัก ดังนั้นผู้สอนควรวิเคราะห์บริบทของนักศึกษาของตนเอง และจัดกิจกรรมให้เหมาะสม

5.3.1.2 ครูผู้สอนควรวางแผนเรื่องเวลาในการจัดการเรียนการสอนให้เหมาะสม และสอดคล้องกับการพูด ควรเผื่อเวลาเพื่อให้นักศึกษาได้เตรียมตัว และไม่เกิดความกดดันตนเอง มากจนเกินไป จะทำให้นักศึกษามีความสามารถด้านการพูดที่ดีขึ้น

5.3.1.3 ในการจัดการเรียนการสอนครูผู้สอนควรอธิบายกิจกรรมและวิธีการของการจัดการเรียนรู้เชิงรุกให้นักศึกษาเข้าใจอย่างละเอียด เพื่อการปฏิบัติที่ถูกต้อง

5.3.1.4 ห้องเรียนหรือสถานที่ในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนควรเอื้อต่อการจัดการเรียนรู้เชิงรุก

5.3.2 ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

5.3.2.1 ควรเพิ่มระยะเวลาในการจัดเก็บข้อมูลเพื่อให้กลุ่มตัวอย่างมีพัฒนาการด้านการพูดที่มีประสิทธิภาพที่ดีขึ้น

5.3.2.2 ควรพัฒนาการฝึกทักษะภาษาไทยเพื่อการสื่อสารในด้านอื่น ๆ ด้วย ได้แก่ การอ่าน การฟังหรือการเขียนร่วมด้วย

5.3.2.3 ควรขยายขอบเขตของประชากรในการวิจัยครั้งต่อไป เพื่อศึกษาประชากรในกลุ่มที่กว้างขึ้นและสามารถเปรียบเทียบความแตกต่างได้อย่างชัดเจน

บรรณานุกรม

- กมล การกุศล. (2529). *ทักษะและความรู้ทางภาษาไทย*. กรุงเทพฯ: เนติกุลการพิมพ์.
- กฤษณะ ลำทะแย. (2562). การจัดกิจกรรมการเรียนรู้วรรณคดีไทยด้วยวิธีการสัมมนาตามแนวคิด Active Learning สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย. *Veridian E-Journal Silpakorn Universit (สาขามนุษยศาสตร์ สังคมศาสตร์ และศิลปะ)*, 14(4), 53-67.
- กิตติกรณ์ หงส์ยิ้ม. (2560). การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์และคะแนนพัฒนาการการเรียนรู้ระหว่างการเรียนรู้เชิงรุกและการเรียนรู้แบบวัฏจักรสืบเสาะหาความรู้ (5E) ต่อการเรียนรู้วิชาชีพวิทยา เรื่อง การหายใจระดับเซลล์ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 (Unpublished Master's thesis). มหาวิทยาลัยรังสิต, ปทุมธานี.
- จรัส โพธิ์จันทร์. (2553). ความพึงพอใจในการทำงานของอาจารย์วิทยาลัยพยาบาล ในภาคเหนือ (Unpublished Master's thesis). มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, กรุงเทพฯ.
- จินดา งามสุทธิ. (2531). *การพูด* (พิมพ์ครั้งที่ 3). กรุงเทพฯ: โอเดียนสโตร์.
- จูไรรัตน์ ลักษณะศิริ, และบาทัน อิมสำราญ. (2550). *ภาษากับการสื่อสาร* (พิมพ์ครั้งที่ 2). กรุงเทพฯ: คณะอักษรศาสตร์ ภาควิชาภาษาไทย มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- ฉันทนา พรรณารม. (2561). *ภาษาไทยเพื่ออาชีพ*. กรุงเทพฯ: วังอักษร.
- ชมพูพราว มิ่งมงคล. (2559). การพัฒนาหน่วยการเรียนรู้เรื่องการพูดในงานอาชีพบูรณาการหลักปรัชญา เศรษฐกิจพอเพียง ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ (Unpublished Master's thesis). มหาวิทยาลัยรังสิต, ปทุมธานี.
- ชลธิชา หอมฟุ้ง. (2560). การพัฒนาแนวการจัดการเรียนรู้วิชาภาษาไทยโดยใช้วรรณกรรมท้องถิ่น เป็นฐานร่วมกับการเรียนรู้แบบเชิงรุกเพื่อส่งเสริมความสามารถในศตวรรษที่ 21 ของ ผู้เรียน. *Veridian E-Journal, Silpakorn University (สาขามนุษยศาสตร์ สังคมศาสตร์และ ศิลปะ)*, 10(3), 332-346.
- เจดศักดิ์ ภักดีวิโรจน์. (2560). ผลของการจัดการเรียนรู้เชิงรุกเรื่องทักษะกระบวนการทาง คณิตศาสตร์ที่มีต่อความสามารถในการแก้ปัญหากระบวนการทางคณิตศาสตร์ การคิด อย่างมีวิจารณญาณ และความเชื่อมั่นในตนเอง ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 (Unpublished Master's thesis). มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ, กรุงเทพฯ.

บรรณานุกรม (ต่อ)

- ไชยยศ เรืองสุวรรณ. (2553). *Active Learning*. ข่าวสารวิชาการประจำเดือนพฤศจิกายน. คณะเภสัชศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- ไชยวัฒน์ อารีโรจน์, และสมพร ร่วมสุข. (2558). การพัฒนาแบบฝึกทักษะการพูดรายงานการศึกษา ค้นคว้าสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3. *วารสารวิชาการ (ฉบับมนุษยศาสตร์ สังคมศาสตร์และศิลปะ)*, 8(2), 1824-1837.
- ชารีนา สว่างวงษ์. (2560). การพัฒนาความสามารถด้านการพูดในโอกาสต่าง ๆ โดยใช้การสอน แบบบทบาทสมมุติวิชาภาษาไทยเพื่อสื่อสารในงานอาชีพของนักศึกษาในระดับ ประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง (Unpublished Master's thesis). จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, กรุงเทพฯ.
- ณัฐพร สุดดี. (2561). การพัฒนารูปแบบการจัดการเรียนการสอนพลศึกษาตามแนวคิดการเรียนรู้เชิง รุกข์ร่วมกับวิธีที่ค้นต้นแบบ เพื่อส่งเสริมทักษะการสอนและความตระหนักในการสอน กีฬาพื้นเมืองสำหรับนิสิตครู (Unpublished Master's thesis). จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, กรุงเทพฯ.
- ดวงหทัย เรืองนนท์. (2560). รายงานผลการวิจัยเรื่องการพัฒนาความสามารถด้านการพูด โดยใช้ การสอนแบบแสดงบทบาทสมมติในรายวิชาภาษาไทยเพื่ออาชีพ สาขางานธุรกิจค้าปลีก ร้านสะดวกซื้อ ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ชั้นปีที่ 1 วิทยาลัยเทคโนโลยีปัญญาภิวัฒน์. นนทบุรี: วิทยาลัยเทคโนโลยีปัญญาภิวัฒน์.
- ตรรกพร สุขเกษม. (2555). การพัฒนาพฤติกรรมมารกกล้าแสดงออก โดยใช้วิธีการแสดงบทบาท สมมุติ ของนักศึกษาระดับชั้นปีที่ 1 (Unpublished Master's thesis). มหาวิทยาลัยราชภัฏ กำแพงเพชร, กำแพงเพชร.
- นพรัตน์ ใจกาษา. (2555). รายงานผลการวิจัยเรื่องการพัฒนาความสามารถด้านการพูดในโอกาส ต่าง ๆ โดยใช้การสอนแบบบทบาทสมมุติ วิชาศิลปะการพูด ของนักศึกษาระดับ ประกาศนียบัตรวิชาชีพ. เชียงใหม่: วิทยาลัยเทคโนโลยีพาชีพและบริหารธุรกิจ.
- น้ำลิน เทียมแก้ว. (2558). รายงานผลการวิจัยเรื่องความพึงพอใจต่อคุณภาพการให้บริการของสำนัก วิทยบริการ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม. มหาสารคาม: มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.

บรรณานุกรม (ต่อ)

- ไพศาล บรรจสุวรรณ์. (2561). รูปแบบการจัดการเรียนการสอนแบบเชิงรุก (Active Learning) ในการยกระดับ ความรู้สู่ความเข้าใจการเมืองและประชาธิปไตยในเชิงเปรียบเทียบ. *วารสารอิเล็กทรอนิกส์การเรียนรู้ทางไกลเชิงนวัตกรรม*, 8(1), 166-187.
- เยาวเรศ ภัคดีจิตร. (2557). *Active Learning* กับการพัฒนาผู้เรียนในศตวรรษที่ 21. สืบค้นจาก http://edu.nsruc.ac.th/2011/files/knowledge/17-15-12_22-07-2014_2-3.pdf
- ศศิภา ไชยวงศ์. (2553). *การใช้การสอนแบบชักชวนร่วมกับกิจกรรมบทบาทสมมติเพื่อเพิ่มพูนการฟังพูดภาษาอังกฤษ เพื่อการสื่อสารและลดความวิตกกังวลของนักเรียนในชมรมมัคคุเทศก์น้อย* (Unpublished Master's thesis). มหาวิทยาลัยเชียงใหม่, เชียงใหม่.
- ศิวาพร วัฒนรัตน์. (2552). *ทักษะการใช้ภาษาไทย* (พิมพ์ครั้งที่ 2). เชียงใหม่: มหาวิทยาลัยพายัพ.
- สถาพร พฤษพิทักษ์. (2555). คุณภาพผู้เรียน เกิดจากกระบวนการเรียนรู้. *วารสารการบริหารการศึกษา มหาวิทยาลัยบูรพา*, 6(2), 1-3.
- สมเกียรติ รัชต์มณี. (2560). *เอกสารการสอนชุดวิชาภาษาไทยเพื่อการสื่อสาร*. นนทบุรี: ศูนย์ทฤษฎีธรรมจริยา.
- สมชาย วงศา. (2559). *การพัฒนาทักษะการทำงานเป็นทีมโดยใช้เทคนิคการจัดการเรียนรู้แบบห้องเรียนกลับด้านร่วมกับเว็บสนับสนุนสำหรับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4* (Unpublished Master's thesis). มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม, มหาสารคาม.
- สุพรรณิชา ชาญประเสริฐ. (2557). *Active Learning* การจัดการเรียนรู้ในศตวรรษที่ 21. *นิตยสารสสวท.*, 42(188), 3-6.
- สุภัค มหาวรากร, และนิธอร พรอำไพสกุล. (2562). *ภาษาไทยเพื่ออาชีพ*. นนทบุรี: เอ็มพันธ์.
- สุภัทรา ภูษิตรัตน์วาลี. (2560). *การพัฒนารูปแบบการจัดการเรียนรู้เชิงรุกสำหรับคณาจารย์วิทยาลัยเทคโนโลยีภาคใต้* (Unpublished Master's thesis). มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ, กรุงเทพฯ.

บรรณานุกรม (ต่อ)

- สำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา. (2563). *หลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง พุทธศักราช 2563*. สืบค้นจาก [http://bsq.vec.go.th/th-th/หลักสูตร/ประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง\(ปวส\)/หลักสูตรพศ2563./bspx](http://bsq.vec.go.th/th-th/หลักสูตร/ประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง(ปวส)/หลักสูตรพศ2563./bspx)
- อภิชัย ธิณฑพั. (2555). *ความสำคัญของการพูด*. สืบค้นจาก <https://www.gotoknow.org/posts/207359>
- อมรรัตน์ ฉายศรี. (2563). *ทักษะภาษาไทยเชิงวิชาชีพ*. นนทบุรี: ศูนย์หนังสือ เมืองไทย.
- Demirci, C., & Yavaslar, E. (2018). Active learning: let's make them a song. *Cypriot Journal of Educational Science*, 13(3), 288-298.
- Nadhirah, S. et al. (2020). *Exploring Learners' Perception on Improving Their Willingness to Communicate in English through Experiential Learning among Undergraduate Students*. Retrieved from https://www.researchgate.net/publication/339452949_Exploring_
- Thaman, R. et al. (2013). *Promoting Active Learning in Respiratory Physiology – Positive Student Perception and Improved Outcomes*. Retrieved from <https://pdfs.semanticscholar.org/75b5/14c55a497a8a737f9b31a5a8bfb6e1dfa17c.pdf>

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก
รายนามผู้เชี่ยวชาญ

รายนามผู้เชี่ยวชาญ

1. ผู้ช่วยศาสตราจารย์อัญญา วาริสะอาด อาจารย์ประจำสาขาวิชาภาษาไทย
คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์
มหาวิทยาลัยราชภัฏนครสวรรค์
2. นางชฎารัตน์ แก้วไทย ครูชำนาญการพิเศษ
(หัวหน้าแผนกวิชาสามัญสัมพันธ์)
วิทยาลัยการอาชีพนครสวรรค์
3. นางสาววีระวรรณ จันธิ ครูปฏิบัติการ
(หัวหน้างานพัฒนาหลักสูตรการเรียนการสอน)
วิทยาลัยการอาชีพนครสวรรค์

ภาคผนวก ข
เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

มหาวิทยาลัยรังสิต Rangsit University

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 1		
ชื่อวิชา	ทักษะภาษาไทยเชิงวิชาชีพ (30000-1101)	
ชื่อหน่วย	การพูดในงานอาชีพ	ชั่วโมงที่ 1-2
เรื่อง	ความหมายและจุดมุ่งหมายของการพูด	

สาระสำคัญ

การพูดในงานอาชีพเป็นการสื่อสาร 2 ทางที่ใช้ติดต่อสื่อสารกันในสังคมอย่างกว้างขวาง เพราะเป็นการสื่อสารที่รวดเร็วนับใจ เข้าใจสารได้ง่ายกว่าการสื่อสารด้วยการเขียน สามารถอธิบายชี้แจงสอบถามรายละเอียดข้อสงสัยได้มาก แล้วแต่เวลาและ โอกาสของแต่ละบุคคล การพูดในงานอาชีพโดยทั่วไป ได้แก่ การพูดโทรศัพท์ การสัมภาษณ์ การพูดสาธิต การพูดขายสินค้าหรือบริการ เป็นต้น

จุดประสงค์การเรียนรู้

1. จุดประสงค์ทั่วไป
 - 1.1 มีความรู้และความเข้าใจเกี่ยวกับการพูดในงานอาชีพ
 - 1.2 มีทักษะการพูดในงานอาชีพ
 - 1.3 คำนึงถึงกาลเทศะ บุคคล และ โอกาสในการพูดในงานอาชีพ
2. จุดประสงค์เชิงพฤติกรรม
 - 2.1 บอกความหมายของการพูดในงานอาชีพได้
 - 2.2 จำแนกประเภทของการพูดในงานอาชีพได้
 - 2.3 พูดตามที่กำหนดได้ถูกต้องตามกาลเทศะ บุคคล และสถานการณ์
 - 2.4 การทำงานร่วมกันเป็นกลุ่ม

สาระการเรียนรู้

1. ความหมายของการพูด
2. จุดมุ่งหมายของการพูด
3. หลักการพูดที่มีประสิทธิภาพ
4. จรรยาบรรณในการพูด
5. รูปแบบการพูด
6. การสัมภาษณ์งาน

กิจกรรมการเรียนรู้

ขั้นนำเข้าสู่บทเรียน

1. ผู้สอนแจ้งสาระการเรียนรู้ จุดประสงค์การเรียนรู้ การวัดผลและประเมินผล ให้ผู้เรียน

ทราบ

2. ครูผู้สอนนำเข้าสู่บทเรียนด้วยการถาม-ตอบ เกี่ยวกับความหมายและจุดมุ่งหมายในการ

พูด

ขั้นจัดกิจกรรม

3. ให้ผู้เรียนปฏิบัติกิจกรรม “จับคู่รู้ความหมาย” ตามใบกิจกรรมที่ 4.1
4. ให้ผู้เรียนแต่ละคนแลกเปลี่ยนความรู้และร่วมกันอภิปรายใบกิจกรรม
5. ครูผู้สอนเปิดสื่ออิเล็กทรอนิกส์ (ยูทูป) หัวข้อ “ทักษะการสัมภาษณ์งาน”
6. ครูผู้สอนสรุปรูปแบบและวิธีการพูดว่า ขึ้นอยู่กับจุดมุ่งหมายและโอกาสของการพูด
7. ผู้เรียนแบ่งกลุ่ม 4 กลุ่ม กลุ่มละเท่า ๆ กัน เลือกประธานและเลขานุการกลุ่ม
8. ตัวแทนกลุ่มสุ่มเลือกหัวข้อตามสถานการณ์จำลองที่ครูผู้สอนเตรียมไว้ ได้แก่
 - สถานการณ์ที่ 1 การสัมภาษณ์เพื่อการทำงาน
 - สถานการณ์ที่ 2 การสัมภาษณ์เพื่อการเลื่อนตำแหน่งงาน
9. ผู้เรียนระดมความคิดช่วยกันร่างบทสนทนาเกี่ยวกับสถานการณ์จำลองตามหัวข้อที่ได้รับ
10. แต่ละกลุ่มแสดงบทบาทสมมุติสถานการณ์จำลองในห้องเรียน โดยมีเพื่อนและครูผู้สอน

สังเกตพฤติกรรมและประเมินการพูด

ขั้นสรุป

11. ครูผู้สอนและผู้เรียนร่วมกันทบทวนถึงเรื่อง ความหมายของการพูด จุดมุ่งหมายของการพูด รูปแบบการพูดในงานอาชีพ

สื่อการเรียนรู้

1. หนังสือเรียน วิชาทักษะภาษาไทยเชิงวิชาชีพ
2. ใบกิจกรรมที่ 4.1
3. แบบประเมินการแสดงบทบาทสมมุติ

วิธีวัดและการประเมินผล

การวัดประเมินผล	เกณฑ์การประเมินผล
1. สังเกตพฤติกรรมการเรียนเป็นรายบุคคล	1. สังเกตพฤติกรรมการเรียนเป็นรายบุคคล 5 คะแนน
2. การสุ่มผู้เรียน ถาม / ตอบ ภายในชั้นเรียน	2. ผู้เรียนร้อยละ 80 จากการสุ่ม ตอบคำถามได้ถูกต้อง
3. ใบกิจกรรมที่ 4.1 (10 คะแนน)	3. ผู้เรียนทำคะแนนในใบกิจกรรมได้ร้อยละ 60 ของคะแนนเต็ม 8 – 10 คะแนน = ดี 5 – 7 คะแนน = พอใช้ 0 – 4 คะแนน = ปรับปรุง
4. แบบประเมินการแสดงบทบาทสมมุติ	4. 11-15 คะแนน = ดี 6-10 คะแนน = พอใช้ 1-5 คะแนน = ปรับปรุง

แบบประเมินการแสดงบทบาทสมมุติ
 วิชาทักษะภาษาไทยเชิงวิชาชีพ หน่วยที่ 4 เรื่องการพูดในงานอาชีพ
 ชื่อกลุ่ม.....ระดับชั้น.....สาขางาน.....
 วัน/เดือน/ปี.....

ประเด็นการประเมิน	ระดับคะแนน			รวมคะแนน
	ดี	พอใช้	ปรับปรุง	
	3	2	1	
1.ตรงตามประเด็น	พูดนำเสนอด้วยข้อความที่ตรงประเด็น	นำเสนอด้วยข้อความไม่ค่อยตรงประเด็น	นำเสนอด้วยข้อความไม่ตรงประเด็น	
2.การใช้ถ้อยคำสำนวนประโยค	เลือกใช้ศัพท์ สำนวนและโครงสร้างประโยคได้ถูกต้องเหมาะสมตรงตามที่กำหนด	เลือกใช้ศัพท์ สำนวนที่ใช้ก่อน ซึ่งจำกัดการใช้โครงสร้างประโยคที่มีผิดพลาดแต่ยังสื่อความหมายได้	ศัพท์ สำนวนที่ใช้ในการพูดจำกัดพบข้อผิดพลาดมาก	
3.น้ำเสียง	น้ำเสียงชัดเจนเป็นธรรมชาติ	น้ำเสียงชัดเจนแต่ไม่เป็นธรรมชาติ	น้ำเสียงเบา ไม่เป็นธรรมชาติ	
4.ความคล่องแคล่ว	พูดได้คล่องแคล่ว ไม่ติดขัด	พูดติดขัดบ้าง	พูดติดขัดบ่อย	
5.การใช้ภาษา กาย	ใช้ท่าทางประกอบการพูดเหมาะสมกับเนื้อหา	ใช้ท่าทางประกอบการพูดบ้าง	ไม่ใช้ท่าทางประกอบการพูด	
รวมคะแนน				

ระดับคุณภาพ

คะแนน	11-15	คะแนน	หมายถึงดี
คะแนน	6-10	คะแนน	หมายถึงพอใช้
คะแนน	1-5	คะแนน	หมายถึงปรับปรุง

ใบกิจกรรมที่ 4.1

ทักษะภาษาไทยเชิงวิชาชีพ 30000-1101

ชื่อหน่วย การพูดในงานอาชีพ

ชื่อกิจกรรม จับคู่รู้ความหมาย

คำอธิบาย ให้ผู้เรียนนำจุดมุ่งหมายของการพูดที่กำหนดให้ ใ้ลงในช่องว่างที่ตรงกับสถานการณ์

ก. เพื่อให้ความรู้

ข. เพื่อจรรโลงใจ

ค. เพื่อโน้มน้าวใจ

- 1).....ผู้ประกาศข่าว เล่าข่าวประจำวันหน้าจอทีวี
- 2).....เจ้าอาวาสวัดแห่งหนึ่งเทศนาธรรมแก่ชาวบ้านที่ไปทำบุญ
- 3).....พนักงานขายเครื่องกรองน้ำ กำลังขายสินค้าให้กับผู้ที่มาเดินตลาด
- 4).....พีโน้ต-อุดม กำลังพูดเดี่ยวอยู่บนเวที
- 5).....แจ๊ส ชวนชื่น เล่าเรื่องตลกของตนเองลงยูทูป
- 6).....พยาบาลกำลังสาธิตวิธีการอาบน้ำเด็กให้พ่อแม่มือใหม่ได้ดู
- 7).....ครูพูดหน้าเสาธงเรื่องการให้ช่วยแยกขยะและทิ้งขยะให้เป็นที่
- 8).....สมพรเสนอ โครงการใหม่ให้ผู้บริหารฟัง
- 9).....สมศรีปราศรัยหาเสียงเลือกตั้งของพรรคตนเอง
- 10).....สนใจเสนอขายประกันให้สมสวย

เฉลย

1) ก.	2) ข.	3) ค.	4) ข.	5) ข.
6) ก.	7) ค.	8) ค.	9) ค.	10) ค.

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 2		
ชื่อวิชา	ทักษะภาษาไทยเชิงวิชาชีพ (30000-1101)	
ชื่อหน่วย	การพูดในงานอาชีพ	ชั่วโมงที่ 3-4
เรื่อง	การพูดโทรศัพท์	

สาระสำคัญ

การติดต่อสื่อสารทางโทรศัพท์นับเป็นการสื่อสารที่รวดเร็ว สะดวก ประหยัดและแทบจะใช้ได้ทั่วโลกอย่างไม่จำกัดพื้นที่ จึงเป็นการสื่อสารที่นิยมกันมากที่สุด การพูดโทรศัพท์มีความสำคัญและมีบทบาทอย่างมากในการดำรงชีวิต ดังนั้นควรต้องระมัดระวังการใช้คำพูดในการติดต่อสื่อสาร นอกจากนี้ควรได้มีการศึกษาที่มีความเข้าใจเกี่ยวกับมารยาท ประเพณีปฏิบัติที่ควรทำในขณะที่ติดต่อสื่อสารทางโทรศัพท์

จุดประสงค์การเรียนรู้

1. จุดประสงค์ทั่วไป
 - 1.1 มีความรู้และความเข้าใจเกี่ยวกับการพูดโทรศัพท์
 - 1.2 มีทักษะการพูดโทรศัพท์
 - 1.3 คำนึงถึงกาลเทศะ บุคคล และ โอกาสในการพูด
2. จุดประสงค์เชิงพฤติกรรม
 - 2.1 บอกความสำคัญของการใช้โทรศัพท์ในการสื่อสารได้
 - 2.2 สามารถพูดโต้ตอบทางโทรศัพท์ได้ชัดเจนอย่างมีมารยาท
 - 2.3 พูดตามที่กำหนดได้ถูกต้องตามกาลเทศะ บุคคล และสถานการณ์

สาระการเรียนรู้

1. ความสำคัญของการพูดโทรศัพท์
2. การใช้ข้อความพูดโต้ตอบทางโทรศัพท์

กิจกรรมการเรียนรู้

ขั้นนำเข้าสู่บทเรียน

1. ผู้สอนแจ้งสาระการเรียนรู้ จุดประสงค์การเรียนรู้ การวัดผลและประเมินผล ให้ผู้เรียนทราบ

2. ครูผู้สอนนำเข้าสู่บทเรียนด้วยการถาม - ตอบ เกี่ยวกับความสำคัญและการใช้ข้อความในการพูดโทรศัพท์

ขั้นจัดกิจกรรม

3. ให้ผู้เรียนปฏิบัติกิจกรรม “พูดโทรศัพท์อย่างไรให้ถูกหลัก” ตามใบกิจกรรมที่ 4.2

4. ให้ผู้เรียนแต่ละคนแลกเปลี่ยนความรู้และร่วมกันอภิปรายใบกิจกรรม

5. ครูผู้สอนเปิดสื่ออิเล็กทรอนิกส์ (ยูทูบ) หัวข้อ “ทักษะการพูดทางโทรศัพท์”

6. ครูผู้สอนสรุปความสำคัญและหลักการพูดได้ตอบทางโทรศัพท์

7. ผู้เรียนจับคู่ 2 คน

8. ตัวแทนสุ่มเลือกหัวข้อตามสถานการณ์จำลองที่ครูผู้สอนเตรียมไว้ มีดังนี้

สถานการณ์ที่ 1 รับสมัครงานทางโทรศัพท์

สถานการณ์ที่ 2 สั่งซื้อสินค้าตามโฆษณาทางโทรศัพท์

สถานการณ์ที่ 3 ฝ่ายบุคคลโทรนัดหมายหัวหน้างานสำหรับการประชุม

สถานการณ์ที่ 4 เสนอขายสินค้าทางโทรศัพท์

9. ผู้เรียนระดมความคิดช่วยกันร่างบทสนทนาเกี่ยวกับสถานการณ์จำลองตามหัวข้อที่ได้รับ

10. แต่ละกลุ่มแสดงบทบาทสมมติสถานการณ์จำลองในห้องเรียน โดยมีเพื่อนและครูผู้สอน

สังเกตพฤติกรรมและประเมินการพูด

ขั้นสรุป

11. ครูผู้สอนและผู้เรียนร่วมกันทบทวนถึงเรื่อง ความสำคัญและการใช้ข้อความในการพูดโทรศัพท์

สื่อการเรียนรู้

4. หนังสือเรียน วิชาทักษะภาษาไทยเชิงวิชาชีพ

5. ใบกิจกรรมที่ 4.2

6. ใบกิจกรรมที่ 4.3

7. แบบประเมินการแสดงบทบาทสมมติ

วิธีวัดและการประเมินผล

การวัดประเมินผล	เกณฑ์การประเมินผล
1. สังเกตพฤติกรรมการเรียนเป็นรายบุคคล	1. สังเกตพฤติกรรมการเรียนเป็นรายบุคคล 5 คะแนน
2. การสุ่มผู้เรียน ถาม / ตอบ ภายในชั้นเรียน	2. ผู้เรียนร้อยละ 80 จากการสุ่ม ตอบคำถามได้ถูกต้อง
3. ใบกิจกรรมที่ 4.2 (10 คะแนน) ใบกิจกรรมที่ 4.3 (10 คะแนน)	3. ผู้เรียนทำคะแนนในใบกิจกรรมได้ร้อยละ 60 ของคะแนนเต็ม 8 – 10 คะแนน = ดี 5 – 7 คะแนน = พอใช้ 0 – 4 คะแนน = ปรับปรุง
4. แบบประเมินการแสดงบทบาทสมมติ	4. 11-15 คะแนน = ดี 6-10 คะแนน = พอใช้ 1-5 คะแนน = ปรับปรุง

ใบกิจกรรมที่ 4.2
ทักษะภาษาไทยเชิงวิชาชีพ 30000-1101
ชื่อหน่วย การพูดในงานอาชีพ
ชื่อกิจกรรม พูดโทรศัพท์อย่างไรให้ถูกหลัก

คำชี้แจง : ให้เติมข้อความในบทสนทนาต่อไปนี้

เมื่อโทรศัพท์จากชบาติดต่อเข้ามาที่คลินิกของหมอทองเอก

ทองเอก :

ชบา :

ทองเอก :

ชบา :

ทองเอก :

ชบา :

ขอบคุณค่ะ แล้วจะติดต่อกลับมาใหม่ค่ะ

สวัสดีครับ คลินิกหมอทองเอก ยินดีให้บริการครับ

สวัสดีค่ะ นั่นใครพูดคะ

สวัสดีค่ะ

คุณพ่อกำลังประชุมอยู่นะครับ กรุณาโทรกลับตอน 12.00 น. นะครับ

สวัสดีครับ โทรหาใครครับ

สวัสดีครับ

สวัสดีค่ะ ขอเรียนสายคุณพ่อค่ะ

ฮัลโหล ใครพูด

เรียกพ่อมากุณณ์ค่ะ

ใบกิจกรรมที่ 4.3

ทักษะภาษาไทยเชิงวิชาชีพ 30000-1101

ชื่อหน่วย การพูดในงานอาชีพ

ชื่อกิจกรรม การพูดโทรศัพท์

คำชี้แจง 1. ให้นักศึกษาจับคู่ 2 คน

2. ส่งตัวแทนมาจับฉลากเลือกสถานการณ์
3. ปรึกษากันและเขียนบทสถานการณ์ที่ตนได้รับลงในใบกิจกรรม
4. แสดงบทบาทสมมุติที่คู่ตนเองได้รับ หน้าชั้นเรียน

สถานการณ์ที่ได้รับ.....

บทบาทหน้าชั้นเรียน.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

แบบประเมินการแสดงผลบทบาทสมมุติ
 วิชาทักษะภาษาไทยเชิงวิชาชีพ หน่วยที่ 4 เรื่องการพูดในงานอาชีพ
 ชื่อกลุ่ม.....ระดับชั้น.....สาขางาน.....
 วัน/เดือน/ปี.....

ประเด็นการประเมิน	ระดับคะแนน			รวม คะแนน
	ดี	พอใช้	ปรับปรุง	
	3	2	1	
1.ตรงตามประเด็น	พูดนำเสนอด้วยข้อความที่ตรงประเด็น	นำเสนอด้วยข้อความไม่ค่อยตรงประเด็น	นำเสนอด้วยข้อความไม่ตรงประเด็น	
2.การใช้ถ้อยคำ สำนวนประโยค	เลือกใช้ศัพท์ สำนวน และ โครงสร้างประโยค ได้ถูกต้องเหมาะสมตรงตามที่กำหนด	เลือกใช้ศัพท์ สำนวนที่ใช้ค่อนข้างจำกัดการใช้โครงสร้างประโยค มีที่ผิดพลาดแต่ยังสื่อความหมายได้	ศัพท์ สำนวนที่ใช้ในการพูดจำกัดพบข้อผิดพลาดมาก	
3.น้ำเสียง	น้ำเสียงชัดเจนเป็นธรรมชาติ	น้ำเสียงชัดเจนแต่ไม่เป็นธรรมชาติ	น้ำเสียงเบา ไม่เป็นธรรมชาติ	
4.ความคล่องแคล่ว	พูดได้คล่องแคล่ว ไม่ติดขัด	พูดติดขัดบ้าง	พูดติดขัดบ่อย	
5.การใช้ภาษากาย	ใช้ท่าทางประกอบการพูดเหมาะสมกับเนื้อหา	ใช้ท่าทางประกอบการพูดบ้าง	ไม่ใช้ท่าทางประกอบการพูด	
รวมคะแนน				

ระดับคุณภาพ

คะแนน	11-15	คะแนน	หมายถึงดี
คะแนน	6-10	คะแนน	หมายถึงพอใช้
คะแนน	1-5	คะแนน	หมายถึงปรับปรุง

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 3		
ชื่อวิชา	ทักษะภาษาไทยเชิงวิชาชีพ (30000-1101)	
ชื่อหน่วย	การพูดในงานอาชีพ	ชั่วโมงที่ 5-6
เรื่อง	การพูดสาธิต	

สาระสำคัญ

การพูดสาธิตเป็นการพูดให้ความรู้ความเข้าใจข้อมูลวิธีการปฏิบัติวิธีดำเนินการในเรื่องใดเรื่องหนึ่ง โดยผู้พูดเพียงคนเดียวหรือเป็นคณะก็ได้เพื่อให้ผู้ฟังมีความรู้ความเข้าใจที่ถูกต้องเพียงพอที่จะนำไปปฏิบัติหรือประยุกต์ใช้ให้เกิดประโยชน์ได้

จุดประสงค์การเรียนรู้

1. จุดประสงค์ทั่วไป

- 1.1 มีความรู้และความเข้าใจเกี่ยวกับการพูดในงานอาชีพ
- 1.2 มีทักษะการพูดในงานอาชีพ
- 1.3 คำนึงถึงกาลเทศะ บุคคล และโอกาสในการพูดในงานอาชีพ

2. จุดประสงค์เชิงพฤติกรรม

- 2.1 บอกความหมายของการพูดสาธิตได้
- 2.2 รู้หลักในการพูดสาธิต
- 2.3 สามารถพูดสาธิตได้อย่างชัดเจน หรือตรงประเด็น
- 2.4 เตรียมตัวและเตรียมความพร้อมในการพูด
- 2.5 การทำงานร่วมกันเป็นกลุ่ม

สาระการเรียนรู้

1. ความหมายของการพูดสาธิต
2. จุดประสงค์ของการพูดสาธิต
3. หลักการพูดสาธิต
4. ข้อควรคำนึงถึงในการพูดสาธิต

กิจกรรมการเรียนรู้

ขั้นนำเข้าสู่บทเรียน

1. ผู้เรียนชมวิดีโอที่สน เรื่อง ตัวอย่างการพูดสารคดี
2. ครูตั้งคำถามให้ผู้เรียนร่วมกันตอบเกี่ยวกับการพูดสารคดีที่ดี

ขั้นจัดกิจกรรม

3. ครูผู้สอนสุ่มตัวแทนผู้เรียน 2 คน เพื่อแสดงตัวอย่างการพูดสารคดีในหัวข้อที่ตนเองถนัด เช่น การปะยาง การถอดประกอบอะไหล่รถ การทำอาหาร ฯลฯ และมอบหมายให้ผู้เรียนไปดูสื่ออิเล็กทรอนิกส์ ในหัวข้อ “การพูดสารคดี”

4. ให้ผู้เรียนปฏิบัติกิจกรรมที่ 4.4 โดยจับคู่ 2 คน เลือกหัวข้อการพูดสารคดีที่ตนสนใจและผู้สอนเห็นว่ามีความเหมาะสม แล้วให้แยกย้ายไปเตรียมอุปกรณ์ที่แผนกเพื่อใช้ประกอบการพูดสารคดีของกลุ่มตน ให้เวลา 20 นาที

5. สอบถามถึงความพร้อมในการเตรียมตัวพูดสารคดี

6. ครูผู้สอนแจกแบบประเมินการพูดสารคดี ซึ่งแจกทบทวนขั้นตอนและแนวทางประเมินการพูดสารคดี จากนั้นซักถามจนเข้าใจวิธีการและเกณฑ์การประเมินตรงกัน

7. ผู้เรียนแต่ละคู่ออกมาแสดงวิธีการพูดสารคดีหน้าชั้นเรียน ให้เวลากลุ่มละ 7 นาที

8. เพื่อนและครูผู้สอนประเมินผลการพูดสารคดีและวิจารณ์ในแบบประเมิน

9. สุ่มตัวอย่างผู้เรียนออกมาวิจารณ์เพื่อนแต่ละกลุ่ม ครูผู้สอนให้ข้อเสนอแนะเพิ่มเติมตามความเหมาะสม สลับกับการพูดสารคดีหน้าชั้นเรียนจนครบทุกกลุ่ม

ขั้นสรุป

10. ครูผู้สอนและผู้เรียนร่วมกันอภิปรายรูปแบบและขั้นตอนการพูดสารคดีที่ถูกต้องตามหลักการ ทบทวนหลักการพูดสารคดี มารยาทของผู้พูดและผู้ฟังที่ดี

11. ให้ผู้เรียนปฏิบัติกิจกรรมการพูดสารคดี ตามใบกิจกรรมที่ 4.5 เป็นการบ้านและส่งในสัปดาห์ถัดไป

สื่อการเรียนรู้

1. หนังสือเรียน วิชาทักษะภาษาไทยเชิงวิชาชีพ
2. ใบกิจกรรมที่ 4.4
3. ใบกิจกรรมที่ 4.5
4. แบบประเมินการพูดสารคดี
5. วิดีทัศน์การพูดสารคดี

วิธีวัดและการประเมินผล

การวัดประเมินผล	เกณฑ์การประเมินผล
1. สังเกตพฤติกรรมการเรียนเป็นรายบุคคล	1. สังเกตพฤติกรรมการเรียนเป็นรายบุคคล 5 คะแนน
2. การสุ่มผู้เรียน ถาม / ตอบ ภายในชั้นเรียน	2. ผู้เรียนร้อยละ 80 จากการสุ่ม ตอบคำถามได้ถูกต้อง
3. ใบกิจกรรมที่ 4.4 (10 คะแนน) ใบกิจกรรมที่ 4.5 (10 คะแนน)	3. ผู้เรียนทำคะแนนในใบกิจกรรมได้ร้อยละ 60 ของคะแนนเต็ม 8 – 10 คะแนน = ดี 5 – 7 คะแนน = พอใช้ 0 – 4 คะแนน = ปรับปรุง
4. แบบประเมินการพูดสาริต	4. 5 คะแนน = ดีมาก 4 คะแนน = ดี 3 คะแนน = พอใช้ 2 คะแนน = ปรับปรุง 1 คะแนน = ไม่ผ่าน

ใบกิจกรรมที่ 4.4
ทักษะภาษาไทยเชิงวิชาชีพ 30000-1101
ชื่อหน่วย การพูดในงานอาชีพ
ชื่อกิจกรรม การพูดสาธิต

คำอธิบาย

1. ให้นักเรียนจับคู่ 2 คน
2. ปรึกษาเลือกเรื่องเพื่อเตรียมพูดสาธิต คู่ละ 1 เรื่อง
3. เตรียมอุปกรณ์ เครื่องมือที่จะใช้ประกอบการพูด
4. ฝึกซ้อมการพูดให้คล่องแคล่ว
5. พูดสาธิตหน้าชั้นเรียน โดยมีการแนะนำตนเองหรือนำผู้พูด

เรื่อง.....

จุดประสงค์ในการพูด

.....

.....

อุปกรณ์/เครื่องมือ

.....

.....

ขั้นตอนการสาธิต

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

ใบกิจกรรมที่ 4.5

ทักษะภาษาไทยเชิงวิชาชีพ 30000-1101

ชื่อหน่วย การพูดในงานอาชีพ

ชื่อกิจกรรม พูดอย่างไรให้ถูกต้อง

คำอธิบาย จงตอบคำถามต่อไปนี้

1) จุดประสงค์ของการพูดสารคดี มีอะไรบ้าง จงอธิบาย

.....

.....

.....

2) การพูดสารคดีมีหลักการใดบ้าง จงอธิบาย

.....

.....

.....

.....

.....

3) การพูดสารคดี ควรจบด้วยรูปแบบใด

.....

.....

.....

แบบประเมินการพูดสาธิต/พูดนำเสนอ

ชื่อกลุ่ม.....ระดับชั้น.....สาขางาน.....

วัน/เดือน/ปี.....

รายการประเมิน	คะแนนเต็ม					ข้อ วิจารณ์
	5	4	3	2	1	
1.การปรากฏตัวและทักทาย						
2.การเริ่มเรื่อง การเกริ่นนำก่อนเข้าเรื่อง						
3.การเรียบเรียงเนื้อหา เรียงลำดับไม่วกวน						
4.การสรุปเรื่อง สอดคล้องกับเนื้อหา						
5.การออกเสียง อักขระชัดเจน ถูกต้อง						
6.การใช้ภาษาสื่อความหมายชัดเจน เหมาะสมกับเนื้อหา ใช้ภาษา สุภาพ						
7.การใช้สายตา กิริยาท่าทาง มองผู้ฟังโดยทั่วถึง ใช้ท่าทางสื่อ ความหมายได้เหมาะสม						
8.คุณค่าสาระของเรื่อง เป็นเรื่องที่มีคุณค่า เหมาะสมกับกาลเทศะ						
9.การเตรียมตัวก่อนพูด เตรียมตัวมาเป็นอย่างดี						
10.การใช้เวลาตามที่กำหนด						
รวมคะแนน						

(.....)

ผู้ประเมิน

เกณฑ์การประเมิน

(5 = ดีมาก) , (4 = ดี) , (3 = พอใช้) , (2 = ปรับปรุง) , (1 = ไม่ผ่าน)

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 4		
ชื่อวิชา	ทักษะภาษาไทยเชิงวิชาชีพ (30000-1101)	
ชื่อหน่วย	การพูดในงานอาชีพ	ชั่วโมงที่ 7-8
เรื่อง	การพูดนำเสนอ	

สาระสำคัญ

การพูดนำเสนอเป็นวิธีการติดต่อสื่อสารด้านการถ่ายทอดข้อมูล แผนงาน โครงการ โครงงานหรือสิ่งประดิษฐ์จากผู้นำเสนอผลงานกับผู้พิจารณาผลงานหรือบุคคลกลุ่มเป้าหมาย เพื่อสร้างความเข้าใจและให้ผู้พิจารณาผลงานหรือบุคคลกลุ่มเป้าหมายเห็นด้วยและคล้อยตาม ซึ่งเป็นหนึ่งในทักษะที่นักศึกษาควรจะต้องฝึกฝนให้เกิดขึ้นแก่ตน

จุดประสงค์การเรียนรู้

1. จุดประสงค์ทั่วไป

- 1.1 มีความรู้และความเข้าใจเกี่ยวกับการพูดในงานอาชีพ
- 1.2 มีทักษะการพูดในงานอาชีพ
- 1.3 คำนึงถึงกาลเทศะ บุคคล และ โอกาสในการพูดในงานอาชีพ

2. จุดประสงค์เชิงพฤติกรรม

- 2.1 สามารถพูดนำเสนอได้อย่างถูกต้อง
- 2.2 สามารถพูดนำเสนอได้ตามโครงสร้างอย่างครบถ้วน
- 2.3 สามารถพูดนำเสนอให้ผู้ฟังน่าสนใจ

สาระการเรียนรู้

1. เทคนิคการพูดนำเสนอ
2. โครงสร้างการพูดนำเสนอ
3. คุณสมบัติของผู้นำเสนอ

กิจกรรมการเรียนรู้

ขั้นนำเข้าสู่บทเรียน

1. ครูผู้สอนอธิบายเทคนิค โครงสร้าง ของการพูดนำเสนอและคุณสมบัติของผู้นำเสนอ จากนั้นให้ผู้เรียนดูสื่ออิเล็กทรอนิกส์ (ยูทูป) 2 เรื่อง ดังนี้

“เปิดการนำเสนอให้ประทับใจ ไม่ควรพูดคำนี้!”

<https://www.youtube.com/watch?v=BJNZjBy7OoM&t=9s>

“ใครว่าการนำเสนอวิชาการต้องน่าเบื่อ”

<https://www.youtube.com/watch?v=ZePuR2W4IR8>

2. ครูผู้สอนและผู้เรียนร่วมกันอภิปรายวิธีการนำเสนอที่น่าสนใจ

ขั้นจัดกิจกรรม

3. ให้ผู้เรียนแบ่งกลุ่ม 5 กลุ่ม กลุ่มละเท่า ๆ กัน เลือกประธานและเลขานุการกลุ่ม

4. ผู้เรียนศึกษาตัวอย่าง โครงการที่ครูผู้สอนแจกให้ หรือโครงการที่ตนเองเคยจัดทำ แล้วสรุปลงกระดาษแผ่นพลิก (Flip Chart) ในรูปแบบแผนผังความคิดให้สวยงาม พร้อมร่างบทนำเสนอ ที่มีเนื้อหาตาม โครงสร้างการพูดนำเสนอ โดยสมมุติตนเองเป็นผู้นำเสนอโครงการนั้น ๆ แล้ว นำเสนอหน้าชั้นเรียน กลุ่มละ 5 นาที

5. ครูผู้สอนและผู้เรียนร่วมกันประเมินการพูดนำเสนอ

ขั้นสรุป

6. ครูผู้สอนอธิบายเพิ่มเติมและสรุปหน่วยการเรียนรู้ที่ 4 การพูดในงานอาชีพ

7. ผู้เรียนทบทวนเนื้อหา แล้วทำแบบฝึกหัดท้ายบท

สื่อและแหล่งเรียนรู้

1. หนังสือเรียน วิชาทักษะภาษาไทยเชิงวิชาชีพ ของ อมรรัตน์ ฉายศรี

2. วิดีทัศน์การพูด

“เปิดการนำเสนอให้ประทับใจ ไม่ควรพูดคำนี้!”

<https://www.youtube.com/watch?v=BJNZjBy7OoM&t=9s>

“ใครว่าการนำเสนอวิชาการต้องน่าเบื่อ”

<https://www.youtube.com/watch?v=ZePuR2W4IR8>

3. แบบประเมินการพูดนำเสนอ

วิธีวัดและการประเมินผล

การวัดประเมินผล	เกณฑ์การประเมินผล
1.สังเกตพฤติกรรมการเรียนเป็นรายบุคคล	1.สังเกตพฤติกรรมการเรียนเป็นรายบุคคล 5 คะแนน
2.การสุ่มผู้เรียน ถาม / ตอบ ภายในชั้นเรียน	2.ผู้เรียนร้อยละ 80 จากการสุ่ม ตอบคำถามได้ถูกต้อง
3.แบบประเมินการพูดนำเสนอ	3. 5 คะแนน = ดีมาก 4 คะแนน = ดี 3 คะแนน = พอใช้ 2 คะแนน = ปรับปรุง 1 คะแนน = ไม่ผ่าน

แบบประเมินการพูดสาธิต/พูดนำเสนอ

ชื่อกลุ่ม.....ระดับชั้น.....สาขางาน.....

วัน/เดือน/ปี.....

รายการประเมิน	คะแนนเต็ม					ข้อ วิจารณ์
	5	4	3	2	1	
1.การปรากฏตัวและทักทาย						
2.การเริ่มเรื่อง การเกริ่นนำก่อนเข้าเรื่อง						
3.การเรียบเรียงเนื้อหา เรียงลำดับไม่วกวน						
4.การสรุปเรื่อง สอดคล้องกับเนื้อหา						
5.การออกเสียง อักขระชัดเจน ถูกต้อง						
6.การใช้ภาษาสื่อความหมายชัดเจน เหมาะสมกับเนื้อหา ใช้ภาษา สุภาพ						
7.การใช้สายตา กิริยาท่าทาง มองผู้ฟังโดยทั่วถึง ใช้ท่าทางสื่อ ความหมายได้เหมาะสม						
8.คุณค่าสาระของเรื่อง เป็นเรื่องที่มีคุณค่า เหมาะสมกับกาลเทศะ						
9.การเตรียมตัวก่อนพูด เตรียมตัวมาเป็นอย่างดี						
10.การใช้เวลาตามที่กำหนด						
รวมคะแนน						

(.....)

ผู้ประเมิน

เกณฑ์การประเมิน

(5 = ดีมาก) , (4 = ดี) , (3 = พอใช้) , (2 = ปรับปรุง) , (1 = ไม่ผ่าน)

แบบทดสอบความสามารถด้านการพูดในงานอาชีพ (ก่อนเรียน)
วิชา ทักษะภาษาไทยเชิงวิชาชีพ หน่วยการเรียนรู้ที่ 4 เรื่องการพูดในงานอาชีพ

คำชี้แจง ให้นักศึกษาจับคู่กับเพื่อน 1 คน แล้วช่วยกันแต่งบทสนทนาตามสถานการณ์ที่กำหนดให้จำนวน 2 สถานการณ์ ซึ่งแต่ละคนต้องสนทนาโต้ตอบกันไม่ต่ำกว่า 10 ประโยค/สถานการณ์ และส่งบทสนทนาที่เตรียมมาก่อนนำเสนอต่อกรรมการผู้ประเมินฟัง โดยมีสถานการณ์ดังนี้

สถานการณ์ที่ 1

การสัมภาษณ์งานทางโทรศัพท์: นักศึกษาได้ไปสมัครงาน ณ บริษัทแห่งหนึ่ง และต้องสัมภาษณ์งานทางโทรศัพท์

สถานการณ์ที่ 2

การพูดสาธิต/นำเสนอ: นักศึกษาเป็นหัวหน้าแผนก/พนักงาน ณ บริษัทแห่งหนึ่ง ต้องพูดให้ผู้ฟังที่มาศึกษาดูงานที่บริษัทแห่งนี้

แบบทดสอบความสามารถด้านการพูดในงานอาชีพ (หลังเรียน)
วิชา ทักษะภาษาไทยเชิงวิชาชีพ หน่วยการเรียนรู้ที่ 4 เรื่องการพูดในงานอาชีพ

คำชี้แจง ให้นักศึกษาจับคู่กับเพื่อน 1 คน แล้วช่วยกันแต่งบทสนทนาตามสถานการณ์ที่กำหนดให้จำนวน 2 สถานการณ์ ซึ่งแต่ละคนต้องสนทนาโต้ตอบกันไม่ต่ำกว่า 10 ประโยค/สถานการณ์ และส่งบทสนทนาที่เตรียมมาก่อนนำเสนอต่อกรรมการผู้ประเมินฟัง โดยมีสถานการณ์ดังนี้

สถานการณ์ที่ 1

การสัมภาษณ์งานทางโทรศัพท์: นักศึกษาเป็นพนักงานที่บริษัทแห่งหนึ่งและสอบเลื่อนตำแหน่ง นักศึกษาต้องให้สัมภาษณ์กับผู้บริหารทางโทรศัพท์

สถานการณ์ที่ 2

การพูดสาธิต/นำเสนอ: นักศึกษาเป็นเจ้าของร้านขายอะไหล่รถแห่งหนึ่ง ต้องพูดนำเสนอร้านตัวเองกับวัยรุ่นที่สนใจ

เกณฑ์การประเมินการพูด

ระดับ คะแนน					น้ำหนัก ความ สำคัญ	คะแนน รวม
	4	3	2	1		
ประเด็น การ ประเมิน	4	3	2	1		
ด้าน เนื้อหา และ ภาษาที่ ใช้	สื่อสารได้ตรง ประเด็นเนื้อหา ถูกต้องตาม หัวข้อที่กำหนด ออกเสียงถูกต้อง ใช้คำศัพท์ สำนวน และ โครงสร้างภาษา ถูกต้อง	สื่อสารได้ตรง ประเด็นเนื้อหา ถูกต้องเป็น ส่วนใหญ่ออก เสียงได้ถูกต้อง	สื่อสารได้ตรง ประเด็นเป็น บางส่วน เนื้อหาและ การออกเสียง ถูกต้องเป็น บางส่วน	สื่อสารได้ เนื้อหาน้อย ออกเสียงไม่ ถูกต้องเป็น ส่วนใหญ่	2	8
ลักษณะ ท่าทาง และ น้ำเสียง ในการ พูด	พูดได้ คล่องแคล่ว พูด เป็นธรรมชาติ ประสานสายตากับผู้ฟัง มีการ แสดงออกทางสี หน้าและท่าทาง อย่างเหมาะสม	พูดได้ คล่องแคล่ว พูด เป็นธรรมชาติ ประสานสายตากับผู้ฟัง มีการ แสดงออกทาง สีหน้าและ ท่าทางบ้าง เล็กน้อย	พูดได้ คล่องแคล่วแต่ ไม่เป็น ธรรมชาติ ประสาน สายตากับผู้ฟัง น้อย	พูดเหมือน ท่องจำ มี การ ประสาน สายตากับ ผู้ฟังบ้าง เป็นระยะ	3	12
รวม					5	20

เกณฑ์การประเมิน

16-20 คะแนน	ดีมาก
13-15 คะแนน	ดี
10-12 คะแนน	พอใช้
น้อยกว่า 10 คะแนน	ควรปรับปรุง

แบบประเมินความสามารถด้านการพูดในงานอาชีพ (สำหรับผู้ประเมิน)

ก่อนเรียน

หลังเรียน

ชื่อผู้ประเมิน..... ตำแหน่ง.....

คำชี้แจง ใส่วัดคะแนนลงในช่องคะแนน ตามเกณฑ์แบบวัดระดับความสามารถด้านการพูดในงานอาชีพ เพื่อประเมินความสามารถการพูดของผู้เรียน

ลำดับ ที่	รายชื่อนักเรียน	คะแนนที่ได้ (คะแนนเต็ม 20 คะแนน)	หมายเหตุ
1			
2			
3			
4			
5			
6			
7			
8			
9			
10			
11			
12			
13			
14			
15			
16			
17			
18			
19			

ลำดับ ที่	รายชื่อนักเรียน	คะแนนที่ได้ (คะแนนเต็ม 20 คะแนน)	หมายเหตุ
20			
21			
22			
23			
24			
25			
26			
27			
28			
29			
30			

**แบบสอบถามความพึงพอใจของผู้เรียนต่อการจัดการเรียนรู้เชิงรุก
เพื่อพัฒนาความสามารถด้านการพูดในงานอาชีพ**

คำชี้แจง โปรดใส่เครื่องหมาย \surd ลงในช่องระดับความพึงพอใจของท่าน
(5 = มากที่สุด, 4 = มาก, 3 = ปานกลาง, 2 = น้อย และ 1 น้อยที่สุด)

รายการ	ระดับความพึงพอใจ				
	5	4	3	2	1
ด้านเนื้อหา/ระยะเวลา					
1.สาระการเรียนรู้มีความเหมาะสมกับผู้เรียน					
2.สาระการเรียนรู้มีความสอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้					
3.สาระการเรียนรู้มีความชัดเจน กระชับและง่ายต่อการทำกิจกรรม					
4.สาระการเรียนรู้มีประโยชน์ต่อการเรียนในระดับที่สูงขึ้น					
5.ผู้เรียนสามารถทบทวนสาระการเรียนรู้ได้เองหลังจบการจัดการเรียนรู้					
6.ระยะเวลาในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ มีความเหมาะสมกับสาระการเรียนรู้ในการเรียน					
7.เวลาในการฝึกปฏิบัติในแต่ละคาบเรียนสามารถยืดหยุ่นได้ ทำให้ทำกิจกรรมด้วยความสนุกสนาน					
8.ครูเปิด โอกาสให้ผู้เรียนมีความเตรียมความพร้อมในการนำเสนองานกลุ่ม					
ด้านกิจกรรมการเรียน					
9.กิจกรรมส่งเสริมให้ผู้เรียนมีมนุษยสัมพันธ์ที่ดีต่อกันและรู้จักช่วยเหลือซึ่งกันและกัน					
10.เปิด โอกาสให้ผู้เรียนทำกิจกรรมตามความสนใจทำให้เกิดความสนุกสนานในการเรียน					

รายการ	ระดับความคิดเห็น				
	5	4	3	2	1
11.เปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ซักถาม แสดงความคิดเห็นและทำกิจกรรมต่าง ๆ ได้อย่างอิสระ					
12.ทำให้บรรยากาศในห้องเรียนมีความสนุกสนาน ทำให้มีความกระตือรือร้นในการเรียน และมีส่วนร่วมในการเรียนมากขึ้น					
13.สื่อที่ใช้ในการเรียนช่วยให้เรียนอย่างสนุกและเกิดการเรียนรู้					
14.กิจกรรมการเรียนรู้สามารถนำไปประยุกต์ใช้ในชีวิตรประจำวันได้					
15.การทำงานเป็นกลุ่มทำให้เกิดการเรียนรู้มากขึ้น					
ด้านประโยชน์ที่ได้รับ					
16.กิจกรรมการเรียนรู้ กระตุ้นให้ผู้เรียนได้พัฒนาความสามารถ					
17.เมื่อเรียนจบหน่วยการพูดในงานอาชีพแล้ว ผู้เรียนสามารถนำทักษะไปใช้ได้					
18.ผู้เรียนมีเจตคติที่ดีต่อการเรียนวิชาทักษะภาษาไทยเชิงวิชาชีพดีขึ้น					
19.ผู้เรียนมีความรู้และเห็นความสำคัญในการพูดในงานอาชีพ					
20.การพูดที่เหมาะสมของแต่ละอาชีพช่วยให้ประสบผลสำเร็จกับอาชีพนั้น					

ภาคผนวก ค

ผลการประเมินคุณภาพของเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

มหาวิทยาลัยรังสิต Rangsit University

การหาค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ของแผนการจัดการเรียนรู้ การพัฒนาความสามารถด้านการพูด
ในงานอาชีพ โดยใช้การจัดการเรียนรู้เชิงรุก สำหรับนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง
(จำนวน 4 แผน)

รายการประเมิน	ผู้เชี่ยวชาญคนที่			$\sum R$	IOC	สรุปผล
	1	2	3			
1. แผนการจัดการเรียนรู้สอดคล้องสัมพันธ์กับหน่วย การเรียนรู้	1	1	1	3	1.00	ใช้ได้
2. แผนการจัดการเรียนรู้มีองค์ประกอบสำคัญ ครบถ้วน และเชื่อมโยงสัมพันธ์กัน	1	1	1	3	1.00	ใช้ได้
3. สาระสำคัญกับผลการเรียนรู้มีความสอดคล้องกัน	1	1	1	3	1.00	ใช้ได้
4. ผลการเรียนรู้ครอบคลุมสาระการเรียนรู้ที่ทำให้ ผู้เรียนพัฒนาความสามารถด้านการพูดในงานอาชีพ	1	1	1	3	1.00	ใช้ได้
5. สาระการเรียนรู้เหมาะสมกับเวลา และตัวชี้วัด หรือผลการเรียนรู้	1	1	1	3	1.00	ใช้ได้
6. กิจกรรมการเรียนรู้มีลำดับขั้นตอนเหมาะสมและ เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ	1	1	1	3	1.00	ใช้ได้
7. กิจกรรมการเรียนรู้มีความหลากหลายและสามารถ ปฏิบัติได้จริง	1	1	1	3	1.00	ใช้ได้
8. กิจกรรมการเรียนรู้ส่งเสริม พัฒนาความสามารถ ด้านการพูดในงานอาชีพของนักเรียน	1	1	1	3	1.00	ใช้ได้
9. วัสดุอุปกรณ์ สื่อ และแหล่งเรียนรู้มีความ หลากหลาย เหมาะสม	1	0	1	2	0.67	ใช้ได้
10. สื่อการเรียนรู้สอดคล้อง เหมาะสมกับสาระการ เรียนรู้และกิจกรรมการเรียนรู้	1	0	1	2	0.67	ใช้ได้
11. นักเรียนได้มีส่วนร่วมในการใช้สื่อและแหล่ง เรียนรู้ได้อย่างทั่วถึง	1	1	1	3	1.00	ใช้ได้
12. การกำหนดชิ้นงาน /ภาระงาน มีความเหมาะสม	1	1	1	3	1.00	ใช้ได้
13. การวัดและประเมินผลสอดคล้องกับจุดประสงค์/ ตัวชี้วัด/ผลการเรียนรู้ชัดเจนและเหมาะสม	1	1	1	3	1.00	ใช้ได้

ผลการประเมินค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ของแบบทดสอบวัดความสามารถด้านการพูดในงานอาชีพ

รายการประเมิน	ผู้เชี่ยวชาญ คนที่			$\sum R$	IOC	สรุปผล
	1	2	3			
1. เนื้อหาในแบบทดสอบสอดคล้องกับมาตรฐานการเรียนรู้	1	1	1	3	1.00	ใช้ได้
2. เนื้อหาในแบบทดสอบครอบคลุมตัวชี้วัด/ผลการเรียนรู้	1	0	1	2	0.67	ใช้ได้
3. หลักเกณฑ์การคิดคะแนนมีส่วนชัดเจน เหมาะสม	1	1	1	3	1.00	ใช้ได้
4. ความเหมาะสมของแบบทดสอบกับเนื้อหาการเรียนรู้	1	1	1	3	1.00	ใช้ได้
5. ความเหมาะสมของแบบทดสอบกับระยะเวลาที่กำหนด	1	1	1	3	1.00	ใช้ได้
6. การกำหนดสถานการณ์ ชัดเจน เหมาะสม ถูกต้อง	1	1	1	3	1.00	ใช้ได้
7. แบบทดสอบสามารถนำไปใช้ในการพัฒนาความสามารถด้านการพูดของผู้เรียนได้	1	1	1	3	1.00	ใช้ได้

การหาค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ของแบบสอบถามความพึงพอใจ ที่มีต่อการจัดการเรียนรู้เชิงรุก เพื่อพัฒนาความสามารถด้านการพูดในงานอาชีพ ของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง (ทั้งฉบับ)

รายการประเมิน	ผู้เชี่ยวชาญ คนที่			$\sum R$	IOC	สรุปผล
	1	2	3			
ด้านเนื้อหา/ระยะเวลา						
1. สารการเรียนรู้มีความเหมาะสมกับผู้เรียน	1	1	1	3	1.00	ใช้ได้
2. สารการเรียนรู้มีความสอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้	1	1	1	3	1.00	ใช้ได้
3. สารการเรียนรู้มีความชัดเจน กระชับและง่ายต่อการทำกิจกรรม	1	1	1	3	1.00	ใช้ได้
4. สารการเรียนรู้มีประโยชน์ต่อการเรียนในระดับที่สูงขึ้น	1	1	1	3	1.00	ใช้ได้
5. ผู้เรียนสามารถทบทวนสารการเรียนรู้ได้เองหลังจบการจัดการเรียนรู้	1	1	1	3	1.00	ใช้ได้
6. ระยะเวลาในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ มีความเหมาะสมกับสารการเรียนรู้ในการเรียน	1	1	1	3	1.00	ใช้ได้
7. เวลาในการฝึกปฏิบัติในแต่ละคาบเรียน สามารถยืดหยุ่นได้ ทำให้ทำกิจกรรมด้วยความสนุกสนาน	1	0	1	2	0.67	ใช้ได้
8. ครูเปิดโอกาสให้ผู้เรียนมีความเตรียมความพร้อมในการนำเสนองานกลุ่ม	1	1	1	3	1.00	ใช้ได้
ด้านกิจกรรมการเรียน						
9. กิจกรรมส่งเสริมให้ผู้เรียนมีมนุษยสัมพันธ์ที่ดีต่อกันและรู้จักช่วยเหลือซึ่งกันและกัน	1	1	1	3	1.00	ใช้ได้
10. เปิดโอกาสให้ผู้เรียนทำกิจกรรมตามความสนใจทำให้เกิดความสนุกสนานในการเรียน	1	1	1	3	1.00	ใช้ได้
11. เปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ซักถาม แสดงความคิดเห็นและทำกิจกรรมต่าง ๆ ได้อย่างอิสระ	1	1	1	3	1.00	ใช้ได้

การหาค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ของแบบสอบถามความพึงพอใจ ที่มีต่อการจัดการเรียนรู้เชิงรุก เพื่อพัฒนาความสามารถด้านการพูดในงานอาชีพ ของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง (ทั้งฉบับ) (ต่อ)

รายการประเมิน	ผู้เชี่ยวชาญ คนที่			$\sum R$	IOC	สรุปผล
	1	2	3			
12. ทำให้บรรยากาศในห้องเรียนมีความสนุกสนาน ทำให้มีความกระตือรือร้นในการเรียน และมีส่วนร่วมในการเรียนมากขึ้น	1	1	1	3	1.00	ใช้ได้
13. สื่อที่ใช้ในการเรียนช่วยให้เรียนอย่างสนุกและเกิดการเรียนรู้	1	1	1	3	1.00	ใช้ได้
14. กิจกรรมการเรียนรู้สามารถนำไปประยุกต์ใช้ในชีวิตประจำวันได้	1	1	1	3	1.00	ใช้ได้
15. การทำงานเป็นกลุ่มทำให้เกิดการเรียนรู้มากขึ้น	1	1	0	2	0.67	ใช้ได้
ด้านประโยชน์ที่ได้รับ						
16. กิจกรรมการเรียนรู้ กระตุ้นให้ผู้เรียนได้พัฒนาความสามารถ	1	1	1	3	1.00	ใช้ได้
17. เมื่อเรียนจบหน่วยการพูดในงานอาชีพแล้ว ผู้เรียนสามารถนำทักษะไปใช้ได้	1	1	1	3	1.00	ใช้ได้
18. ผู้เรียนมีเจตคติที่ดีต่อการเรียนวิชาทักษะภาษาไทยเชิงวิชาชีพดีขึ้น	1	1	1	3	1.00	ใช้ได้
19. ผู้เรียนมีความรู้และเห็นความสำคัญในการพูดในงานอาชีพ	1	1	1	3	1.00	ใช้ได้
20. การพูดที่เหมาะสมของแต่ละอาชีพช่วยให้ประสบผลสำเร็จกับอาชีพนั้น	1	1	1	3	1.00	ใช้ได้

เอกสารการรับรองจริยธรรมในคน

DPE. No. RSUERB2020-054

เอกสารยืนยันการยกเว้นการรับรอง
(Documentary Proof of Exemption)

โดย คณะกรรมการจริยธรรมการวิจัยในคน มหาวิทยาลัยรังสิต

เอกสารรับรองเลขที่ : DPE. No. RSUERB2020-054
 ชื่อโครงการวิจัย : การพัฒนาความสามารถด้านการพูดในงานอาชีพ ของนักศึกษาระดับ
 ประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง โดยใช้การจัดการเรียนรู้เชิงรุก
 THE DEVELOPMENT OF SPEAKING ABILITY IN A CAREER FOR
 HIGH VOCATIONAL CERTIFICATE STUDENTS USING ACTIVE
 LEARNING MANAGEMENT
 ชื่อหัวหน้าโครงการวิจัย : นางสาวชุตินา พุ่งสุข
 ชื่อนักวิจัยร่วม : ดร.ชิตชไม วิสตุกุล
 หน่วยงานที่สังกัด : วิทยาลัยครูสุริยเทพ มหาวิทยาลัยรังสิต
 วิธีทบทวน : ยกเว้นการรับรอง (Exemption Review)

โครงการวิจัยนี้เป็นโครงการวิจัยที่เข้าข่ายยกเว้นการรับรอง (Research with Exemption)

วันที่ออกเอกสาร : 25 / 08 / 2020
 วันที่หมดอายุ : 25 / 08 / 2022

ขอรับรองว่าโครงการดังกล่าวข้างต้นได้ผ่านการพิจารณาเห็นชอบตามมาตรฐานการดำเนินการ
 ของคณะกรรมการพิจารณาจริยธรรมการวิจัยในคน สำนักงานจริยธรรมการวิจัย มหาวิทยาลัยรังสิต

ลงนาม

(นายแพทย์ศุภชัย คุณารัตนพถก)

ประธานคณะกรรมการจริยธรรมการวิจัยในคน มหาวิทยาลัยรังสิต

ประวัติผู้วิจัย

ชื่อ	ชุตินา พึ่งสุข
วัน เดือน ปีเกิด	18 กรกฎาคม 2540
สถานที่เกิด	จังหวัดนครสวรรค์ ประเทศไทย
ประวัติการศึกษา	มหาวิทยาลัยราชภัฏนครสวรรค์ ปริญญาศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาไทย, 2561 มหาวิทยาลัยรังสิต ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน, 2563
ที่อยู่ปัจจุบัน	19 หมู่ 5 ตำบลวังข่อย อำเภอไพศาลี จังหวัดนครสวรรค์ 60220
สถานที่ทำงาน	วิทยาลัยการอาชีพนครสวรรค์ 155 หมู่ 1 ตำบลนครสวรรค์ดก อำเภอเมือง จังหวัดนครสวรรค์ 60000

